

Cô Nàng Hotboy Version 2

Contents

Cô Nàng Hotboy Version 2	1
1. Chương 1: Lần Đầu Là Hotboy	2
2. Chương 2: Bạn Cũ	4
3. Chương 3: Đụng Độ	6
4. Chương 4: Tìm Thấy	8
5. Chương 5: Thách Thức	11
6. Chương 6: Oan Gia Ngổ Hề	14
7. Chương 7: Sự Thật	16
8. Chương 8: Hồi Tội	19
9. Chương 9: Cuộc Thi	21
10. Chương 10: Thách Đấu	24
11. Chương 11: Chăm Sóc	27
12. Chương 12: Cuộc Thi Chính Thức	29
13. Chương 13: Bản Chất Thật	32
14. Chương 14: Gặp Gỡ	34
15. Chương 15: Thân Phận Giả	37
16. Chương 16: Một Lần Nữa Làm Con Trai	40
17. Chương 17: Con Ác Mộng Của Quá Khứ	42
18. Chương 18: Hoàng Hôn Của Biển	45
19. Chương 19: Hầm Hại	47
20. Chương 20: Tôi Thích Em	50
21. Chương 21: Cuộc Hẹn..	53
22. Chương 22: Tâm Sự..	56
23. Chương 23: Bắt Cóc..	59
24. Chương 24: Giải Cứu	61
25. Chương 25: Ranh Giới Giữa Sự Sống Và Cái Chết	64
26. Chương 26: Hiểu Lầm	67
27. Chương 27: Hãy Cưới Anh Em Nhé!	70
28. Chương 28: Kẻ Thứ Ba..	73
29. Chương 29: Lễ Cưới..	75

Cô Nàng Hotboy Version 2

Giới thiệu

Truyện xoay quanh gia đình có 2 anh em sinh đôi, anh trai - em gái. một ngày ng anh trai và ba bị á

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hotboy-version-2>

1. Chương 1: Lần Đầu Là Hotboy

Reng... reng.... reng...

- Alo ?- Tiếng 1 ng phụ nữ trầm lắng vang lên...
- Thưa phu nhân.... – giọng nói đầu dây bên kia có vẻ ái ngại...
- Chuyện gì ? – Người phụ nữ vẫn bình thản trả lời.
- Chủ tịch và thiếu gia... ko qua...

Người phụ nữ cúp máy cái rầm... bà ra lệnh ột tên vệ sĩ...

- Gọi tiểu thư về gấp !

Chiều 3h : Ngoài sân bay...

Một cô bé mặc chiếc váy trắng, khoác chiếc áo nửa người màu trắng, đi đôi giày búp bê màu sữa... mái tóc buông dài... bước xuống máy bay một cách nhẹ nhàng.

- Thưa tiểu thư ! – 1 ng đàn ông trung niên đứng tuổi mặc bộ vest đen nhẹ nhàng cúi đầu xuống trước cô gái...
- Bác vẫn vậy nhỉ, quản gia Trương? Mặc dù cháu vẫn thường bảo bác đừng hành lễ quá trịnh trọng như vậy ?
- Tiểu thư rốt cục cũng nói nhiều hơn lần cuối tôi gặp, tiểu thư đã lớn hơn, xinh đẹp hơn nhiều rồi! – Vừa nói, ng quản gia vừa vẫy tay ra hiệu cho đám vệ sĩ đứng chờ ở đó khuôn vác đồ xuống cho cô gái. – Mời tiểu thư lên xe...

Cô gái nhẹ nhàng bước lên xe...

- Lần này về Đài Loan không trịnh trọng như lần trước đc. Mong tiểu thư thứ lỗi.. nhưng cũng chắc tại vì phu nhân gọi tiểu thư về gấp quá... với lại...gia đình ta.... – Ng quản gia lấp lửng giữa chừng và liếc nhìn lên chiếc gương phản chiếu hình ảnh cô tiểu thư trước mặt mình.

Cô gái vẫn đắm chìm nghĩ ngợi, ông biết có nói gì thì cô cũng yên lặng. Cô luôn có thói quen chỉ quan tâm vào những thứ thật cần thiết, còn những thứ không cần thiết xung quanh dường như cô không bao giờ để ý!

- Chuyện về chủ tịch và thiếu gia... ắt hẳn bên tiểu thư đã đc thông báo... tuy nhiên hôm nay tôi đến đây là đưa tiểu thư về khách sạn ở chứ không phải về biệt thự... bà chủ muốn gặp tiểu thư tại khách sạn, vì không muốn ai biết là tiểu thư về nước!

-...

- Và còn vài việc, tiểu thư có lẽ sẽ ở lại bên này...

Lúc này cô gái đã có vẻ chú tâm vào lời nói của ông quản gia hơn...

- Tiểu thư sẽ học ở đây! Không sang Mỹ du học nữa.

Cô lại quay đi, với cô ko có gì quan trọng nữa cả... mẹ cô gọi cô về ắt hẳn có chuyện muốn nhờ...

6h 30 : Xe đã chạy đến trước 1 khách sạn lớn..

Cô gái bước xuống, với khuôn mặt thanh tao, dáng ng nhỏ nhắn, đặc biệt ở đôi mắt ánh lên 2 chữ 'sắc sảo', cùng với đó làn da trắng mịn màng, chiếc mũi cao thanh tú... tất cả đều vẽ nên 1 mỹ nữ tuyệt vời... bảo vệ khu khách sạn và những chàng tiếp tân vừa nhìn thấy cô gái, trong 5 phút, tất cả đều dừng công việc nhìn cô ko chớp mắt...

- Thi... thiên... thần? – 1 tên khê buông lời...

Chiếc thang máy chỉ tầng 3. Ở phòng 114, 1 ng phụ nữ trung niên, quý phái, xoay qua nhìn cô gái bước vào...

- Gia... Linh!

- ...

- Con vẫn im lặng nhỉ? Sau 3 năm không gặp, con vẫn ít nói vậy hả? – Ng phụ nữ nhìn cô gái và phát tay có ý cho ng quản gia đi ra. – Con càng ngày càng giống Gia Huy hơn đấy nhỉ? Nhưng... Gia Huy...

Nói đến đây bà ngừng lại.. một lúc sau, bà lại nói tiếp:

- Nhà ta... có gián điệp...

- 1 vụ ám sát... ko thành? – Cô gái lên tiếng.

- Người hiểu anh trai con nhất... chỉ có con! Có lẽ cuộc chiến tranh giành quyền lực sẽ bắt đầu! Mẹ đã chuẩn bị cho con học trường mới ở đây, trường Gold Star. Dù thông minh cỡ nào nhưng con cần đi học. Mặc dù anh của con mới 18t nhưng vẫn có thể đạt bằng đại học loại A, mẹ tin chắc con cũng như vậy.. nhưng con cần phải tốt nghiệp đã. Đồng phục ở kia.

Nói xong, bà đứng dậy bỏ ra ngoài..

- Đã hiểu...- Cô gái cầm bộ đồng phục lên và nhẹ nhàng cất tiếng.

Sáng 7h30 :

Cô giáo lớp A1 bước vào và trình trọng tuyên bố với cả lớp :

- Hôm nay, lớp chúng ta sẽ có 1 học viên mới.

Cả lớp nhón nháo.

- ko biết là boy hay girl? – một cô nàng lên tiếng.

- Nếu là boy thì mong sẽ là 1 cậu hotboy, còn nếu là girl – 1 cô nàng khác nháy mắt với các bạn – thì xử nó...

2 phút sau khi nhón nháo, cả lớp bỗng im bật và nín thở chờ đợi 1 bóng hình bước vào. Với chiếc áo sơ mi bỏ ngoài quần (hơi khác kiểu tí, vì con trai đều phải sơ vin), quần jean đen, chiếc áo khoác không cài cúc, chiếc calavat thắt lệch, 1 bên đeo khuyên tai, mái tóc đc tỉa và xếp nếp gọn gàng, 1 chiếc kính gọng nhỏ, đôi giày thể thao trắng đen cao cổ.. tay phải xỏ túi quần, còn tay trái thì xách chiếc cặp vắt lên vai trông thật kiểu cách và ngầu nữa... phải, đó là 1 boy! Các cô gái sau 3 phút im bật (mãi ngấm) thì bỗng nhiên rộ lên rầm rầm :

- So cool ! – 1 nàng lên tiếng

- Ai vậy ta, đẹp trai quá à. – nàng khác chen vào.

Ngay lập tức, chàng ta đc đặt ột biệt hiệu là 'hoàng tử dễ thương', vì trông chàng baby vô đối !

Làn da trắng này, khuôn mặt tròn, đôi mắt đậm nét lịch lãm, cùng với chiếc mũi cao trông rõ như ng quyền quý... đã làm say hết các cô nàng trong lớp. Và chàng đc liệt vào hàng hotboy ko chỉ của lớp (cứ như động vật quý hiếm cần đc bảo vệ ý). Không để cho các nàng đợi lâu, cô chủ nhiệm thẳng giọng để ổn định trật tự lớp và cô nói :

- Đây là Gia Huy ! – Rồi cô quay sang học sinh mới nói tiếp – e hãy tự...

- Ko - cần – đâu ! – Một câu nói buông thông trước sự ngạc nhiên tột độ của cô giáo và cả lớp... khi cô còn chưa nói hết câu. Hotboy đi thẳng xuống phía cuối lớp và chỉ vào 1 chỗ đang còn trống :

- Chỗ này... của tôi à ?

Lúc này cả lớp ngạc nhiên hết mức... càng ngạc nhiên hơn khi cô giáo lấp bắp :

- Đ.. đủ... đúng rồi ! Em sẽ ngồi cạnh Nghị Tường, hai em cần làm quen nhau thì hơn!

Hotboy kéo ghế dịch ra và ngồi xuống, chân vắt chữ ngũ và khuôn mặt lạnh tanh, tay chống cằm nhìn lên bảng mà không để ý tới những ng xung quanh...

- Ai mà hống hách! – 1 tên con trai lên tiếng – Thành nhóc này muốn chết à? Ngồi cạnh Nghị Tường mà còn dám hống hách...

Những ánh mắt ái ngại nhìn sang bên cạnh hotboy. 1 khuôn mặt lạnh lùng xen lẫn vào đó là sự ngang tàn. Mắt nhắm nghiền, tay mân mê chiếc điện thoại, hai bên nghe tai phone, không quan tâm tới sự tồn tại của ng ngồi bên cạnh nhưng trong thâm tâm hẳn ta đang rất khó chịu vì thái độ của ‘kẻ mới đến’

- Đẹp trai quá!

- So cool nữa!

- Lạnh lùng quá!

- Nhưng vẫn cute!

Bao nhiêu tiếng bàn ra tán vào xung quanh hotboy, nhưng nào cậu có để ý. Cậu đang suy nghĩ gì.. có trời mới biết. Trong giờ nghỉ hôm ấy, bao ánh mắt cũng chỉ nhìn hotboy, kẻ ngồi bên cạnh cũng chỉ nghe nhạc, còn hotboy thì ngồi thảnh, mắt nhìn lên bảng và tay thì... xoay xoay cái bút.

2. Chương 2: Bạn Cũ

Ra chơi.

Hotboy nhà ta đứng dậy phi ngay xuống cangtin, mặc cho bao nhiêu nàng trong lớp lật đật chạy ra chỗ hotboy để xin làm quen.. vậy mà. Xuống cangtin, hotboy mua 1 lon coca, cầm 1 cuốn sách, và ngồi gần cửa kính để dễ dàng nhìn ra khuôn viên trường. Chăm chú đến nỗi tất cả những ánh mắt hình trái tim đang hướng theo cậu mà cậu ko hề hay biết... những lời xì xào bàn tán... khen ngợi... các cô nàng chết mê chết mệt... tưởng tượng chàng ta chỉ đến bên họ, 1 lần thôi cũng đc họ cũng mãn nguyện(Này, này, mấy bà ui.. đừng sa đà nhá! Đọc lại tên truyện đi. Không là nhầm lẫn to đó)

Bỗng... Rầm!

1 tiếng đập đánh ỳnh xuống bàn, hotboy ngược lên. Bằng ánh nhìn thản nhiên nhất có thể. Cậu trông thấy 1 cô gái nhỏ, vui vẻ, với nụ cười tươi trên môi...

- LÂM – GIA – HUY!

Không hiểu chuyện gì xảy ra, cậu đang ngạc nhiên tột độ, nhưng cũng giữ bình tĩnh, mặt lạnh tanh và hỏi:

- Quen nhau sao?

- Woa, cậu nói... – Cô bé giơ tay lên đếm trên từng đầu ngón tay, và giơ lên trước mặt hotboy 3 ngón- ... những 3 từ cơ đấy! Cậu là siêu sao nói chuyện chỉ bằng 1 từ thôi mà! Ko ngờ cậu lại ở đây, ko tin dc đấy, cậu cũng có thói quen ăn uống từ khi nào vậy ? Cậu đeo kính từ bao giờ thế ?

Những câu hỏi liên tiếp dồn dập và huyền thuyên của nhỏ chẳng ăn nhằm gì với câu mà hotboy đã hỏi. Cô bé vẫn tiếp tục huyền thuyên đủ chuyện hỏi han trên trời dưới đất, nào là khỏe ko, dạo này thế nào... v..v.. Thế nhưng cô ko nhận dc 1 câu trả lời nào cũng như sự chú tâm của hotboy. Trước những con mắt ngạc nhiên tốt độ của những fan hâm mộ hotboy mới nổi, ko thiếu những viên đạn, những ánh mắt hình lưỡi dao sắc hoắm... Và quá khó chịu vì cô gái cứ quần lầy mình.. hotboy đứng dậy đi về phía cửa ra vào cangtin. Cô gái vẫn huyền thuyên bên tai cậu :

- Cậu vào lớp à ? Sao sớm thế ? Cậu có ở kí túc ko ? Bắt buộc đấy ! Và... Gia Linh thế nào rồi ? Cậu ấy mất liên lạc với tớ rồi.. buồn thế. Nhưng ko ngờ cậu lại học ở đây đấy. Hôm ấy tớ có ra sân bay tiễn Gia Linh.. nhưng rồi cực lại...

Cô bé dừng lại và phát hiện hotboy đang trân trân nhìn mình. Cậu nói :

- Sao cậu biết Gia Linh ?

Cô bé lại định đưa tay lên đếm... thì hotboy đã giữ tay cô lại trc sự chứng kiến của tất cả mọi ng, với hotboy không là gì nhưng với những đôi mắt dán chặt vào hotboy thì nghĩ rằng họ đang.. nắm tay..

- Trả lời! – Hotboy nói như ra lệnh.

- Cậu không nhớ mình sao? Chán thế? Mình là Trang Như ! Phùng Trang Như ! Ko nhớ sao? Bạn thân hồi vác sách tới trường, vậy mà không nhớ! Huy ngày càng đẹp trai ra đấy nhỉ? Mình cũng không nhận ra, nhưng nếu cậu thế này chắc Linh còn đẹp nữa, Linh có ánh mắt rất sắc sảo, Không – Nhầm – Được – Đâu!- Rồi cô bé tiến lại gần hotboy, nhỏ thì thầm vào tai chàng – không dấu dc cô bạn thân này đâu nhé! Nếu không nhận ra bạn thì tội mình đâu còn là bạn thân. – Nói xong, nhỏ vội đứng ra xa và nói tiếp- nhưng cậu không nhận ra mình.. tiếc thật đó!

Hotboy vội vàng lôi cô nhóc ra khỏi cangtin trc sự chứng kiến của bao nhiêu con mắt ko thể nóng hơn của các nàng hot girl. Tới 1 chỗ khuất, cô nhóc dc thả tay ra.. cô bé liền nói :

- Cậu bỏ kính ra đi ! mình muốn xác minh về cậu, Gia Linh ?

Chiếc kính dc gỡ ra.. 1 đôi mắt trong veo hiện ra, sắc sảo, đẹp tuyệt, với hàng mi dài, cao vút.

- Trông cậu thế này, đẹp trai hơn nhiều đấy ! – Như nói tiếp.

- Sao cậu biết ?

- Vì tội mình là bạn thân.

- Đã từng thôi !

- Ko, mãi mãi,- mặt Như xịu xuống- Hôm đó mình bị bắt cóc khi đến sân bay...mình ko thể liên lạc dc với bạn sau khoảng thời gian khủng khiếp ấy. Mình nghĩ sẽ sang Mỹ với bạn nhưng ko thể, vì công ty ba gấp chuyện tí chút nữa là phá sản. Và, sao bạn lại đóng giả là Huy ?

- Chết rồi ! – 1 câu nói cộc lốc trắng trợn của Linh cũng đủ để Như hiểu ra tất cả. – Bị ám sát

Phải, Con ng đó – chàng hotboy mới đến là con gái, là Gia Linh (tạ giống anh quá, và mới cắt quả tóc ko thể ngắn hơn dc nữa nên ai nhìn vào cũng nghĩ là con trai, mặc dù đáng ng Linh hơi nhỏ). Như hiểu Linh nhất ngoài Huy ra. Như biết Linh đã rất đau, vì Huy là ng lạnh lùng, nhưng với Linh, Huy lại là con ng khác, dịu dàng, ân cần, độ lượng...

- Ko sao, mình sẽ giữ bí mật, chỉ cần cậu đừng buồn và đừng giận mình vụ 3 năm trc nữa

- Mình giận dai thế sao ?

- Thế... Cậu đã làm gì vòng 1 của mình vậy? Nó... bằng phẳng...

Bỗng 1 tia điện xẹt qua bên má Như, ánh mắt con bạn lạnh lùng như có tử thần sắp đến... đón Như đi.

- Vậy... sao?

- Ó!

Từng chữ một hằn lên khiến cho Như giật mình, Như tái xanh, và bỗng nhỏ cười khúc khích... Như biết ngoài Như ra thì ko 1 ai dám chê Linh, vẻ mặt tức giận của Linh khiến Như buồn cười, mặc dù Như ko để ý thấy con bạn mình tức như sắp bốc hỏa, khí đen thoát ra làm u tối 1 vùng (Ặc...amen... chỗ này mình tả hơi quá tay).

Hai ng họ không hề để ý tới có những ánh mắt đang dõi theo họ, và... dù không mấy dễ dàng, Linh cũng nghĩ tới chuyện mình phải ở chung phòng cùng 1 tên con trai. Nghĩ tới đây, Linh thở dài, chỉ học trong 1 tuần, quen trường rồi là phải ngủ lại trong kí túc xá, không đc về cho đến chủ nhật. Không biết ng cùng phòng của Linh sẽ là ng con trai như thế nào nhỉ? Dù thế nào thì Linh cũng sẽ sử dụng ánh mắt lạnh băng, vô hồn nhìn hấn. và không quan tâm tới bất kì ai, cho qua nhanh đợi đến ngày tốt nghiệp, cũng là ngày cô phải tiếp quản công ti thay anh trai. Cô cho đó là việc đương nhiên, và thân phận này, cô có thể sẽ không trở về là chính mình đc nữa. nhưng cô không quan tâm, quan trọng cô cần làm cho tốt vai diễn này đẩy tên gián điệp hãm hại cha và anh cô lòi đuôi ra. Vì vậy, ngoài ông bà quản gia già và mẹ cô thì không ai biết rằng Gia Huy đã chết.

Họ nói chuyện dưới tán lá cây rất lâu, nhưng chỉ có mình nàng Như nhà ta độc thoại 1 mình thui ý, còn Linh thì vẫn lạnh lung, nhìn vào quyển sách, và thi thoảng gật gật như là đang chú ý lắm về lời Như nói, mặc dù những lời đó chả vào đầu Linh đc tí nào, Như biết, con bạn của Như vẫn luôn thế, không thay đổi tí nào. Nhưng đc gặp lại bạn, nhỏ cũng vui rồi, và nhỏ biết Linh đã buồn và đau đến mức nào khi Huy ra đi, ng anh quan tâm tới Linh nhất... và cũng là ng mà nhỏ thầm ngưỡng mộ nhất.

3. Chương 3: Đụng Độ

7h sang.

Như lên lớp của Linh (hotboy đó), vội vã kéo Linh xuống cangtin. Vừa đi vừa độc thoại:

- Sáng nay mình chưa ăn sang nhá. Mình nghĩ đi ăn cùng với Huy sẽ khiến Như nuốt ngon hơn, với lại, Như ko đem theo tiền, nên Như rủ Huy đi cùng, Như muốn đi ăn với Huy, là con trai Huy phải trả tiền nhá! Ko đc chuồn đâu. – Như quay qua, ánh mắt tình nghịch nhìn Linh và nháy mắt... mỉm cười.

Xuống cangtin, Như gọi ra 1 khay toàn đồ ăn, nào là 1 cái sanwhich, 1 hamburger bò, 1 khoai chiên, 1 ly sữa. Còn mua cho Linh 1 gói bim bim que bé tí (híc, tội nghiệp).

- Heo à? – Linh hỏi.

- Ko, có thực mới vực đc đạo chứ?.

- Ngược đãi – Linh xé gói bim bim ra và cho que thứ nhất vào miệng.

- Con trai... Ăn ...ít ...ông.. éo! – Như vừa nhai ngồm ngoàm, vừa nói.(Ăn ít ko béo)

Linh mặt tỉnh bơ, vẫn ngồi gặm que bim bim, tất thấy những cô nàng xung quanh dừng mọi việc đang làm để... ngấm ‘hoàng tử dễ thương’ của họ, và ko quên tặng cho Như 1 màn lườm nguýt đủ kiểu.

Bỗng.. 3 tên con trai, trong số đó có Nghị Tường, đồng thời là 3 hotboy nổi tiếng ở trường này, tiến về phía Linh, mặt đàng đàng sát khí.

- Thằng nhóc kia ? – 1 tên lên giọng.- Châu Khải. 1 thiếu gia xuất thân từ gia đình khá có thể lực về đấu thầu, nghe lời Nghị Tường, rất thích lăng nhăng.

Như vẫn ăn tiếp, còn Linh rút trong gói bim bim ra 1 que mới nhét vào miệng, mắt vẫn nhìn ra sân trường.

- Lơ bọn ta à ? – Tên còn lại lên tiếng – Phùng Thế Minh, thiếu gia nhà quyền quý, đẹp trai, lịch lãm và chu đáo.- Nghe nói mới 18t, mà học lớp lớn à. Chúng tớ chỉ số IQ lớn nhỉ ?

- Người dám cướp vị trí đứng đầu của 3 hotboy trường này à ?- Châu Khải hẳn học.

- Điều Nghi Tường quan tâm không phải vậy, mà là thái độ hống hách của hắn. Cho hắn biết điều đi. – Thế Minh chen vào.

Và họ ngạc nhiên tới độ khi thấy khuôn mặt vô cùng bình thản đến mức lạnh tanh của Linh, và thái độ thản nhiên ăn của Như. Như biết, Linh sẽ có cách xử trí chúng... và vì.. Linh làm sao thì Như làm theo.. thế thôi. Tên Châu Khải bực mình đập mạnh xuống bàn khiến cho cốc sữa lung lay.. Như hơi nhũn mày.. Linh thấy vậy liền đứng lên thản nhiên đi ra bàn khác định ngồi thì 1 bàn tay vội giữ vai Linh lại...

- Gia thế ? To nhỉ ?

- Sao? – Linh không thèm ngoảnh mặt lại nhìn ai đang kéo vai mình. Tiếp tục ột que bím bím vào miệng nhưng lần này cô chỉ nhắm nháp chứ không có ý định ăn hết nó ngay, và cô cũng không có ý định quay lại.

Đang định rảo bước đi tiếp. Thì có ng gọi giật lại cùng 1 tiếng kêu thất thanh và hàng loạt tiếng đổ của 1 thứ gì đó.

Xoảng... xoảng... cheng...

- Á... a.. um.. um.. ơ!

- Nhóc kia! – Giọng tên Châu Khải vang lên.

Cuối cùng Linh cũng quay lại. Điều mà khiến Linh bận tâm không phải là do tiếng đổ vỡ, hay tiếng gọi của tên Châu Khải mà là tiếng kêu thất thanh của 1 cô gái và đó là Như... Đằng sau Linh là cảnh tượng tên Châu Khải túm chặt cổ áo của Như xách lên, nếu không có cái ghế ngồi để Như đặt đầu gối lên quỳ trên đó thì có lẽ Như đã bị treo lên trên không rồi, cũng đủ biết Khải khỏe đến mức nào. Thì ra lúc này, Linh quay đi và cô bạn Linh cũng vậy, định đi theo nhưng tên Châu Khải do không giữ nổi bình tĩnh đã xô tới gạt hết đồ ăn của Như và túm lấy cổ Như. Linh lúc này quay hẳn ng lại, mặt không biểu lộ bất kì cảm xúc nào... vẫn lạnh tanh – vì nhỏ rất giỏi trong việc giấu và kìm nén cảm xúc.

- Muốn gì? – Từng tiếng đồng dặc cất lên khiến cho Khải chột dạ.

- Nếu nhóc muốn cô ng tình của mình không bị làm hại thì tốt nhất nên nghe theo tụi này. Châu Khải không phải là ng biết thương hoa tiếc ngọc đâu. Cậu ta là tay lừa tình chuyên nghiệp đó. Nếu muốn cô bạn gái của nhóc dc yên thì nên theo bọn này ra ngoài xử đẹp 1 trận.

Bỗng Linh nhếch mép cười. 1 nụ cười hiếm gặp nhưng nếu với 1 thân phận là con gái thì Linh đã khiến cho vô số trái tim lệch nhịp, vô số con ng đổ. Nhưng với Như thì khác, 1 nụ cười rất hiếm gặp của Linh, khiến cho cô bạn chột dạ. Vì hiếm khi Linh cười, kể cả Huy cũng vậy. Rất hiếm, và khi 2 con ng này cười, ắt hẳn sắp có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra. Như khẽ nói:

- Mình không sao đâu, hi, Huy về lớp đi.

Tên Khải lại siết chặt lấy cổ Như. Khiến Như khó thở.

- Muốn gì? – Lần nữa, Linh dẫn giọng hỏi lại. Nhưng mặt lạnh tanh, 2 con mắt nhìn trân trân xoáy sâu vào chỗ tay Châu Khải đang túm chặt cổ của Như.

- Có vẻ cậu cũng là con ng chính nghĩa đó! – Thế Minh lại gần và vỗ vai Linh.

Linh bắt đầu thấy khó chịu và bực bội.

- Khủng bố!

- vậy sao? – Nghi Tường bây giờ mới lên tiếng, cậu nhìn thẳng vào mắt Linh, 2 ánh mắt băng giá vô tình nhìn nhau – giỏi đấy!

- ...

- Im lặng sao? – Nghi Tường cười khẩy.

2s sau, cậu ta phi đến như bay, ghì chặt Linh vào tường và hét lớn.

- Chướng mắt quá đấy! – Con mắt Nghị Tường đỏ lên

Linh vẫn lạnh băng nói

- Lũ mafia, thả cô ấy ra! – Linh cũng gần giọng không kém.

Nghị Tường càng tức giận ghì chặt hơn, và không chịu bỏ ra, Như sợ hãi cố vùng vẫy trong khi tên Châu Khải cười khúc khích.

- Nhìn kĩ... Thằng nhóc hồng hách.

- Nhìn lại... mình đi

Linh buông 1 câu trống không, tên Thế Minh chạy lại

- Tường, cậu không nên đánh nhau trong trường đâu, mang thằng nhóc này ra xử đẹp sau sân cỏ đi. Nó dám hỗn láo... phải dạy nó 1 bài học mới đc.

Nghị Tường buông tay ra, Linh đứng thẳng trở lại, mặt lạnh băng, những ng xung quanh nhìn Linh ái ngại, họ sợ Linh bị làm sao, vì dù sao, Linh cũng là hotboy mà, nhưng không ai dám chống đối 1 hotboy nổi tiếng của trường như Tường... Như đc thả ra và bắt đầu ho sù sụ, Linh đi qua Như và theo chân 3 chàng hotboy nổi tiếng đó. Như vội chạy theo, níu tay Linh lại và lắc đầu mong sao Linh dừng đi. Nhưng Linh đã quyết thì khó long thay đổi đc.

- Nhóc kia, bây giờ chỉ cần quỳ xuống xin tha thì anh Tường sẽ tha tội ày. – Khải lên tiếng

- Mơ sao?

Tường rất khó chịu, không phải vì Linh ăn nói xấc xược, mà là ánh mắt của Linh khiến Tường khó chịu, 1 ánh mắt vô hồn, sau lớp kính, ánh mắt đó chứa sự vô cảm, lạnh nhạt, lãnh đạm, giống ánh mắt của mẹ Tường ngày xưa, ng đã bỏ Tường đi.. ng đã đẩy Tường cho 1 con quỷ dữ, vì vậy, Tường cảm hận bà đến xương tủy.

Linh chợt tháo kính ra, lúc này Tường mới kịp nhận ra, dưới lớp kính đó là một đôi mắt trong veo, lạnh lùng và rất thanh cao. Tường đã bình tĩnh hơn, ánh mắt đó khác xa ánh mắt lúc này, lãnh đạm, vô hồn, còn giờ đây là ánh mắt sắc sảo đến vô cùng. ‘Nếu hắn ta là con gái...’, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Nghị Tường và anh vội gạt phăng ý nghĩ đó..

- Trời, thì ra là 1... mỹ nam? – tên Khải lên tiếng.

- Đẹp trai quá! – Những cô gái hét rầm lên.

Ngoài cả dự tính, Linh không biết võ, nhưng lúc đó Linh nghĩ rằng mình sẽ nghĩ ra cách nào đó để thoát khỏi cảnh tượng thế kia. Linh tháo kính vì sợ trong cuộc va chạm, kính sẽ vỡ và 1 mảnh kính nào đó sẽ đâm vào mắt chứ chả có ý định làm gì cả. nhưng không ngờ nó còn có tác dụng trên cả mong đợi. Nghị Tường quay đi và bảo:

- Hôm nay tao mệt, về trước.

Thực ra anh đang nghĩ về đôi mắt trong veo, sang long lanh và rất dễ bị cuốn hút của Linh. Cậu nghĩ không lẽ mình có vấn đề giới tính?

4. Chương 4: Tìm Thấy

Tiếng chuông cửa reo lên, bà giúp việc ra mở cửa, Như nhào vào biệt thự hò to:

- Gia Huy! Gia Huy!

- Cậu chủ đang trên phòng. – Bà quản gia nói nhẹ.- Có vẻ đang chuẩn bị đi đâu đó.

Không đợi bà quản gia nói hết câu, Như ào lên phòng Linh và mở cửa, không có ai, bống cửa phòng Huy mở, Linh bước ra. Như bắt đầu ríu rít..

- Mình có quen 1 chị trong quán bar hay lắm nhé, cậu đã hứa sẽ đưa mình đi chơi mà, vì vậy đi cùng mình đi.

- Đợi chút – Linh lạnh lùng bước vào với cái áo khoác và ra ngoài.

Khi bước qua mấy cô hầu gái thì, những tiếng xì xào vang lên:

- Ai thế nhỉ?

- Đi với cậu chủ thì chắc là bạn gái rồi!

- Chẳng có gì đặc biệt.

- Chắc tại nhà giàu!

- Cậu chủ lạnh lùng mà?

Như nghe được những tiếng đó và bảo với Linh

- Lũ giúp việc nhà cậu rảnh rồi nhỉ?

Linh không nói, trc khi đến quán bar mà hai ng đã hẹn trc, Linh vào tiệm, thay 1 bộ váy trắng, và tóc Linh được nối dài ra. Tất cả chỉ trong 2 tiếng.

- Tránh gây chú ý!

Như liếc huých nhẹ Linh,

- cậu sợ các nàng bám theo à?

Linh không nói, Như cũng biết, việc ra ngoài với Linh là nguy hiểm khi anh Linh đã bị ám sát và nếu chúng biết Huy còn sống thì nhất định sẽ giết lại. nhưng giờ, Huy chính là Linh.

- Nốt ngày mai, cậu phải vào kí túc xá rồi, chơi hết mình đi. Mai là chủ nhật, tụi mình đi mua sắm, ok?

Như nháy mắt. Tối đó, trong quán bar không mấy dễ chịu, Như ngồi trò chuyện với chị mà Như quen, còn Linh thì ngồi 1 mình, nhưng với Linh thế cũng tốt, vì không có ai làm phiền, từ xa, có ng đã trông thấy Linh. Đó là Nghị Tường, và 2 tên hotboy bắt nạt Linh hôm nọ, song nào của Linh cho biết họ đã nhìn thấy Linh, nhưng Linh không hề để tâm. Nhưng nếu Tường mà bắt gặp thì Linh sẽ bị phát hiện ra mất. thế nên, Linh quay mặt ra chỗ khác.. Linh giơ 5 ngón tay lên và cụp lại từng ngón 1: 5, 4, 3, 2, 1..

Quả không ngoài dự tính, Khải đến, ngó Linh và hô lên:

- Ô! Gia Huy ư? Không ngờ đó! Cậu là tên đồng tính 2 mặt, Sáng đi lừa tình con gái rồi chiều đi lừa tình con trai à.

Tên Khải nói ko mấy gì dễ nghe cho lắm, khiến Linh bực, nhưng Linh ko thể gây gổ với hấn ở đây được, Linh nhồm đậy, thần nhiên :

- Thưa Châu thiếu gia, Thiếu gia có bị cận nặng không thế ? Dù thiếu gia có là bạn của anh trai tôi đi nữa thì cũng nên giữ ý tứ chút, tôi là con gái đó... tuy tôi giống anh tôi nhưng cũng phải nhìn nhận cho rõ ràng chứ ? hay, con ng như thiếu gia đây ô hợp tới mức không phân biệt được đâu là nữ, đâu là nam ?

1 tiến vỗ tay đưa lên, là Nghị Tường,

- Nói hay lắm, cô nói nhiều hơn anh cô đấy. – Nghị Tường đã nhận rõ sự khác biệt, vì trc mặt anh lúc này là 1 cô gái thông minh, sắc sảo, xinh đẹp... mà chưa có ng con gái nào khiến anh có cảm giác như thế.

- Cảm ơn vì đại thiếu gia đã khen... giờ thì tôi về được chứ ? – Giọng nói thanh tú cất lên, khiến 3 chàng hotboy đơ toàn tập.

Lần đầu tiên Linh phải nói nhiều thế này, trc giờ cô đâu có nói nhiều.

- Về sớm thế ? ở lại chơi với bọn anh đã.- Khải đã kịp giữ tay cô lại.

- 1 lũ ng hám gái, ở lại thì Gia Linh không bằng lũ ng tình của các anh à ?- Tiếng Như vang lên, cô chạy lại kéo Linh đi, bỏ mặc cho 1 trái tim vừa bị sét đánh, thất thần nhìn theo..

1 ngày chủ nhật buồn bã, không còn gì đáng buồn hơn là nghĩ về ngày mai phải ở kí túc xá, chung phòng với 1 tên con trai vô ý vô tứ nào đó. Cứ nghĩ đến đó chỉ khiến cô muốn điên đầu. Và cô nghĩ đến chuyện hôm qua, cô đã quá mạnh động khi nói quá nhiều, vì lúc đó, cô tức giận, và khi tức giận thì cái miệng của cô lại hoạt động. Ng ta nói cô chỉ giỏi mỗi cái miệng ăn nói, mỗi lời mà cô nói ra đều như vết dao xuyên vào da thịt ng nghe. Và tất nhiên, hôm qua trc khi về nhà, cô lại đi cắt tóc, áo sơ mi, chiếc áo khoác mỏng, quần jean, và giày thể thao cao cổ. Sáng sớm ra, vừa bước xuống nhà cô đã trông thấy bộ mặt dữ dằn của mẹ. Cô đã đoán biết dc điều gì sắp xảy đến.

- Hôm qua, mày đi đâu ? – Mẹ hỏi cô với giọng giận dữ.

- ...

- Có nói không ? – Mẹ cô gần lên

-... Chơi ! – Giọng Linh thản nhiên đáp bỏ mặc thái độ giận dữ của mẹ mình và bước thẳng tới chỗ bàn ăn, cầm lon coca và đi ra ngoài.

- Mày... đứng lại ! – Mẹ cô hét lên.

Linh đứng sững lại. Không quay đầu lại, cô nói

- Sao ?

- Mày đi đâu ?

-... -Linh bước tiếp.

- Đừng tưởng với khuôn mặt đó, dáng vẻ đó thì mày có thể thay thế Gia Huy, mãi mãi, mày không bằng 1 nửa của nó đâu. Vì thế đừng gây rắc rối ẹ mày nữa.

Linh bước tiếp, Cô không đau khi mẹ cô nói vậy, cũng không buồn, mặt lạnh tanh. Tim của cô không buồn vì mẹ cô đối xử tệ với cô. Mà vì cô ko biết mẹ đối xử tốt để làm gì. Cũng như nhau cả thôi.

Như từ ngoài cổng chạy vào... Lại riu rít, lại vui tươi.

- Huy này, mình đi chơi đi, shopping nha!

- Tù! – Linh nhẹ buông 1 câu lạnh lung.

- Trời... cậu càng ngày càng giống Gia Huy rồi, nói chuyện có mỗi 1 chữ thôi à? – Như nhìn Linh ánh mắt ngại ngần.

- ... (im lặng)

- Hay... cậu bị gay?- Như cười khúc khích.

Linh với sát khí đằng đằng ở đằng sau, ánh mắt sắc lạnh đến ghê ng.

- Muốn thử không? – Linh nhìn Như rồi liếm mép..

Như bật cười ha hả và giơ tay,

- Rồi, rồi, mình xin hang. Ok?

Cả ngày hôm đó, Linh và Như đã đi chơi, ăn uống, vui vẻ và Linh quên hết mọi buồn, cho đến cuối ngày, tại 1 nhà hang cao cấp, khi vừa gọi món ra thì...

- Yo! Lâm Gia Huy? – Tiếng nói của Khải vang lên khiến cho Như đang nhai miếng bánh trong miệng thì tí nữa ngen.

- Lại cùng con nhỏ chua chat này ngồi ăn uống cơ đấy? Coi bộ hôm nay rảnh rồi nhỉ? – Thế Minh tiếp lời/

Không thêm để ý, Linh thừa biết kẻ nào đang làm cô không cảm thấy ngon miệng nữa. Và cô biết Như cũng đang thấy khó chịu vì việc này. Bỗng, Nghị Tường tiến đến:

- Cô em gái cậu?...

- Sao?

- Xinh lắm!

- Cấm

-Tôi thích!

- ... - Linh im lặng, đơn giản vì cô không nghĩ ra 1 từ ngữ nào mà có thể bao hàm toàn bộ ý kiến của cô. Nhưng nếu là Huy, anh luôn làm tốt. Vì thói quen của anh ngại nói lắm. Cô đang bí từ, nên quyết định im lặng. Thế nhưng 3 tên kia nào để cho cô yên đâu? Nghị Tường nói thẳng thừng...

- Tôi thích tính cách của cô ấy!

- Cấm.- Linh nhú mày.

- Tôi sẽ khiến cô ấy đau khổ... vì cô ấy là em gái cậu! – Tường nhếch mép lên cười đểu 1 cái.

- Đố! – Linh lúc này đã rời mắt khỏi đĩa thức ăn và nhìn lên NT (Nghị Tường).

NT nói vậy, thực ra điều cậu muốn hỏi là về thông tin của Gia Linh kia, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Huy (ng cậu ta ghét vì cái tính quá chảnh) Cậu ta chỉ muốn chọc cho con ng kia tức điên lên mới hả giận. Chứ NT đâu phải ng như thế, đến cả tỵ là gì cậu còn chưa biết nữa. (híc.traị tợ, nên khi nói mấy chuyện tình cảm thì ngu dễ sợ lun, gì cũng nói toạc ra hết á)

Còn về Linh, cô cười thầm trong bụng ‘Có kẻ thần kinh mới thích người, nói mà không biết ngại’

Rồi cúi xuống uống nốt cốc coca đá đã hết ga... và mặc kệ lũ con trai kia ra sao.

5. Chương 5: Thách Thức

Thứ hai đa đến, Linh mệt mỏi bước xuống giường và thay đồ, kèm theo... vác chiếc vali nặng trĩu xuống nhà, và đưa vali cho 1 tên vệ sĩ gần đó nhất xách ra xe. Còn ‘cậu chủ’ cũng ung dung xỏ túi quần ra xe. (đã man)

Chiếc xe dừng trước cổng trường, vệ sĩ của Linh xách chiếc vali xuống và để nó dưới đất rồi cúi ng chào và quay lưng đi, bỏ mặc ‘cậu chủ’ của hắn mặt mếu xọ vì, với sức của Linh thì sao xách nổi mà còn lết 1 đoạn đến bảng tin tìm phòng, và lết đến kí túc xá nữa chứ. (tội ghê, cứ như bị đuổi ra khỏi nhà và đang tìm nơi tá túc ấy)

- Gia Huy! – 1 tiếng reo lên.

- Anh Gia Huy kìa – Cả lũ nhốn nháo (không hỏi cũng biết là những nhân vật nào. Nếu không biết mình gọi ý nhá)

- Đẹp trai ghê

- Mình ngất mất!

Cả lũ nhốn nháo và không ai để ý rằng Linh đang khổ sở bởi cái vali xách tay, ban sang Linh đã định dung va li kéo đi rồi nhưng vali ấy bị hỏng khóa nên Linh đành bỏ nó lại. Và giờ... đang không biết làm thế nào thì Linh trông thấy 3 hotboy trường đang đứng bên kia đường khiến cho nàng ta giật mình, bất giác nâng chiếc vali lên phi về phía kí túc, khu nam ở lầu dưới nên Linh không phải khệ nệ khiêng cái vali đi nữa.. May mắn thay, 1 giọng nói quen thuộc đến tíu tít ở phía cuối hành lang vang lên..

- Huy?? Tổ thấy phòng cậu rùi nè, - Như hỏn hỏn, đưa tờ giấy ghi mã phòng cho Linh, cả ng cô nhóc lắmm tấm mồ hôi.

Linh bắt đầu đi tìm phòng, và đây... phòng 105, Linh bước vào phòng, căn phòng chỉ có 1 nửa trống và dường như nó dành cho Linh, còn bên kia, là của ai! Linh thu dọn lại đồ đạc và tắt cả mọi thứ, sắp xếp theo kiểu anh Linh đã từng sắp xếp. Và nghe theo lời rủ rê của Như, Linh xuống cangtin ăn bữa trưa. Cả trường hầu như đã quá quen với việc Như và Linh thân nhau, 2 ng họ đều là bạn thân, 1 số kẻ ngoài chương tai nói Như không ra gì, bám riết lấy hoàng tử, hay kẻ nào độc mồm nói, Như quyền rũ hoàng tử, và dù thế nào thì những hành động vô tư của Như đều khiến cho bọn hot girl của trường chướng mắt (Vì trg có 3 chàng hotboy nên mấy cô này cũng tự thiết kế 1 biệt danh để mỗi cô chọn 1 anh, nhưng vậy mà thành viên có tận chục ng chứ không ít, giờ số lượng tăng khi Linh – với vai trò là hotboy đã xuất hiện) –(bọn này mà biết Gia Huy là con gái chắc muốn hộc máu mà chết quá!).

Thưởng thức bữa trưa nhanh chóng, Như kéo Linh lên sân thượng.. Ở đây, mọi điều đều có thể nhìn thấy, và Linh trông thấy bong bóng 3 tên hotboy nọ đang đứng trc 1 cô gái cười ha hả, còn cô gái đó vẻ mặt sợ hãi, quỳ sụp xuống vái vái, lạy lạy... Linh chướng mắt vô cùng, nếu là Gia Huy thì anh sẽ không bao giờ có động tĩnh gì. Nhưng cô không phải anh mình, cô là Gia Linh, và lương tâm cô không bao giờ cho phép cô quay mặt làm ngơ với những gì đang xảy ra.

- Gia Huy – Linh thầm nhắc tên anh trai, vì cô biết anh sẽ luôn đến bên cạnh cô khi cô gọi tên anh.

Linh bước nhanh xuống cầu thang, hướng về phía có chuyện đang xảy ra.

- Cô nghĩ cô thoát nổi sao?- Tiếng Khải đồng dục

- Em không muốn làm con rối nữa. – Cô gái van nài – mong các anh tha cho em.

- Ng đàn bà của tao mà đòi có ý kiến sao?- Khải túm lấy cổ áo cô gái và lên cao giọng.

- Đàn bà không đc lên chủ kiến sao? – Linh cất tiếng

Vẫn 2 tay xỏ túi quần, khuôn mặt lịch thiệp, chậm rãi bước tới và đỡ cô gái dậy, cầm tay cô gái định quay đi, Linh không để ý đến những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Anh cô là ng thích hành động, còn cô lại thích dung lời nói áp đảo ng khác. Cô tin chắc nếu anh mà cứu 1 ai đó thì không cần nói nhiều, chỉ cần cứu hay không thôi. Còn cô, không biết võ thì chỉ còn cách nói sao cho ngắn gọn, không làm mất phong thái của anh trai. Đầu óc cô đang căng như dây đàn suy nghĩ.

- Hoàng tử dễ thương? – Cô gái bất giác buột miệng nói

- Dễ thương cái con khỉ! – Khải lên tiếng.

- Xin lỗi Lâm thiếu gia, nhưng đó là ng đàn bà của bọn tôi. – Thế Minh từ tốn.

Linh đang bực mình, rất bực, Linh muốn nói thật nhiều để xả cho lũ kia 1 trận nhưng cô phải cố kìm nén.

- Khủng bố à? – Linh lạnh lung, giọng tỉnh bơ cất lên.

- C.. cá.. cái gì? Thằng nhóc này. – Khải vội xấn xỏ tiến tới, nhưng may thay Minh kịp giữ hấn lại.

- Sao hả? – NT lên tiếng.

- Định nghĩa. – Linh chợt dừng lại, biết họ không hiểu mình đang nói gì, cô quay qua, chỉ tay vào cô gái đang đứng bên cạnh mình và nói tiếp – ng đàn bà của bọn tôi.

- Vì cô ta thuộc quyền sở hữu của chúng tôi, là đồ vật cho bọn tôi chơi, bọn tôi ngắm... làm vật để chúng tôi hành hạ.

Linh quay ra nhìn cô gái và trông thấy ánh mắt khẩn cầu của cô gái.

- Đồ vật? – Linh nói bằng giọng mỉa mai nhưng vẫn lạnh lung. – Vậy... các ng là gì?

- ... - Chưa để ai kịp nói gì, Linh nói tiếp.

- Động vật!

Linh kéo tay cô gái định quay đi, khi đó NT từ đằng sau gọi giật lại.

- Ng đàn bà đó đã có chủ, với lại, hoa tàn rồi, không tươi nữa.

Linh vẫn bỏ ngoài tai những lời hắt nói, nhưng trong cô thầm nghĩ: ‘tàn hay không không quan trọng vì cô có phải con trai đâu mà quan tâm nó tươi hay héo’.

- Anh Huy! – Cô gái bên lên đến tội, Linh chợt buông tay ra nói ko đầu ko đuôi.

- Tự do! – Linh chực quay đi, nhưng cô gái đã kịp giữ Linh lại và nói:

- Giờ e là của anh!

- Tránh ra ! – Linh thấy ón vô cùng, cô chỉ định cứu cô gái vì mấy tên ngứa mắt nhưng cô ko ngờ cô gái ấy lại theo Linh và làm phiền Linh đến vậy.

Lúc này, Linh chực nhận ra cô bạn thân đã biến mất tự lúc nào, Linh vội phi lên sân thượng và đảo mắt tìm. Thế nhưng Linh ko thấy bóng ai, cô chỉ tìm thấy chiếc vòng ngọc của Như bị vỡ làm 3 và từng mảnh vụn đỏ như có dính ít máu.. Linh giật mình, vợ vội đồng vụn vỡ và chạy vội xuống sân trường, tìm mọi góc ngách có thể để tìm cô bạn thân.

Trong 1 nhà kho chứa đồ thể dục ở sau khuôn viên trường, tối tăm, ẩm thấp, 1 giọng nói đầy uy quyền vang lên.

- Mà dám theo đuôi Hoàng tử của bọn tao à ? Mà định lợi dụng gì ở anh ấy ? Hay mà là con hồ ly chín đuôi ?

- Nói gì vậy ? – Như rướn ng lên để thấy những đứa con gái đang đứng xung quanh cô, fan của Linh (híc, đúng là đàn bà) – Tôi ko hiểu.

- Hoàng tử dễ thương : Lâm Gia Huy là của bọn tao ! – 1 giọng nói khác cất tiếng.

Như ko thể nói, Huy là Linh, là con gái đc, nhưng hiểu lầm này thật tai hại biết chừng nào, cô biết ngôi trường này ko tầm thường, việc cô mất tích trên thế gian này dễ như ăn kẹo, và chỉ cần đưa ra công chúng 1 lời giải thích khac nhẹ nhà là Cô mắc bệnh chết, hay tai nạn... đại loại như vậy. Và.. ko để cô kịp phản ứng, thì 1 cái tát trời giáng khiến cô nổ đom đóm mắt.

- Chúng mà... xử nó ! – Tiếng nói uy quyền kia lại vang lên

Và thế là, bao nhiêu phát đá, tát, móng tay cào xé đều giáng xuống ng Như. Còn về phía Linh, cô đã biết Như gặp chuyện ko lành, tìm mãi trong trường chẳng thấy đâu, cô cũng định ra ngoài trường thì 1 bàn tay kéo áo Linh. Linh quay ra :

- Nhà kho chứa đồ, tụi nó hay xử ng tại đó – Cô gái bên lên nói

Ko nói gì và với khuôn mặt lạnh băng ko biểu lộ cảm xúc – mặc dù rất lo – Linh kéo tay cô gái đi và hướng về phía nhà thể dục.

- Tham gia với ! – Linh từ tốn mở toang cửa và nói với giọng trầm có chút gần xuống.

Tất cả mọi hoạt động đều dừng lại và... lũ con gái đó lấp bấp.

- O ! anh Huy.

1 đứa con gái bất giác quay qua nhìn cô gái đang núp sau Linh. Cô gái bên lên.

- Đỡ Như ra !- Linh nói như ra lệnh cho ng con gái đó, cô gái đi vào đỡ Như, còn Linh cũng tiến vào nhìn con bé cầm đầu lũ con gái : Kiều My – Rảnh rồi quá phải ko ? Để tôi đoán nhé, Các cô chết mê chết mệt dưới sự lịch lãm của tôi (tự tin quá đáng), và thấy Như đi theo tôi nên các cô thấy tức và muốn thủ tiêu cô ấy, bằng cách chờ cho lúc tôi ko để ý, các ng bịt miệng cô ấy, trong lúc đó cô ấy cố vùng vẫy và đã ko may đập tay vào thành lan can và làm vỡ chiếc vòng ngọc. Nếu ko trông thấy chiếc vòng ngọc đó thì tôi cũng đã ko thể phát hiện ra cô ấy mất tích. Và giờ muốn thủ tiêu cô ấy để nhận đc sự chú tâm của tôi ? Nhưng ko có đâu !

Tất cả những lời Linh nói chỉ mất 19s. Khả năng lí luận là vô đối, khả năng dự đoán, xây dựng tình huống cũng đáng nể, mỗi tội tiết kiệm lời nói quá đáng, nhưng khi nói nhiều thì lại nói nhanh và lí luận rất sắc bén.

Như ngạc nhiên cao độ, nào giờ có thấy Linh nói nhiều thế đâu... mà nay.. Bỗng, 1 phút trời giáng cái rầm xuống mặt My. Linh tát cô ta, 1 phút tát rất mạnh khiến cô ta ngã xuống

- Đi thôi !- Linh phủ tay rồi dứt tay vào túi quần đi trước, cô gái đỡ Như theo sau.

- Em sẽ cho anh thấy, anh chỉ là của em thôi !- My lẩm bẩm. (trời ơi, mấy bà này điên vì tình rồi hay sao hả trời, nhìn lại ng đi mấy mẹ ơi?)

6. Chương 6: Oan Gia Ngõ Hẹp

Linh rảo bước về phòng, và khỏi nói, cô gái kia cũng theo về, như cái bong sau khi Linh đưa Như về phòng Như.

- Sao vẫn theo? – Linh dừng lại, không quay đầu và mặt lạnh băng. Cô đang gắng bắt chước anh trai sao cho thật giống.

- Em là của anh rồi! – Cô gái đứng im trả lời.

- Không ai cả! – Linh bỏ về phòng.

Cô gái cũng về theo, lúc này Linh bực bội thật sự. Cô đang định quay lại mắng kẻ kia thì:

- Ê, bạn gì ơi? – Tiếng Như từ phía đầu hành lang vang lên.

Như phi như bay đến trc mặt Linh và cô gái. Giọng trịnh trọng tuyên bố:

- Huy là con trai đó nha ! vì vậy, ở cùng phòng mình cho đỡ bất tiện, nha! – Như kéo cô gái theo

Dường như cô gái không muốn theo Như tí nào, vì trong lòng cô gái, có hình ảnh Huy thôi (là Linh bây giờ ý, vì nói tên anh không thì biến Linh thành kẻ đồng tính mất). Linh quay vào không chút do dự. Và bây giờ, điều mà cô trông thấy đầu tiên là... căn phòng bẽ bộn, quần áo con trai vứt tứ tung...cứ như mới có thể chiến bùng nổ vậy. Từ trong phòng tắm, 1 chàng trai cao to, vạm vỡ bc ra. Linh không khỏi bang hoàng vì ng bước ra là Nghị Tường. Cô giữ lại sự bình tĩnh, khuôn mặt lạnh lẽo bước ngang qua, mặc dù đang rất rối loạn, sao mà không rối loạn đc khi cô thấy 1 tên con trai cời trần, tay cầm chiếc khăn tắm xoa xoa đầu. Cậu cũng kinh ngạc khi thấy Linh:

- Trời, sắp xếp kiểu gì thế này! – Thế nhưng, NT lại nhếch mép nhovn cười, 1 điệu cười bí hiểm và ranh ma

- ... - Linh thấy khó chịu vô cùng, trc giờ cô chưa thấy tên con trai nào cời trần cả.. vậy mà.. nghĩ đến đây, cô muốn cho tên con trai vô ý vô tứ kia 1 bài học.

Linh rút trong vali ra 1 gói bím bím que (hình như nàng ta nghiện món này rồi thì phải) đưa 1 que vào miệng và đọc sách. NT, khác hẳn về thường ngày, giờ mặt hấn thộn ra nhìn Linh. Càng nhìn càng thấy giống... cô gái anh gặp ở quán bar hôm nọ. Linh biết hẳn đang nhìn mình nên vội quay sang:

- Đồng tính à? – Mặt lạnh băng

- Nói gì cơ? Cậu nghĩ cậu là ai? – NT phản bác. (đang ngấm ng ta đúng quá còn gì)

- Hay là,.. thích tôi rồi? – Linh vừa nói vừa tiến lại gần với khuôn mặt gian gian.. (chị ta đang tính khủng bố tinh thần anh nhà ta đây mà)

- N... nói... g... gì... vậy? – NT toát mồ hôi hột! (Cà lăm luôn)

- Thế sao nhìn? – Vẫn gian gian, Linh đứng xỏ tay túi quần và nhìn NT không chớp mắt.

- Tại tôi thấy cậu giống... - NT không thể nói tiếp vì đến nay, tên của cô gái mà anh gặp anh không hề biết
- Gia Linh, em gái tôi! – Linh tiếp lời.
- Thì ra cô gái ấy tên Gia Linh! – NT nghĩ vu vơ
- Tôi giống em gái tôi lắm đó! – Linh nhìn thẳng vào mắt NT và nhếch mép cười nham hiểm (oi, thôi ời, nàng ta lại cười ời).

NT bối rối không biết làm như thế nào đi nữa, thì cậu ta bị cuốn hút ngay vào ánh mắt sắc sảo ấy.

- E.. hèm.. tôi là con trai ! – Linh quay đi, và buông 1 câu khiến cho NT nhà ta rơi bịch từ trên trời xuống dưới đất (mơ mộng cao quá mà).
- C.. à.. câ.. cậu ! – NT tức trào máu. Cậu liền phi ra ngoài cửa.

‘Bình tĩnh nào, cậu ta là con trai, là 1 tên con trai lập dị, đừng để ánh mắt đó bị lừa, em gái cậu ta giống cậu ta như đúc nên mình nhìn nhầm cậu ta thành con gái cũng đúng’. NT đưa tay lên giữ lấy ngực và thở hổn hển, như đang tự trấn tĩnh mình.

Còn phía bên trong, Linh đang chuẩn bị tắm, nàng ta vui tươi, hả hê vì đã hạ đc tên con trai trên mặt trận tinh thần ấy. Sau khi tắm xong, Linh mặc quần áo tắm tất, lúc này, tóc ướt đang đc Linh lau khô cẩn thận, mặc chiếc áo 2 lớp bên ngoài là cộc tay và bên trong là dài tay, đi đôi dép ở nhà, trông nàng ta siêu cute. (theo nghĩa là con trai ý). NT nói :

- Trông cậu cũng ko tệ nhĩ !
- ... – Linh im lặng và mặc kệ cho tên kia nói 1 mình, cô đến bên giường nằm xuống gối, tắt đèn.
- Sao ko nói gì ? – NT nói to hơn.
- ... Ngủ. – 1 lúc sau Linh cũng nói 1 câu

NT tức lắm. ngoài việc là hotboy ra cậu ta còn là hội trưởng hội học sinh đó nhé. Tài giỏi, đẹp trai, cuốn hút. Thế nhưng nó chả là gì với Linh, vì Linh tự thấy mình đẹp trai hơn NT nhiều (tự sướng quá).

- Sáng mai có cuộc tổ chức đi dã ngoại cho học sinh năm 3. Ai cũng phải đi, nên cần dậy sớm. Hôm nay cậu cúp học nên chắc ko biết! – NT nói với Linh, mặc dù biết thừa Linh nhà ta ko nghe thấy, hay đúng hơn là ko thèm nghe.

Nằm trong chăn, Linh chợt cười nham hiểm (huhu, chị ta nghĩ cái khi gì trời, nhìn mà ghê quá).

Sáng 8h.

Mọi ng đợi mãi mà ko thấy Linh đến, cô giáo sốt ruột cho ng lên gọi Linh, nhưng cô đã dậy từ sớm và đang ngồi ăn bím bím que ở cangtin. Bỗng, Như hồng học xong vào!

- Huy... ời.. học.. học (mệt quá ý mà, sân trường rộng lắm ý). Đi... đã... ngoại... học... mọi ng... học học...đang ... chờ!
- ... – Linh nhét nốt que bím bím vào miệng rồi rảo bước.

Cậu đi qua mọi ng đang đợi cậu, không nói không rằng phi thẳng lên xe và chọn hàng ghế cuối cùng ngồi gần cửa kính ô tô. Như và Mỹ Dung ngồi cạnh Linh. (Mỹ Dung là tên nàng hôm qua đc Linh cứu ý). Và Như bắt đầu huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất. Linh còn không thèm nghe. Còn Như thì không hề để ý đến bao nhiêu con mắt hình viên đạn đang dõi theo mình từng lúc một... và đâu đây nghe tiếng răng nghiến ken két (sát thủ má ui). Nhưng Như nào có quan tâm mấy. Như nói, Dung nghe, Linh lim dim vờ đang ngủ.. Thế nhưng, đc 1 lúc... bước lên xe 3 chàng hotboy, (khỏi nói, biết ai ời). NT chọn hàng ghế gần Linh nhất, còn 2 chàng kia chỉ biết theo thôi, còn Dung nứ lấy tay Linh khiến Linh bất giác để ý tới ánh mắt tên Khải đang nhìn chằm chằm vào Dung.

- Mafia!- Linh lên tiếng.
- Cái gì? – Khải giật mình đáp lại.

- Nhìn gì?- Linh tỉnh bơ, lạnh lùng đáp

- Oan gia ngõ hẹp rồi, - Như lên tiếng, - Hay tại mình xinh đẹp quá khiến cho 3 chàng hotdog trường này phải ngồi cả xung quanh ngắm mình nhỉ?

Cả ô tô cười vang khi nghe 2 chữ ‘hotdog’ của Như.

- Nói hay lắm. tôi cá là cô chưa đi học bao giờ nên mới không biết chữ nghĩa như vậy! – Thế Minh tiếp lời, hẳn đang vô cùng tức tối, mặt đỏ gay.

- Còn cô là hot girl, tức là gái nóng, thế sao không ọi ng xem cảnh nóng ngay tại đây đi! – Khải nói và cười ha hả vẻ đắc thắng.

- Tự nhận mình là hotdog sao? – Linh lên tiếng – nếu là hotdog nên về chuồng đi là vừa.

Linh nhìn xung quanh 3 anh chàng nhà ta, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về Linh

- Để tôi đoán, 3 cậu đang định phủ nhận rằng các cậu không phải là hotdog, nhưng sự im lặng của các cậu chính là sự gián tiếp nói lên rằng các cậu đã nhận nó. Đồng thời các cậu không thể nói 2 bọn họ là hot girl đc, đó chỉ là cái cớ để che giấu sự xấu hổ vì quá mất thể diện thôi.

Tất cả mọi ng trong xe ô tô, mắt chữ A mồm chữ O, đơ trong 3s, vì tài ăn nói xuất chúng của nàng hotboy này. Bao gồm 3 tên hotboy kia cũng thế. Họ đã bị đoán trúng tim đen, trong khi cô nàng lấy hơi dài nói nhanh 1 cách kỉ lục trong 13s. (mẹ ơi,) Linh quay ra phía cửa nhìn, và xe ô tô bắt đầu chuyển bánh, cả xe vỗ tay rầm rầm hưởng ứng vì ‘chàng’ ta nói rất triết lí. Còn 3 chàng hoàng tử bị cho 1 cú hẫng đau điếng, họ đã lên kế hoạch rất công phu và dự định sẽ cho Linh bẽ mặt, thế nhưng, Linh không những không bẽ mặt mà còn làm cho ván cờ xoay chuyển, phần thắng lại nghiêng về cô với tỉ số 2-0 (lần trong phòng kí túc, thắng đậm). NT ngạc nhiên tột độ, cậu không thể ngờ, ‘Gia Huy’ lại có thể nói đc cậu trong khi tình huống suýt chút nữa đã nghiêng về cậu 1 bàn thắng đẹp để cân bằng tỉ số (nghe như bong đá quá à). Cậu không thể khinh thường Linh thêm nữa. Cậu vội nhắn tin cho tên ng hầu trung thành đáng tin cậy nhất:

‘Điều tra về 2 đứa con sinh đôi nhà họ Lâm’- Cậu thực sự tò mò về Gia Huy. Hay đúng hơn là cái kẻ đang ăn bím bím que 1 cách ngon lành ở đằng sau cậu.

NT quay qua và nói với Linh :

- Cậu sẽ biết tay tôi !

- ..Ừy.. – (Tức là tùy đấy) Ko thèm quay ra, không thèm rút que bím bím trong miệng, Linh cứ để yên vậy nói chuyện với NT khiến cậu càng thêm phần tức tối. Suốt chuyến đi, mọi ng cười nói vui vẻ, đa số là ngồi quay về phía cuối xe (cẩn thận lệch cổ có ngày) ngắm chàng ‘hoàng tử dễ thương’. Còn 3 hotboy nhà ta thì vẫn tức tối vì họ dường như đã bắt gặp phải 1 đối thủ đáng gờm.

7. Chương 7: Sự Thật

Chiếc xe ô tô dừng lại trước 1 khu rừng sinh thái, nơi đây cảnh đẹp, mọi ng khoan khoái bước ra khỏi ô tô, và ai nấy đều vui vẻ và ra ngắm cảnh, chỉ trừ... Linh và Nghị Tường. Về việc NT cau có thì ai cũng biết, chàng trai nhà ta bị Linh chọc cho tức giận, nhưng còn Linh? Số là lúc đang lơ mơ ngắm cảnh bên đường, cô nàng đã chống cằm, và ngủ thiếp đi, và khi chiếc xe phanh gấp, nàng ta tương luôn quả đầu vào thành ghế trước cái cộp, mọi ng đều quay lại nhìn. Linh ngượng vô cùng (thấy tội quá ak). Ai cũng xuýt xoa, lo lắng vì cục u trên trán nàng khá to. Vừa bước xuống xe, Linh đã hần học, khó chịu. Thế nhưng bao nhiêu cánh tay, khăn tay, thuốc bôi, cao dán, tói tấp giờ lên trước mặt Linh.

- Đau ko anh?

- Em bôi cho!

- Em xem nào!

- Sừng to quá, tội nghiệp anh....

Những câu nói tương tự như thế... từ bao nhiêu lời nói ra, Linh gạt tay hết tất cả, chậm rãi ra chỗ cây gần đây, đứng tựa vào cây. Mỹ Dung đi ra, tay cầm chiếc khăn ướt, định lau cho Linh, nhưng Linh đang cay cú và hất tay Dung ra cái bịch, chiếc khăn rơi xuống đất, Dung nhìn Linh ái ngại.

- Cậu đừng cầm cẩu thế chứ! Có phải tại ai đâu, tại cậu mà!- Vừa nói, Như vừa lấy 1 miếng băng dán lên đầu Linh, Linh đang định đẩy tay ra thì Như kêu lên:

- Không đc đâu nhé, cậu mà tháo ra là mình giận, để yên nào, ko mình dè cậu ra đó!

Như nói rất vô tư, vì cô nàng nghĩ Linh là cô bạn gái của mình chứ ko hề nghĩ gì khác, thế nhưng bao ánh mắt khó chịu khi trông thấy cử chỉ than mặt đỏ của Như khiến chúng chỉ muốn xông vào mà xé xác Như ra. Còn Dung, cô lẳng lặng bỏ đi, cô rất buồn khi “Huy” lại đối xử với cô như vậy.

Cô giáo gõ nhẹ chiếc keng, học sinh từ các ô tô đứng ra xếp hàng, Linh hần học ra đứng ở cuối hàng, tay vẫn xỏ túi quần.

- Các em, hôm nay, chúng ta sẽ đi tham quan quanh khu rừng sinh thái, trường ko nhận đc tin có thú dữ nhưng các em cũng cần cẩn thận đề phòng bị lạc đó, hoặc cũng bị bắt cóc, cô chỉ đùa thôi, nhưng chơi ở xung quanh đây, và chúng ta sẽ thi cắm trại, phân nhóm bất kì, nhóm nào có trại đẹp nhất thì nhóm đó khi về sẽ có thưởng.

Linh coi như bỏ ngoài tai mọi thứ, cô bực dọc quay ng khi cô giáo vừa nói xong. Bỗng...

- Tụi mình 1 nhóm nhé! – Khải khoác vai Linh và nói.

Linh đẩy Khải ra và đi thẳng không quên ném cho Khải 1 tia nhìn lửa điện,

- Nhóm ta toàn hotboy mà, 1 nhóm 5 ng đó. Cậu không định làm nhóm với con gái đó chứ. – Tiếng Minh trầm trầm.

Linh ghét tên này lắm, vì cái vẻ mặt trầm lặng khó tả cùng vẻ điềm đạm của hắn khiến Linh thấy bực. Linh ghét tên Khải và hắn thật biến thái. Còn với NT có lẽ đỡ hơn, nhưng không đỡ hơn là mấy.

- Tùy. – Linh lên tiếng.

- Vậy là nhóm ta cần tìm thêm 1 thành viên mới, Trấn Hải, ok – Minh gọi ng bên cạnh mình.

Vương Trấn Hải – Con trai tập đoàn thời trang, thích Trang Như, và ghét Gia Huy (Linh ý) vì suốt ngày Như bám theo Linh.

- Ok – Hải nói.

Linh cũng mặc kệ, vì chả quan trọng mấy, nếu là anh cô thì sẽ ngồi trong ô tô, trời có sập thì cũng không ra, không quan tâm bất kì chuyện gì cả. Còn cô, rời mắt nửa bước 2 cô bạn thì sẽ có chuyện.

Trong lúc đang lụi hụi, kiểm chiếc I-phone thì, chiếc trại đã hoàn thành hơn 1 nửa. (đừng nghĩ lũ hotdog kia làm nha, chúng nó chỉ cần nói mấy câu, cười 1 cái là, bao em đã đổ, làm không công cho chúng nó đc giải nhất ùi). Chiếc trại vừa đc làm xong, các chàng ta quệt mồ hôi:

- Ai da, mệt – Minh và Khải lên tiếng. (ghờm, mấy ông có làm gì đâu mà mệt với không?)

Bỗng, Linh trông thấy My đang ra nói chuyện với Như, cô nhìn theo, nhưng dường như vờ không để ý.

- Đây! – My lên tiếng

- Gì? – Như cầm cẩu.

- Đi với mình 1 lát, mình có cái này cho cậu. - My thành khẩn.

- Đi đâu, không đi đâu hết.- Như lắc đầu nguây nguẩy.

- Thì mình muốn xin lỗi, với anh Huy, cậu rất quan trọng nên mình muốn kết bạn với cậu.

- Đc, chỉ 1 lúc thôi đấy. – Như đồng ý. Vì cô nghĩ mình cũng không nên làm 1 kẻ nhỏ mọn như vậy

Và thế là Như theo bọn chúng đi khuất vào rừng. Biết sắp có chuyện không hay xảy ra, Linh chờ My dẫn Như đi khuất liền đi theo, mọi hành động của Linh vô tình NT đã trông thấy, anh liền đi theo cô và cố giữ khoảng cách, Linh biết, nhưng kệ, quan trọng là phải tìm Như.

Về phía Như, đi được 1 quãng, My dừng lại, với vẻ bên lên thấy tội, My nói:

- Mình muốn xin lỗi bạn và mình muốn tặng bạn 1 món quà nhỏ để đền lỗi.

- Không sao... - Như đang định tiến lại và an ủi My thì bất chợt, My đẩy Như xuống 1 chiếc hố đã đục lấp bằng lá cây để bày thú. Như còn chưa kịp phản ứng gì.

- Không có cọc tre à, chán thế ? tưởng mày chết luôn rồi chứ, nhưng thôi, mày ở dưới đó mà chịu đi. ko ai cứu dc mày đâu, tao sẽ bảo với anh Huy là mày bị tai nạn, ha ha, ngã xuống núi chết. Dù anh ấy có thông minh cỡ nào thì sao có thể kết tội tao khi chưa có bằng chứng dc? Và mày mà kêu sẽ có thú dữ đến biến mày thành món mồi ngon đây.

Nói rồi, My lấy lá cây đập lại và đi nhanh ra rừng. Như sợ hãi, bong tối, cô đơn, kí ức cô bị bắt cóc hiện về, Như không dám gọi, không dám kêu.

Linh đi dc 1 đoạn chợt thấy My lén lút từ trong rừng đi ra, phi như bay về phía trại, không thấy Như, Linh chắc chắn 100% như xảy ra chuyện. Linh vội theo hướng My đi. Và bỗng từ đằng sau, 1 bàn tay rắn chắc kéo Linh lại khiến Linh giật mình, Linh quay lại.. là NT

- Cậu định đi đâu bây giờ? – NT nghiêm túc.

- Bỏ ra – Linh giật mạnh cánh tay về phía mình, và cô mất đà, Linh bước hụt và ngã xuống cái hố nơi có Như ở dưới, kéo theo tên NT ngã theo.

Như mở mắt bang hoàng khi thấy cảnh tượng, Linh nằm dưới còn NT nằm lên trên, 2 tay Nghi tường đặt ngay trên ngực Linh. 1 lúc sau cú ngã trời giáng, Linh thất thần khi thấy cảnh tượng NT vẫn giữ nguyên tư thế, và cũng lúc đó, NT mới hoàn hồn và... Tay anh động đây, không phải bỏ ra mà bên dưới cánh tay đó, 1 cái gì đó... mềm mềm...

Linh giờ chân đạp 1 cú trời giáng vào bụng của NT khiến cậu đau điếng, NT chỉ biết ôm bụng lăn qua lăn lại mà ko biết vì sao mình bị đạp. Vẫn giữ bình tĩnh, vẻ mặt lạnh băng, Linh đứng dậy phủi quần áo và kéo Như đứng dậy trc sự ngạc nhiên tốt độ của Như. Và đương nhiên, khỏi nói cũng biết, Linh tức giận như thế nào khi NT đã dám chạm vào ngực của cô, lại còn cử động nữa chứ. Lúc này, Linh quay qua tên đang nằm ôm bụng dưới đất...

- Thế nào? Đau ko? Bây giờ cậu có tin rằng tôi sẽ giết cậu và nói rằng cậu bị tai nạn, trong khi cậu vẫn nằm dưới chiếc hố này và ko bao giờ còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa ko? Cậu muốn chết thế nào đây? – Linh vừa nói vừa nhìn NT bằng con mắt Lạnh tanh, ko cảm xúc khiến NT khẽ rung mình.

Kỉ lục lần này là 8s. (dã man). NT ngược nhìn lên đường như thấy khuôn mặt Linh đen tối, và thấy 2 bên vai Linh, tử thần đang cười với hắn. NT lắp bắp:

- T..Tô...Tôi làm... gì...gi sa.. sai ?

- Theo dõi ! – Linh vụt quay đi, rút chiếc I-phone ra và bấm số cho cô giáo chủ nhiệm. – Hãy nhớ, sẽ ko có lần nào tôi tha cho cậu khi có cơ hội hoàn hảo như hôm nay đâu.

NT lại ôm bụng, cú ngã vừa nãy đã đủ khiến cậu choáng váng, và giờ thêm cú đạp bụng đau điếng nữa thì cậu càng bức bối hơn nhưng cậu ko thể làm gì dc sau lời đe dọa ấy.

1 lúc sau, có khá nhiều ng đến, hầu như cả khối luôn, vì lũ con trai thì hiếu kì, lũ con gái thì lo lắng cho 2 chàng hotboy của mình. Họ nhìn xuống hố và 2 chàng trai đứng đối diện nhau, còn cô gái đứng giữa, xem như nếu ko có ai đến thì thế chiến có thể bùng nổ ngay tại đây. Họ đưa dây thừng xuống, NT nhanh chóng dc đưa lên, và tiếp đó là Như, còn Linh, cô hơi e ngại, vì vốn dĩ cô ko giỏi thể thao, cô bám dây thừng nhưng ko thể lên nổi, trc ánh mắt nhìn chăm chú của mọi ng, cô miễn cưỡng bám dây và... 1 cánh tay đưa xuống.. của NT.

- Lên đi

- .. – Linh im lặng và 1 tay bám dây, 1 tay bám tay NT, cô đã nhảy ra đc khỏi hố và trc khi rời xa khỏi miệng hố cô ko quên tặng cho ân nhân 1 cú giẫm vào chân đau điếng khiến anh phải ôm chân.

- Cậu... – NT bực mình

- Gì ? – Linh thần nhiên hết mức.

- Sao cậu dẫm chân tôi. – Vừ đặt chân xuống NT vừa cau có.

- Là chân hả ? Nhìn ko ra ! Tôi bị cận. – Linh, mặt lạnh tanh và nói câu khá thân thiện (khổ thân anh nhà ta quá, làm ơn rùi phải tội).

Linh đi về phía trại và lúc đi lướt qua My, Linh dừng lại 3s và nói đủ để My nghe thấy :

- Tội. !

Trong lòng My xốn xang, ngổn ngang cảm xúc.. không biết Linh gọi My ra để hỏi tội hay để tỏ tình (bà này bệnh quá, gây ra việc lớn thế mà còn..).

8. Chương 8: Hối Tội

Tối hôm ấy, bên đồng lửa trại, mọi ng cùng thi nhau kể chuyện, đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Và mỗi ng bắt buộc phải kể 1 câu chuyện, nào là đủ thứ chuyện.. cổ tích, ma..v.v.. Và tới phiên Như, Như kể chuyện rất hào hứng, vui vẻ, trong suốt buổi kể chuyện, My cứ liếc sang nhìn Linh. Còn Linh nhắm mắt, nghe tai phone và không để ý tới mọi chuyện xung quanh. Cho đến lượt Linh, mọi ng đều đổ dồn mắt nghe Linh kể.. thế nhưng..

- Không. – 1 câu cụt ngắn, cộc lốc đc thốt lên.

- Cậu kể đi – Như lên tiếng, sau tiếng của Như là hàng loạt các tiếng khác nhau nhao nhao đòi Linh kể chuyện.

Dù bực bội và khó chịu vì hôm nay xảy ra biết bao nhiêu là chuyện nhưng nhìn Như với ánh mắt long lanh.. Linh đành miễn cưỡng:

- Truyện gì?

- Ummm.. cô bé bán diêm đi. – Như lên ý kiến.

- Cô bé bán diêm, lạnh, không dám về nhà, sợ bố, muốn sưởi ấm, quẹt 3 que diêm, que 1 cây thông, que hai bữa tiệc, que 3 bà nội, tất cả, vụt tắt, số diêm còn lại, quẹt hết, thấy bà, theo bà và chết!

Tất cả câu chuyện vồn vện trong 6s. mọi ng mắt tròn xoe nhìn hot boy nhà ta không chớp mắt. Câu chuyện cảm động như thế mà Linh kể thành ra chỉ muốn đấm cho ông Andecxen 1 phát. Và nếu ông còn sống thì đội mả ngay lập tức. Như đơ ra sau câu chuyện của Linh và nhăn nhó:

- Cậu kể chuyện gì mà chán thế? Kể chuyện thế thì ai mà muốn nghe, trời ạ. Cậu không thể kể hấp dẫn hơn đc à?

- Kể thế nào? – Linh nhìn Như, ánh mắt lạnh lùng

Như biết Linh đang đực mình, nên Như đành kệ. Và thế là mọi ng lại quay trở lại màn chơi kể chuyện thú vị ấy.

Tối đó, khi tất cả mọi ng đi ngủ, thì Linh lại đứng dưới gốc cây gần bìa rừng, thứ nhất, cô không thể ngủ đc, trong lều chật hẹp, toàn con trai, nằm thẳng nằm chung 1 cái chiếu, nghĩ thế thôi cũng đã khiến Linh giật mình. Thứ 2, Linh hẹn My ra nói chuyện mà. Và 1 bóng dáng thấp thoáng, là My.

- Anh gặp em có việc gì không? - My bẽn lẽn.

Linh nhìn cô ta, tự nhiên cô muốn ới ngay lập tức. Dưới ánh trăng mập mờ, My mặc 1 chiếc áo mỏng dính, dường như đang mặc bikini giữa biển xanh vậy. chiếc váy đồng phục cũng đã đc thay bằng chiếc váy díp ngắn cùn cốn để lộ ra cặp đùi trắng.(hổng hiểu con mụ này lấy đồ đâu ra không biết?). My nghĩ, không 1 chàng trai nào có thể không bị cuốn hút bởi bộ ngực và cặp đùi của cô và nhất là cô đang trong tư thế hết sức khêu gợi này. Thế nhưng, nàng nhảm to, vì.. Gia Huy chỉ là do Gia Linh đóng giả thôi. Vì vậy Linh đang có cảm xúc khinh bỉ cô ta hơn. Sau khi nhìn cô ta từ đầu đến chân, thì cô ta nghĩ mình đã đạt đc mục đích... thế nhưng, Linh phán câu xanh rờn khiến kế hoạch quyến rũ của cô ta đổ bể:

- Cô là... loại gái gì?

- Ô.. ! ý anh... là sao ? – My bẽn lèn và nói tiếp – Tại em nóng qu...

- Cô gọi Như vào rừng trong khi cô biết rõ có 1 cái bẫy ở trong đó, và cô muốn thủ tiêu ng hay bên cạnh tôi, đồng thời, cô muốn tôi để ý tới cô. Cô nghĩ sẽ ko ai phát hiện ra nhưng cô ko ngờ tới việc tôi cũng sa cái bẫy đó và muốn cứu tôi, cô cần phải cứu cả Như lên, phải ko ? Cô nghĩ tôi sẽ dễ dàng bị cuốn hút bởi cái cơ thể dơ bẩn, đáng hận của cô sao ? Đừng nghĩ vậy, cô tự tin thái quá rồi đấy. Với sắc đẹp của cô, nếu tôi là cô thì tôi thả đập đầu tự tử còn hơn.

20s cho lần này (Ặc, mình bắt đầu tính giây cho từng lời nói của Linh từ lúc nào vậy ta). My đơ ng, cô nắm chặt tay. Linh cũng từ từ bỏ đi. Bỗng My gọi lại

- Anh Huy !

Linh dừng lại nhưng ko quay mặt ra phía sau. Bỗng 1 bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy Linh khiến Linh giật mình. Cảm giác ớn lạnh lên tận cổ... (híc, khổ thân).

- Anh đừng rời xa em nha ! – My ngúc ngoác cái đầu vào lưng Linh.

Đến mức này thì Linh ko chịu nổi đc nữa, cô hất My ra một cách rất phũ phàng. Và quay lại :

- Tránh xa tôi ra !

My như hụt hẫng, lần đầu có 1 ng con trai dám đối xử với cô như vậy. Nhìn theo bóng Linh đi về phía trại, My nắm chặt đôi bàn tay nhủ thầm.

- Hãy đợi đấy, em sẽ cho anh biết anh chỉ là của em thôi ! (òò, mụ này ghê thiệt, lại còn lẳng lơ quá)

Vừa vào lều, Linh thấy rõ hình ảnh của mấy ông thiếu gia, ngủ ko vậy tai (như cú ý nhỉ) lại còn ngáy nữa. Bực mình, cô dùng chân hất hết mấy ông tướng sang 1 bên, chắn chiếu, cuốn gói hết lại, còn mấy ông thì vẫn ngủ khì. 4 ông to tướng nằm chung 1 góc bé tí. Và giờ hầu như diện tích cái lều đều là của Linh. Linh đặt lưng xuống, ngủ ngon lành. Mặc dù trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê và cảnh giác.

Sáng hôm sau... 1 trận kinh thiên động địa xảy ra... tại lều của 5 tên hotboy. 1 mớ bong bong mang tên hotboy đc bày ra trc muôn vàn ánh mắt ngạc nhiên tột độ của những ng xung quanh. Linh từ từ mở mắt, và Linh đã hiểu ra ngay vấn đề, Linh vớ vội cái áo khoác, cố giữ vẻ bình tĩnh và lạnh lùng bước ra ngoài. Còn lũ hotboy, thì...4 tên đàn ông ôm nhau quăn chặt giữa 1 mớ bong bong nào là chăn có, chiếu có, quần áo cũng có. Và bị quăng tít góc trại, khiến cho các chàng ta ko thể nào cựa nổi, mà phải nhờ những ng khác gỡ ra hộ. Mấy chàng ng mỗi rã rời, cụ thể đó là tác phẩm của Linh đêm qua, trong lúc tức tối, Linh đã đá mấy tên ngủ say trời đánh ko chết ấy lăn long lóc vào cuối trại, khiến tên nào tên ấy sáng ra đều thấy khó hiểu.

Lên xe, ai nấy đều giữ tâm trạng bực bội trong lòng, 3 hotboy thì ai cũng biết, còn Linh tức vì chuyện tối qua. My quá trơ trên.

- Cậu nghĩ lần này lũ con gái sẽ chọn ai ? – Tiếng Khải nói với 2 thằng bạn vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ.

- Chịu, chắc là Nghị Tường. – Minh trả lời – mọi năm đều vậy, nhưng năm nay hơi khó khăn khi có thằng nhóc hồn xược đó.

Linh nghe hết nhưng không quan tâm mấy họ đang nói gì, bỗng Như huých tay Linh.

- Này, mấy nữa là trg sẽ tổ chức thi ng mẫu giữa các trg, 1 nam và 1 nữ sẽ tham gia để đạt danh hiệu vua và hoàng hậu đấy. nhưng cuộc chiến này đa số kiểm xem ai đẹp trai và xinh đẹp tài giỏi nhất thôi. Huy à, cậu tham gia đi.

- Hở - Bằng ánh mắt thờ ơ, Linh quay lại nhìn Như rồi quay đi.- Không hứng.

Còn nào ai ngờ, phía trc, NT đang mải suy nghĩ về cú ngã hôm qua, chàng ngẩn ng và nghĩ đến cảnh mình đã đề lên Gia Huy như thế nào.. lần đầu anh nhìn gần Huy như vậy, anh thiết nghĩ ng đó nếu là con gái thì hay biết mấy, và thế là anh nghĩ tới Gia Linh. Bỗng anh cười khùng khục 1 cách đầy sung sướng như vừa vớ đc vàng, 1 nụ cười rất nham hiểm. (anh ui, thành kẻ biến thái rồi kìa). 2 ng bạn nhìn nhau ái ngại, và hỏi :

- Tường, cậu mắc bệnh rồi à ?

- Hi hi hi, - Vừa cười vừa lấy tay xoa xoa cằm (trông dề thế) – Các cậu đã có cảm giác thế này bao giờ chưa ?

Vừa nói anh vừa duỗi bàn tay và mở ra nắm vào, và cười ha hả, khiến cho 2 cậu bạn không hiểu gì, nhưng ng đằng sau thì hiểu, Linh biết cậu ta đang ám chỉ điều gì. Vừa lúc, ô tô phanh gấp, mọi ng bị đổ về phía trc và không để vượt mắt cơ hội, Linh giơ chân đạp 1 phát thật mạnh vào ghế trước, khiến chiếc ghế gập lại, chủ nhân của chiếc ghế không giữ nổi thăng bằng nhào lên cho cái trán nó hôn cái ghế trc 1 phát chụt, và để ra cục u to tướng. (he he, hết đời nghĩ biến thái nhe).

- Cậu làm cái trò gì vậy ?- NT tức tối quay ra nạt Linh

- Về rồi à? – 1 câu trả lời chả ăn nhằm gì với câu hỏi khiến những ng để ý không khỏi ngạc nhiên kiêm sự ngơ ngác. – Từ 9 tầng mây đã rơi xuống chưa?

Lúc này, NT đã hiểu, hắn ta cười ha hả, và nhìn chăm chăm vào Linh

- Giờ tôi mới biết, co... - Chưa dứt câu, Linh đã phi luôn chai nước khoáng vào giữa trán tên biến thái, khiến NT không thể nói đc nữa.

- Nói lại. – Mặt Linh lạnh như tiền, hỏa khí bốc lên.

- Sao cậu dám – Khỏi lên tiếng.

- Nếu các ng còn muốn – Mặt Linh có vẻ đều đều và đen tối. - .. nằm ôm hôn nhau như hôm qua thì cứ việc.

- Cậu.. – Thế Minh gắt.

NT bị 2 quả u trên trán đau điếng, không nói thêm gì nữa và yên vị trên chiếc ghế của mình. Còn Linh, 1 cú trả đũa vô cùng ngoạn mục, đã khiến cho cô nàng vô cùng hả dạ, Linh không nói nữa, mà chỉ nghĩ về cái lúc ấy và bất giác tự hỏi: “liệu hắn có phát hiện ra không?” và rồi, cô nàng chắc, kệ, cho qua vì cô nghĩ nếu hắn mà nhớ ra thì cô sẽ cho hắn “mất trí nhớ” thì thôi. 1 nụ cười thoát hiện trên khuôn mặt cô rất nham hiểm (híc, sợ chị ùi, chị ơi, đừng cười nữa..hu hu)

9. Chương 9: Cuộc Thi

Chiếc xe dừng lại trước cổng trường, tất cả học sinh vào trong trường, với Linh, cô sẽ thật sự thoải mái nếu như không có ai kia ở cùng phòng đang phăng phăng cời áo. Linh mắt dán vào cuốn sách và không để ý NT đang làm gì...

- Gia Huy, cơ thể cậu mềm nhũn? – NT ngây thơ nói, (riêng về chuyện con gái, a ý ngây thơ, vô tội lắm ý)

- Cái gì? – Linh gập cuốn sách cái rầm, máu dồn lên não, âm khí tỏa ra mùn ngụt. – Nói lại xem nào?

Linh từ từ tiến lại gần NT, khiến anh bất giác rung mình.

- Ô, bình tĩnh nào, bình tĩnh n... - NT lí nhí chưa hết câu thì đã bị Linh giáng cho 1 cùi trỏ ngay giữa bụng. NT ngược nhìn Linh, ánh mắt vô cùng bi thương (tội nghiệp, hẳn có biết mình làm sai cái gì đâu).

- C.. cậu...u... muốn... đa...đánh... nhau.. à? – Vừa ôm bụng vừa nhăn nhó, NT nhìn chăm chăm vào Linh. – Tôi nói đúng mà.. ng cậu mềm đó chứ,... tôi nói sự thật.

Thôi, thế này thì đúng rồi, Linh không chịu nổi nữa rồi. mặt cô tối sầm lại, 2 tay đan vào nhau kêu răng rắc. Dù không biết võ nhưng Linh cũng không thua kém ai khi máu đang lên tới đỉnh đầu chỉ chờ trào ra ngoài..

- Cái gì? – Linh tiến tới, - cậu không muốn sống nữa hả?

- Có chứ.... Sống lâu ai chẳng muốn...

- Cậu giỏi, tôi sẽ cho cậu bài học... – Nói rồi Linh phi tới định đánh NT, thế nhưng, anh đã né và sử dụng đòn cước khóa tay Linh lại. (Trời ơi, anh ý biết võ kia). Linh biết mình rơi vào thế bí, cô ko cự quạ tay đc nữa. Bỗng Linh quay lên nhìn NT trong khi anh đang hả hê đắc thắng..

Ánh mắt ấy của Linh, ko phải ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt vô cảm, mà là 1 ánh mắt tràn ngập sắc màu, long lanh, dịu nhạt, đôi mi dài cao vút, nhìn gần thì rất giống con gái (thì là con gái còn gì nữa – bỏ kỉ cái tên này nghĩ gì ta ? Chạm vô ngực con nhà ng ta rùi mà vẫn ko biết ng ta là con gái – gốc hết thuốc chữa lun). Trong 1 phút, NT nhìn trân trân vào đôi mắt ấy, dường như anh đã bị nó cuốn hút, và nuốt chửng. Dường như đã đạt đc mục đích Linh lạnh băng bảo :

- Đây ! Cậu có nghĩ là cậu thích tôi không ? (huhu, chị này sử dụng chiêu mỹ nhân kế mà, híc)

- Ô ! – NT vội buông tay ra, trong 1 phút cậu đã bị cuốn vào mê cung ấy, cậu bàng hoàng như vừa tỉnh dậy từ giấc mơ.

- Tôi đã nói tôi giống em tôi lắm mà ! – Linh nhìn NT chăm chú và khoanh tay dựa vào tường.

- Ồ.. Ồ... - NT không thể nghĩ gì hơn ngoài việc chăm chăm nhìn Linh.

- Cậu... - Linh nhìn NT bằng ánh mắt đều hết sức - ... thích tôi sao? – Chư kịp để NT phản ứng, Linh nhú mày nói thêm. – Tôi là con trai... nếu vậy cậu là 2 phai.

- Cậu... - NT không còn tâm trí nào để cãi lại. anh cũng không biết là mình đang nghĩ gì nữa.

- Cậu muốn làm gì bây giờ? – Linh lên ý kiến. (ủa, sao chị ta tốt dữ zậy ta ?)

- Hả ? (NT vẫn trong tình trạng đơ)

- Muốn làm gì mà nhìn tôi chăm chú? Tôi không phải con bé Gia Linh! – Linh nhìn NT dò xét.

- T.. to.. tô.. tôi! (cả lẫn rờy)

- Kiss? Ôm? Ngắm? – Linh gợi ý (trời, chị đang nghĩ gì vậy?)

- ... (chưa hết bang hoàng)

Linh lẳng lặng bỏ vào nhà tắm. Cô định tắm rửa, hôm nay vậy là thắng lớn. NT sau 15 phút đơ toàn tập vội chạy đứng trước cửa nhà tắm hô lớn:

- Lâm Gia Huy, ra đây ngay... Đây, chết trong đó rồi hay sao? Đây?

- ... (im lặng)

- Lâm Gia Hu... - Cánh cửa nhà tắm mở ra, Linh đi ra và:

- Oáp... - Linh ngáp nhẹ rất tự nhiên. Và bước ra ngoài.

- Tôi muốn gặp em gái cậu! – NT đồng dục.

- ...

- Tôi muốn xác minh 1 chuyện. – NT cố nói to hơn.

- ...

- Đây! – Quá tức tối vì mình bị bỏ lơ, NT hét lên.

- Sao? – Linh quay lại, lạnh lùng, khác hẳn với ban nãy. (thay đổi thái độ nhanh kinh)

- Tôi muốn thấy e gái cậu... 1 lần – NT đáp ứng mở lời.

- Trc mặt cậu,.. – Linh lên tiếng, mặt vẫn lạnh như băng

- Hả? – Sốc tập 2.

- Sao? –Linh tỉnh bơ.

- C.. cậu là ... con... trai... mà! – NT lúng túng (nhìn đến tội)

- Nhưng em tôi không khác tôi. – Linh nhìn NT với vẻ “Ngu gì mà đậm thế?”

- C.. â... cậ..cậu.. không muốn cho tôi gặp em cậu à? – NT cúi sau 1 hồi đơ.

- UMK.- Linh trả lời chắc nịch và quay ra cửa.

NT túm lấy áo Linh và 1 cú đấm rầm khiến Linh hết hồn, cú đấm đó chỉ cần lạc 1 chút nữa thôi thì trúng vào đầu Linh rồi. Nhưng Linh vẫn lạnh băng, không thể iện rằng cô đang sợ hãi hay ngạc nhiên. Linh nói:

- Muốn đấm thì đấm cho chuẩn vào!

- Nếu có cơ hội... - NT thở hổn hển như đang cố kiềm chế.- ... tôi sẽ đấm cậu. Giờ, tôi chính thức tuyên chiến với cậu... nếu tôi thắng cậu, cậu phải cho tôi gặp... em gái cậu!

- Tùy...

Linh quay ra ngoài, cô biết mình sẽ nắm chắc phần thắng vì cô nghĩ hẳn sẽ không bao giờ đc gặp Gia Linh khi cô vẫn đang là Gia Huy. Nếu trách thì chỉ trách hẳn ngớ ngẩn...

3h chiều hôm đó, cả trường tụ tập lại và xem phiếu bầu boy và girl nhiều nhất để dự tuyển. Và số phiếu của Linh và Tường là bằng nhau, mọi chuyện thật rất là gấp gáp, nhất là với cô nàng hotboy bất đắc dĩ này. Sau khi số phiếu đc tung ra kết quả thì... mọi ng đã nhất loạt chuẩn bị 1 phần thi nhỏ để chọn ra 1 trong 2 hoàng tử xuất sắc nhất. Và bất đắc dĩ, Linh bắt buộc phải tham gia.

- Gia Huy! – NT gọi Linh trong khi cô đang chuẩn bị rời khán đài.

Linh dừng nhưng không quay lại.

- Nếu ngày kia tôi thắng – NT nói bằng giọng chắc nịch – Tôi sẽ đc phép quen em chứ? (em ý chỉ Gia Linh nha, không phải Gia Huy hờ này đâu á)

- ... - Linh bỏ đi, cô không muốn thắng, phức tạp lắm, rồi cô lại làm ọi thứ lạnh tanh bành lên và ng dập tắt mọi chuyện lại là mẹ cô. Cô không muốn phiền đến bà, không muốn thứ gì liên quan tới bà hết.

Tối, 7h.

Sau khi ăn cơm ở cangtin xong, Linh đang trên đường về khu kí túc thì.. Dung từ đâu phi như bay đến níu lấy Linh.

- Anh Huy, cả ngày nay em không gặp anh, từ sau buổi sang đi xe về trường, anh mệt không?

- ...

- Em quen với Như rồi, a ko cần lo đâu (ai lo cho cô hồi nào) , em cũng đc an toàn rồi (có ai hỏi đâu), nãy em ăn no rồi, (tự sướng à), nay em gặp anh Khải, a ý không làm khó dễ em nữa, (khùng rồi).... Bla,...bla...bla...

-... - Linh vẫn im lặng, và khi dừng trước cửa phòng mình, cô mở cửa bước vào... - về đi..

Sau tiếng đóng sầm của chiếc cửa vô duyên, Dung lúi thủi bước về phòng mình. Còn Linh, cô đang nghĩ về ngày kia, trường sẽ cho thi thể gì, mong là thể thao, cô rút lui lẹ luôn.

- Oáp.....!

Một cái ngáp dài không thể không khiến cô chú ý (không chú ý thì hơi phí), phía đằng kia là cái miệng vô duyên của kẻ nào đó đang mở to hết công suất (úi, ruồi..). Linh nhìn sang, trên giường, NT nằm như sinh vật lạ, đầu nằm ngoẻo sang 1 bên trông đến ngộ, 1 chỏm tóc bên trái dựng ngược, 1 chân thì thả lỏng thông xuống giường, 1 chân thì đặt lên gối (chết mắt, đến ngủ cũng vô duyên). Linh lẳng lặng đi tới cầm cái vali của NT đặt dưới giường chỗ gần cái đầu nằm nhất. sau đó cô kê bên dưới cái chân 1 đồng đồ linh kinh của NT nữa, và kê thêm mấy cái hộp sắt bên dưới., đồng thời 1 chậu nước đá lạnh đặt bên trên cái vali. Linh ngồi trên chiếc ghế đơn gần cửa sổ và lại đọc sách...(chít a ùi, a ui, dậy đi) không ngoài dự tính, khi NT chợt ng 1 cái, nằm chềnh vênh trên 1 đồng đồ và Linh giơ 3 ngón tay lên đếm.. 3... 2... 1... NT ,ất thẳng bằng rơi cái bịch 1 phát xuống khỏi giường iu dẫu, mặt úp luôn xuống chậu nước đá lạnh đang còn sẵn cả hòn đá chưa tan hết (c ta ác ôn quá), chưa hết, chân anh còn bị đập vô mấy cái thùng sắt đến đau điếng.. Trong khi chưa định thần đc điều gì đang xảy ra, anh lồm cồm bò dậy thì cái chậu nước chòng chành lăn ra đổ lênh láng nước vào người anh khiến anh luống cuống, tiếp đó còn đập đầu cộp vô cái vali bên dưới (quả này vỡ đầu quá).

- Mẹ ơi, cái gì đây? – NT giờ mới định thần và đứng dậy sau 1 hồi vật lộn dưới sàn nhà. Bỗng anh quay sang nhìn Linh – Gia Huy...

-... (im lặng)

- Cậu gây ra à?- NT nói gần như hét lên

- Tôi thử xem đáng ngủ của anh liệu có bị lăn xuống giường ko mà – Linh lật lật trang sách – ai ngờ hiệu quả..

NT đứng phất dậy, ức lắm nhưng anh ko nói nổi câu nào, anh vào nhà tắm thay quần áo và dọn cái bãi chiến trường ko phải mình gây ra... (híc , thấy mà khổ than ảnh ý quá).

10. Chương 10: Thách Đấu

Trong 2 ngày kế tiếp đợi ngày thi, NT luyện tập rất chăm chỉ, nào là tập đi sao cho lịch lãm, chọn quần áo và gây ấn tượng thật tốt ọi ng.. còn Linh, ăn sang xong lên lớp, ăn trưa rồi ngủ, chiều lên lớp, vẫn thường xuyên ko tham gia lớp học thể dục, (giáo viên dạy thể dục là 1 cô giáo trẻ, bị Linh nhà ta bắt mất hồn, nên cứ đến giờ thể dục là nàng ta ngồi chễm chệ trên ghế... ko ngủ thì đọc sách), tối đến thì đọc sách chán rồi ngủ... mọi việc diễn ra hết sức bình thường... NT tin chắc với sắc đẹp nghiêng thúng nghiêng nôi của mình có thể thắng Linh 1 cách rất dễ dàng (ý là anh đẹp trai quá í mà – tự tin quá kìa). Còn Linh, dẫu thắng hay thua thì cũng thế, muốn gặp đc Linh thực sự thì phải biết Gia Huy hiện tại đang là ai kia đã.

- Cậu ko thắng nổi tôi đâu! – NT lên tiếng và trèo lên giường.

- ... (mắt chăm chú nhìn cuốn sách)

- Dù thế nào thì chỉ trong 2 ngày tôi đã luyện tập đc. Còn cậu thì chả ra sao cả? – NT nằm chống tay nghiêng ng nhìn Linh - ...Cậu ko nói thôi cũng đc... nhớ lấy lời...—Oáp... – 1 cái ngáp dài, NT nhanh chóng ngủ khi.

Linh vẫn chăm chú cúi xuống cuốn sách, ko phải nàng ta giữ im lặng, ko phải nàng ta ko nghe thấy mà đã ngủ từ lâu rồi. (t/g pó tay lun).

Sáng 8h. Sân trường vô cùng nhộn nhịp... vì sắp có sự kiện trọng đại diễn ra...

- Tất cả trật tự - Tiếng cô hiệu trưởng vang lên.

- ... (xì xào , xì xào)

Cô giáo cố gắng gào to, tăng volum hết cỡ nhưng vẫn ko thể làm gì khác đc.. Linh đứng trong cánh gà, cô vốn ghét bị làm phiền, và ghét ồn ào nữa, và cô nghĩ rằng nếu không dẹp đc đám ồn ào này thì cô khó có thể về phòng mà yên giấc. Linh xỏ tay túi quần bước ra, Cô cầm cái micro ở trên tay cô giáo và tiến về phía

khan đài, một tiếng rít chói tai vang lên. Mọi ng chăm chú nhìn lên khán đài và trông thấy chàng hoàng tử của họ đang cầm chiếc micro chiếu thẳng vào dàn chỉnh thu âm thanh, tạo ra âm thanh kinh hoàng vừa nãy, đó cũng là 1 hiệu ứng dễ hiểu. Linh thu micro lại và tắt đi, tránh để nó rít nữa, cả khán phòng im lặng sau 3s rồi lại ào lên khi thấy chàng hoàng tử của họ trên sân khấu, Linh lại bật mích, tiếng rít kinh hoàng kéo dài khiến ai nấy đều phải bịt tai và im lặng, Linh lạnh lung nói:

- Im! – Vừa đi vào sau cánh gà

Cả khán đài im đến nỗi, câu nói buông thong của Linh khiến cho tất cả mọi ng cùng nghe thấy. Cả khán đài giờ đã im lặng, cô giáo bước về trước và nói

- Hôm nay, là ngày mà chúng ta quyết định chọn ra ng đủ thành tích để dự thi, thật ko may là 2 bạn đều có thành tích học tập rất tốt đều ngang nhau cả nên việc chọn lựa rất khó, nên hôm nay, cô muốn 2 em thi đấu 3 lượt như 1 cuộc thi thực sự để chọn ra ng đi dự thi. Lượt thi đầu sẽ là thi trang phục, lượt thi sau là thi tài năng, và cuối cùng là ứng xử...

Đúng thật là rắc rối, không có thể thao và.. Như thì tiến đến bên Linh đưa cho Linh bộ trang phục mà 2 ngày qua cô cất công lắm mới nhờ ng thiết kế riêng, Linh định không mặc nhưng nếu không mặc thì cô còn thắm hơn, miễn cưỡng, Linh mặc vào, Chiếc áo khoác màu đen cùng với chiếc áo sơ mi trắng bên trong, không thắt calavat, chiếc vòng thánh giá đã thay cho chiếc calavat để trang trí cho chiếc cổ của chủ nhân nó. Chiếc quần jean đen và đôi giày thể thao trắng đen cao cổ... hầu như không có thay đổi gì nhưng tóc của nàng ta hơi bị tĩa ra đã bị Như vuốt cho xẹp xuống hết, nhìn như con gái lun (thì vốn là con gái mà, quả đầu giờ không khác Lương Bích Hữu là mấy), Như cười ồ lên:

- Để mình chỉnh như kiểu cũ vậy, hay mình vuốt ngược lên... nhưng như thế mất hình tượng quá nhĩ, thôi, riêng tóc thì mình không động vào, nhưng bỏ kính ra nhé..

Linh gỡ chiếc kính của mình ra để lên bàn, Linh lôi chiếc điện thoại ra, cầm tai nghe vào. Cô không muốn nghe những lời bàn tán, những tiếng xì xào của lũ con gái hâm mộ 1 tên con trai giả.

- Xem đây! – NT bước lên sân khấu.

Anh chàng nhà ta mặc vest trắng, đầu tóc đc tỉa gọn gang, khác hẳn thường ngày.. trông anh ý đẹp trai vô cùng, chàng bạch mã hoàng tử vừa xuất hiện, lập tức đám con gái trong trường hò reo ầm ỹ. Kết thúc màn biểu diễn NT nhà ta còn nháy mắt với các nàng khiến cho cả khán đài như muốn nổ tung.

Đến lượt Linh, cô rút hai tay túi quần, mặt vẫn lạnh băng, chậm rãi bước ra từ phía sân khấu, tiếng hò reo còn to hơn nữa, nàng ta lượn 1 vòng rồi quay lại (cái kiểu đi ra rồi đi vào luôn ý) mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, thậm chí còn chút cau có nữa, thực sự màn trình diễn rất cuốn hút.. hang loạt ng trong khán đài chết mê chết mệt với Linh...

NT bực mình khi kết quả không mấy may mắn của mình, vì Linh đc số ng bầu chọn cao hơn cho cái dáng vẻ lạnh lung của mình.

- Có kẻ thất thế rồi, khởi đầu không tốt thì sẽ chẳng tốt gì đâu! – Như huých huých chế giễu NT khiến cho chàng tức điên.

Vòng thứ 2 NT phô ra màn trình diễn nhảy hiện đại vô cùng bắt mắt, khiến cho khán đài vỗ tay cổ vũ, chụp ảnh quay phim rầm rầm, nhưng đến Linh, cô nàng bắt chấp ọi ng lôi kéo cũng ko lên khán đài trình diễn 1 màn gì hết. Và quyền thắng thuộc về NT.

- Có kẻ ko có tài cán gì mà cũng làm ra vẻ! – NT chế giễu lại Như, khiến cô tức điên.

Và vòng ba, họ sẽ đc chọn câu hỏi ình, NT chọn ngay câu hỏi “bạn sẽ làm gì khi thế giới chỉ có mình bạn?”

- Sẽ chẳng là gì khi thế giới này chỉ có mình tôi, tôi sẽ đánh đổi tất cả để có thể quay trở lại ngày mà thế giới ko chỉ có mình tôi!

Cách trả lời vô cùng nhanh, nhạy và thông minh của NT đã khiến ọi ng trong khán đài cảm động. Còn đương nhiên, NT cảm thấy rất vui và thỏa mãn cho những điều mình vừa làm đc. Linh từ từ bước lên trước, nhặt 1 câu hỏi và đưa cho cô giáo:

- Câu hỏi của Huy là: ‘bạn sẽ làm gì khi bạn có ng con gái mà bạn thương yêu?’

Cả gian phòng chờ đợi câu trả lời của Huy..

- ... – 1 phút, 2 phút, 3 phút trôi qua, Linh vẫn định giữ im lặng, mọi ng vẫn kiên nhẫn, bỗng - bảo vệ.

Cả gian phòng ồ lên trước câu trả lời rất ngắn gọn nhưng thực sự lại thuyết phục đc khan giả. Và vậy là, phần trao giải đã thuộc về Linh. Mặt lạnh băng bỏ đi mà ko thiết tha đến cái giải mà cô đưa ra, Linh đang có 1 trách nhiệm nặng nề lắm kìa.

Như cầm lấy giải và chạy theo Linh:

- Cậu trả lời hay thật, ko dài, ko ngắn, mà rất ngẫu...

- Câu đó ... –Linh nói trong khuôn mặt đăm chiêu - ...rất khó.

-... – Như đã hiểu ra, đối với con trai thì ko có gì khó, nhưng với 1 đứa con gái như Linh thì trả lời đc là 1 kì tích, ắt hẳn Linh đã có câu trả lời đúng nhất nhưng trong mấy phút im lặng đó, Linh đã nghĩ tới Gia Huy, anh đã chăm sóc và bảo vệ cô đến từng nào...

Chiều 5h. Sau tiết học

Linh về phòng và tắm rửa, khi vừa ra khỏi phòng tắm, Linh thấy NT đang ngồi đăm chiêu, NT ko nhìn Linh, cậu nói:

- Cậu ko muốn tôi gặp e cậu đến thế sao?

- ... (hình như nhóc này chỉ biết im lặng thì phải... ng ta đang tâm trạng)

- Tôi đã nói.... Tôi – muốn – thấy – em – gái – cậu – 1 – lần... – NT dần từng chữ một.

- ... Linh vẫn tự nhiên làm mọi việc và cô ko để ý tới xung quanh,

- Lần sau... – NT đứng phắt dậy - ...tôi sẽ thắng.

- ... – Linh mở cửa bước ra ngoài.

Cô ko quan tâm nữa mà đang lo một số chuyện, nếu mẹ cô biết thì có lẽ sẽ rắc rối...

Thứ bảy tuần đó, Các học sinh đc phép về nhà và trong trường chỉ còn bong bóng của Linh, cangtin đã đóng cửa, cô đành về phòng với cái bụng đói meo, cô không muốn về nhà vì dường như căn nhà là bắt nguồn của mọi sự bất hạnh.

Nhũ hạt mưa tí tách, khiến cho khuôn mặt cô lấm tấm nhũ giọt nước mưa, cô vẫn chậm rãi đi dưới những giọt mưa, có vẻ việc dầm mưa thấy cô đỡ hơn chút. Cô bước vào phòng, phòng cô giờ chỉ còn 1 mình, không còn ai cả, cô nghĩ NT cũng đã về nhà rồi, Linh đang chuẩn bị đi ngủ thì bất chợt có tiếng gõ cửa, và rồi 1 tiếng gì đó rơi huych xuống đất, khiến Linh giật mình, vẫn giữ vẻ im lặng, cô đến bên cửa, cô sẽ không mở cửa nếu như không nghe thấy cái tiếng phì phò hơi thở nặng nhọc của 1 ai từ bên kia cánh cửa, cô mở cửa và chợt kinh hoàng khi trông thấy... Khải, mặt mũi lem luốc, ướt nhẹp nước mưa đang thở hồng hộc, thốt không ra hơi:

- A..anh..học...học..anh... Nghị... Tường... bị...tai...nạn.

- ... - Vẫn im lặng, Linh phi ra ngoài và Khải theo sau. - ..chỗ nào?

- Đằng sau khu vườn hoa,... – Khải vừa nói thì có 1 chiếc ô tô tiến đến đón Khải đi... – tôi phải về, nhờ cậu..

Linh nhìn NT dưới ánh đèn pin mờ nhạt, vết bầm tím, máu loang lổ hòa tan với nước... cô bỏ ô ra và dìu NT, Linh dìu mãi, ngậm cả chiếc đèn vào miệng, loay hoay 1 lúc mới vác đc NT dậy. (con ng gì nặng khiếp)

Sau 1 lúc loay hoay, Linh đã đưa đc NT về phòng, cô bực dọc ngồi xuống thở hỏn hển.

11. Chương 11: Chăm Sóc

Linh nhìn NT, mặt không biểu lộ cảm xúc, mặc dù nhìn cái bản mặt của NT, cô thừa sức đoán trc việc đã xảy ra. NT từ từ tỉnh dậy. Cậu trông thấy Linh:

- Ô,.. à.. cậu đưa tôi về đây hả? – NT mệt nhọc, mắt lại nhắm nghiền.

- Tự thay đồ đi! – Linh ném đồ vào NT, và rồi cô đi ra ngoài.

30 phút sau, cô quay lại với chút gạo vừa xin đc từ phòng bảo vệ, cô không biết nấu nướng nhưng bảo vệ dường như cũng đang chuẩn bị ra ngoài nên cô không nỡ nhờ ông. NT đã thay xong đồ, Linh cầm bộ đồ ướt nhẹp toàn máu là máu lên ném ra ngoài cửa, chợt cô phát hiện NT có vẻ khác, khuôn mặt nóng bừng, ng mệt nhọc thở dốc từng hồi, cô thấy tình thế cấp bách, theo phản xạ cô đưa tay lên trán NT và thấy nóng quá. Linh mang cặp nhiệt kế đo nhiệt độ của NT. 38 độ 7, ồm cũng khá nặng. Linh lấy khăn, lấy nước chườm lên trán NT, cô không biết chăm sóc ng ốm nhưng hồi cô còn nhỏ, anh trai đã từng chăm sóc cho cô.

Lúc đó, cô ốm rất nặng, 39 độ 6. anh trai cô chăm sóc bên cô, và rồi, cô hạ sốt đc xuống 38 độ thì cô lại tăng nhanh nhiệt độ lên 39 độ 8, cô bị co giật nhẹ, anh cô đã ôm cô vào lòng và sợ hãi, dưới cơn mưa mùa hè tầm tã, anh chạy thật nhanh tới bệnh viện cách đó 2 cây số tìm ng cứu cô, và khi trở về, cô bác sĩ đã làm cô hạ sốt, khi cô tỉnh lại, đó là lần đầu tiên cô thấy anh khóc, và cũng là lần cuối cùng... nhận ra anh cô ướt nhẹp, 2 đầu gối rách toạc vì ngã. Trong thoáng chốc anh cô sợ cô sẽ rời bỏ thế giới nên anh đã chạy hết sức đến khi lết đến trước cửa bệnh viện và chỉ thều thào đc mấy tiếng:

- Cứu lấy em cháu!

Và rồi, sau lần ấy, Gia Huy đã trở nên 1 ng lạnh lung, vì cậu nghĩ rằng Linh ốm là do tất cả những ng xung quanh không quan tâm tới cô ấy, còn Linh, vốn đã rất ngang tang từ bé, khó hòa đồng, và chỉ có anh trai là ng mà cô nũng nịu, và cũng với cô, anh cô luôn tự nhận mình là kẻ ngốc, không bao giờ nhìn cô bằng con mắt lạnh lung hay nói cộc lốc... (nhưng trc mặt ng ngoài thì, không nói chuyện với em mình). Lần đó, Linh tỉnh dậy, sau khi nghe bác sĩ kể về Huy, cô rơm rớm nước mắt, ng Huy đầy những vết thương nhưng cậu vẫn đứng bên cạnh chờ cô tỉnh dậy, khi nghe bác sĩ nói Linh không sao, cậu đã ngất ngay bên giường bệnh...

Tiếng ho của NT đã làm cô tỉnh giấc... quay trở lại hiện tại, cô không khỏi đau xót khi ng anh trai của mình, 1 nửa con ng mình đã mất... 2 ng là sinh đôi, nên nếu tách 2 ng ra thì như xé đôi 1 tờ giấy ra vậy, nó không còn nguyên vẹn nữa...

- Cho tôi cốc nước! – NT thều thào (tội than)

- ... - Linh đưa cốc nước cho NT.

- Đau quá! – NT rên

- ... - Linh lấy bong băng chấm chấm trên mặt, trên vai NT...

- Đói quá! – NT mắt vẫn nhắm nghiền, kêu không ngớt.

- ... - Linh cắn chiếc bánh mì nhét vào cái miệng đang thều thào không ngớt của NT (á... máu lạnh kìa, ng ta đang ốm)

- Lạnh, lạnh quá! – NT tiếp tục rên

- ... - Linh ôm cái chăn bong của mình phi thẳng lên giường của NT và bạo lực đắp chăn lên cho NT (quá đáng rồi à nha)

- Đói, rất đói! – NT lại rên.

Lúc này Linh mới để ý, cái bánh mì ban nãy nhét vô miệng NT đã rớt từ khi nào, cô liền đi sang bên phía nhà bếp, dự định nấu cái gì đó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu nữa.

NT đã đỡ sốt hơn, cậu ngồi dậy, thấy những thứ nào là bong băng, bánh mì, hộp sữa, chăn bong, cậu nghĩ ngay ra cậu bạn cùng phòng đã chuẩn bị cho cậu, lúc ấy, Linh bưng bát (t/g chả biết bát gì, cứ tạm gọi là cháo vậy) cháo lên đặt xuống bàn và quay ra ghế đọc sách tiếp.

NT nhìn vào bát cháo bốc khói ngùn ngụt, cậu giật mình khi thấy, gạo thì nửa sống, nửa chín, nước thì lỏng bông đục đục, lại còn cái gì nhìn như hành nhưng đen sì, lại còn dài nữa chứ (hành đó, nhưng Linh không biết thái sao nên ngắt nó ra rồi tống luôn vào nồi)... thế là đc gọi là bát cháo hành.. (híc híc)

- Ăn.. đc...không? – NT nhìn Linh ái ngại.

- Thử! – Linh không thèm nhìn lấy 1 cái.

- Đau bụng không? – NT hỏi thêm.

- Không.

NT bắt đầu húp miếng thứ nhất, hơi mặn, nhưng chắc không sao, vẫn ăn đc, lần đầu Linh nấu không đẹp mắt nhưng ăn đc... Linh đã bỏ cuốn sách tròn mắt nhìn NT húp gần hết..

- Ngon không? – Linh hỏi

- Hơi mặn – NT ậm ừ trả lời, nhưng ko nói nhiều vì hiện nay bụng đang đói.

- Có mùi gián ko ? – Linh hỏi với vẻ mặt ngây ngô (nhưng vẫn giữ thái độ lạnh lùng)

- Ơc... ơc...ơc...khụ...khụ.... – sau 1 hồi sặc, xém chút nữa là ói ra hết, NT quay lại hỏi – cậu nói thế là ý gì ?

Số là lúc nàng ta đang nấu cháo thì có con gián chạy ra bầu trên tường ngắm anh đẹp trai tí, thế là thuận tay nàng cầm luôn cái muôi đập cho gián 1 phát, gián rơi tùm xuống nồi cháo đang nấu rồi chìm ngấm, thế là theo quán tính, nàng ta cầm cái muôi quấy quấy vô cháo hòng... tìm con gián, lúc vớt đc con gián ra thì nó đã chết vì nóng cộng sắc cháo... còn nồi cháo thì lục đục sôi, nàng vội vã dùng kéo cắt hành bỏ vào và đợi... hành chín.. thế là đc nồi cháo (nghe xong, mình không còn muốn ăn cháo nữa luôn)

- Sao bị đánh ! – Linh lại dán mắt vào cuốn sách.

- Bị ngã. – NT cúi mặt, nằm xuống vắt tay lên trán.

- Ko muốn nói à ? – Linh gấp cuốn sách lại – để tôi đoán nhé ! Lúc Khải và cậu đang chờ ng của đón về thì Khải đi mua đồ uống còn cậu có gây gổ đánh nhau với 1 nhóm ng của trường khác và dù võ có giỏi thì ng của tụi nó quá đông, cậu kiệt sức và bị tụi nó đánh tui bụi. Còn Khải thì ko sao vì đi mua đồ uống cho cậu, sau đó cậu nói dối là bị ngã cho Khải yên tâm, và Khải tới cầu cứu tôi.

Tất cả suy luận của Linh chỉ mất 18s. (quá khủng). NT tròn mắt cười xòa. Linh lại gơ cuốn sách lên đọc

- Cậu giỏi suy luận và dựng lại tình huống nhỉ ? Sao cậu nghĩ ra đc cái tình huống mất mặt đó ? Và vì sao tôi lại phải đánh nhau với tụi nó chứ ?

- Ko phải cậu ghét những tên hay lên mặt sao ? – Linh tiếp lời – và tụi nó rất hay đến sân sau trường ta chơi mỗi buổi chiều.

- Nhưng ko có lí do nào tụi nó dám đánh tôi cả - NT nhìn Linh.

- Vì lúc đó cậu có 1 mình, và tụi nó thì đông. – Linh tiếp tục.

- Sao tụi nó không nghĩ mình là ai đi rồi mới dám đánh tôi. – NT cau mày.

- Thế thì, - Linh lại 1 lần nữa gấp sách – Vì ng của cậu không đến đón, tôi nghĩ không nằm ngoài khả năng bố cậu đã cho ng đến bắt cậu về và đánh nhau với cậu, nhưng nếu cậu bị thương mà vẫn không bị bắt đi thì chỉ còn 1 khả năng duy nhất, bà mẹ kế của cậu cho ng tới định dạy dỗ cậu, và đó cũng là lí do khiến cậu không muốn về nhà. (mất 14s)

- C...cậu ! – NT nhìn Linh với vẻ thán phục. – cậu giỏi thật. Đúng như cậu nghĩ. À, cậu còn gì ăn đc không ? 1 bát cháo toàn nước thế này tôi ăn vào tiêu hóa hết rồi.

Linh biết thừa NT đang đánh trống lảng, cũng may cô cũng có nấu món cari ngon tuyệt chưa đc nếm qua. Cô về phía phòng bếp mang lên 1 bát gì đó nâu nâu (cari màu đỏ đỏ chứ), bên trong nào là khoai, su hào, rau.... Cái nổi cái chìm, NT nuốt nước bọt nhưng cũng không hỏi thêm và nuốt 1 thìa to :

- Ơc... ơc...ơc... - NT ói ra hết, và nói – cái gì đây ?

- Cà ri ! – Linh mắt vẫn chăm chăm nhìn cuốn sách.

- C..cá...cái gì ? – NT nhìn vào bát cari rồi nhìn sang Linh mong rằng cô nói đùa, nhưng thái độ của Linh cho thấy Linh không hề nói đùa.

- Oáp – Linh gấp dài gấp sách và đứng dậy – Nhớ dọn.

Rồi trèo lên giường đi ngủ, bỏ mặc NT ngồi ngẩn tò te trên giường bệnh (mặc dù đang ốm), anh không thể tin đc trên đời lại có ng vô lương tâm hết mức như Linh.

Số là cái lúc nấu xong nồi cháo và dường như không yên tâm về nồi cháo, lại thấy đồng rau củ mà bà làm bếp mua sẵn, Linh liền bắt chước trong ti vi cách nấu cà ri, cô loay hoay không biết thái khoai tây thế nào, rau củ ra sao liền rửa sạch rồi bỏ tất cả ra làm đôi ném hết vào nồi,... quấy quấy, sau đó, không biết gia vị gì với cái gì đổ cả nào dấm, bột ớt, tiêu, mắm, dầu ăn, muối, đường, bột ngọt... thành ra cái nồi không mang màu đỏ đặc trưng mà mang màu... đất. (híc, khiếp tài nấu ăn của chị Linh ời)

Thế là hết 1 ngày lục đục, sáng mai sẽ có chuyện gì thì thì ko cần biết luôn, NT và Linh ngủ khì.

Sáng hôm sau, nhìn lại nồi cà ri nguội tanh đến chuột còn không dám lại, NT khê rùng mình. Cậu không mong gì hơn 1 thằng con trai có thể vào bếp, chỉ cần chín thức ăn là tốt rồi, không cần ngon mà cũng không cần hình thức, cậu vào nhà vệ sinh và vừa lúc đó Linh đang trong nhà vệ sinh đẩy cửa ra.. 1 ng đẩy, 1 ng kéo và thế là 2 ng ngã. Thật không may, Linh ngã cái rầm, Linh nằm đè lên NT và 1 lần nữa NT cảm nhận rõ hơi thở, ánh mắt, và cái gì đó mềm mềm ở ngực của Linh, và cảm nhận đc cả trái tim của Linh đang đập nữa.. Trong 2 phút, Linh đứng phắt dậy, đập 1 phát vào bụng NT, nghĩ anh là ‘kẻ biến thái’ (híc, có phải lỗi của anh đâu ạ). NT ôm bụng lăn long lóc và nói..

- Sao cậu vô lí quá vậy ?

- Cầm... ! – Linh nói rồi quay ng bỏ đi, mặc cho NT như thế nào đi nữa.

12. Chương 12: Cuộc Thi Chính Thức

Cả ngày chủ nhật ko 1 bóng ng, bảo vệ thì ko có trong trường, ngôi trường cứ như đang bị bỏ hoang, Linh ra ngoài sân hít thở ko khí trong lành. NT cũng ở đằng sau, anh tiến lại.

- Tôi... cảm ơn.. !

-... – Linh vẫn đi.

- Tôi hơn tuổi cậu đó ! – NT nhắc nhở - Khỏi bằng tuổi tôi nhưng vẫn phải gọi tôi là anh.

- ... – Linh ko thèm ném chữ nào vào đầu.

- ..nên cậu phải gọi tôi là anh ! – NT nói.

- ... em rẻ ! – Linh bất giác nói, và cô cũng hơi giật mình vì mình lại nói câu đó, nếu vậy thì không phải cô đã đồng ý lấy hần ư?

- Thật không? – NT vui sướng. – Tôi đc gặp em cậu chứ?

- Không tài, không cán – Linh liếc mắt, ánh mắt sắc lạnh. – đừng mơ.

NT khê rùng mình, cậu biết trước câu trả lời và ...1 lần nữa NT lại nghĩ lại cái cảnh sáng nay trước cửa nhà tắm, cậu tự hỏi sao Linh lại khác cậu thế không biết (ngốc thế không biết?). Cơ thể Linh rất mềm, mỏng manh, mà không giống bất cứ tên con trai nào mà cậu từng gặp, cậu tự nhủ chả lẽ trên đời có ng con trai như thế sao? (anh ý thông minh nhưng những gì dính dáng đến phụ nữ là anh không có 1 tí máu nào lưu thông lên não ý, mặc dù luôn tỏ ra là kẻ phong lưu, làm chị Linh nhà ta hiểu lắm nhiều lắm ý.)

Ngày chủ nhật hôm ấy, Linh chén hết 2 gói khoai tây chiên, còn chàng nhà ta ra ngoài từ sớm tới tối mùi mới mò về, phi lên giường đi ngủ luôn, khiến cho Linh thấy khó chịu khi mùi mồ hôi của tên này cứ bốc ra khiến cô không chịu nổi. Xách chậu nước lớn, lúc anh đang ngủ say Linh liền dội thẳng lên ng anh, anh bắn dậy như 1 cái tên lửa...

- Này, cậu đừng nghĩ rằng tôi dễ bắt nạt nhá! – NT cau có.

- Tầm.. – Linh nói rồi trèo lên giường.

NT nắm chặt tay, anh đang bức chuyện gì đó, khi về định lên giường đi ngủ cho đỡ bức ai ngờ... bị dội 1 gáo nước lạnh, anh vội bỏ ra ngoài... Linh thì khác, sau 1 lúc nằm trên giường thì cô thấy đói, vì cả ngày ăn đc có 2 gói khoai tây, làm sao no đc? Cô lồm cồm bò dậy tìm thức ăn..

Sau 1 hồi chạy tới chạy lui, cô đã kiếm đc 2 chiếc bánh mì ai đó bỏ quên trong phòng bảo vệ, cô đang lên cầu thang thì... cô đâm phải 1 cái gì đó, không, đúng hơn là 1 ai đó, rất cao, rất to...

- Tránh ra! – Giọng 1 ng con trai, không sai vào đâu, giọng NT nhưng hôm nay sao nó khác quá, dần lên, rít qua kẽ miệng, khiến Linh khẽ rung mình.

- ... - Linh bước tiếp, không nói không rằng.

Bỗng 1 bàn tay to lớn bóp chặt lấy cổ cô và xách cô lên trên không trung, 2 chân không hề chạm đất, Linh dường như sắp nghẹt thở, nhưng cô vẫn im lặng, khuôn mặt tỏ rõ sự thách thức.

- Đừng tưởng tao không giết đc mày, thằng nhóc! – Từng chữ 1 lại dần lên.

Linh vẫn nhìn NT, trong ánh đèn ngoài hành lang mập mờ hắt vào qua các dây cửa kính, NT trông thấy rõ khuôn mặt Linh, tái đi vì bị nghẹt thở, 2 mắt vẫn lạnh lùng, sắc rợn nhìn cậu. Cậu như thấy mình đang làm 1 việc hết sức dã man liền buông vội tay ra, Linh rơi xuống đất, cô còn giữ thăng bằng đc, nhưng cô đang đứng ở cầu thang nên sau khi bị thả xuống, cô bị trượt chân ngã ngửa ra sau, và theo phản xạ tự nhiên, NT túm lấy tay định kéo cô lại. Bịch... tiếng 2 ng rơi xuống cầu thang, mà Linh có ngã đâu, Cả thân ng NT che chắn cho cô thế cơ mà, cậu nằm dưới còn cô nằm trên, cô vội đứng dậy, phui phui quần áo, tay vẫn ôm cái bánh mì từ nãy đến giờ không chịu buông, cô quay mặt bỏ đi. (máu lạnh). NT thì đau nhức ê ẩm, lồm cồm bò dậy, cậu vội hét lớn:

- Hãy chiến đấu như 1 thằng đàn ông đi! – NT đã nắm chặt tay – Mày coi tao là gì?

- Bạn... - Linh không quay lại mà vẫn bước

- Nếu vậy hãy sống như 1 thằng đàn ông, thằng hèn nhất! – NT gào lên như 1 con mãnh thú.

Không biết chuyện gì đã khiến anh tức giận như vậy, nhưng anh đã tuyên chiến với Linh. Còn Linh, mặc dù cô không muốn nhưng anh đã gọi anh cô là thằng hèn nhất, thật không thể tha thứ.. Cô tự nhủ “đc rồi, Trương Nghị Tường, tôi sẽ cho anh biết ai mới thực sự là thằng hèn nhất, không thể tha thứ”. Cô quyết định chỉnh trang lại bản thân, tìm cách lạnh lùng hơn trước, chỉ có thế cô mới trở nên mạnh mẽ..

Sáng thứ 5, 7h.

Cả trường đang nhốn nháo chuẩn bị cho cuộc thi, Linh lạnh lùng bước ra xe để theo đoàn đến nơi tổ chức cuộc thi trọng đại, quần áo trắng không sơ vin, calavat thất lịch, quần jean, và đôi giày thể thao, nhưng hôm nay trông Linh thật dễ sợ, ánh mắt cứ như là “đụng vào tao mày chết ý” khiến cho ai nấy im thin thít, thật trớ trêu, nàng ta ra muộn và ghé còn đứng 1 chỗ bên cạnh NT, khuôn mặt Linh lạnh tanh bước lại gần chỗ ngồi đó... hôm nay không thấy Khải hay Minh đâu, chỉ thấy tên hotboy này ngồi chỗ 1 mình cũng không khiến Linh thêm quan tâm. Linh ngồi xuống bên cạnh NT, còn NT vẫn giữ nguyên thái độ.

Thật ra, NT đã nhờ ng đi tìm tung tích của Gia Linh, thế nhưng mọi dấu vết giường như là không có, anh có nhận đc tin, sau khi từ quán bar trở về thì Linh có ghé vào 1 tiệm quần áo, và khi ng của anh tìm đến nơi thì tiệm quần áo đó đã dọn đi ngay sau hôm Linh đến và thành ra mọi đầu mối bị cắt đứt... hôm nay, anh là khách mời danh dự của trường, đồng thời là hội trưởng hội học sinh nên anh phải đi, vì vậy anh giao nhiệm vụ cho Khải và Minh đi điều tra... mọi thứ liên quan đến cô gái tên Gia Linh.

Giờ thi đã đến, bao nhiêu hotboy và hot girl của các trường đều ÷ tụ tập lại, Linh vẫn diện áo không phải đồng phục nhưng kiểu cách thì không khác là bao, khiến cho nhiều em ở trường khác chết mê chết mệt, tới xin số điện thoại từ từ lum lum mà Linh có thêm quan tâm đâu? dù là hot girl nhưng tr÷ giờ họ chưa từng thấy 1 hot boy nào sở hữu 1 gương mặt siêu cute, ánh mắt lạnh lùng hớp hồn của Linh (híc, Linh không thíc tí nào)... họ càng khen Linh ÷p trai Linh lại càng cảm giác như mình là 1 tên biến thái, với trình ÷ ÷ đồng tính giả trai, lừa gái siêu cấp. vì vậy mặt Linh cau có, suốt cả buổi ngày hôm ấy.

Phần thi ÷ầu Linh ÷ễ dàng vượt qua vì nhiều em mê mệt và bỏ phiếu cho Linh, không ngoại trừ ban giám khảo, 2 nữ, 1 nam, bị áp ÷ảo hết.

Phần thi thứ hai, mọi ng lo lắng nhất, vì Linh tr÷ giờ có nói là mình biết tài lẻ nào ÷âu thì bắt chợt 1 chiếc piano ÷c trưng ra, cấp lắ ÷àng mới phải ÷ùng hạ sách này, tiếng piano cất lên du dương, 1 bản không có ở ÷âu cả, 1 bản do chính Linh sáng tác, vì Linh ghét phải bắt chước, kết thúc bản nhạc... mọi ng trong khán ÷ài vỗ tay rầm rầm, còn bạn Linh thì ngạc nhiên tột ÷ộ...khi nghĩ Linh biết ÷ánh ÷àn piano hay như vậy..

÷ến phần thi thứ ba, lần lượt các câu hỏi ÷c ÷ặt ra, và Linh, nhận ÷c câu hỏi “nếu cho bạn lựa chọn giữa tiền tài, ÷ịa vị và ng bạn yêu thì bạn sẽ chọn cái gì?”. Cả khán ÷ài ÷ều ÷ổ ÷ồn mắt nhìn Linh

- Ng ấy! - Linh xô tay túi quần, mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc. - chỉ có ng ấy mới cho tôi cảm xúc thật.

Linh lắ ÷ặng bỏ vào khán ÷ài trong muôn vàn tiếng hò reo, còn cô ÷àng đi theo Linh thì ÷ương nhiên là Mỹ rồi (giờ t/g mới nhớ tới cô ta). Cô ta không ÷c nước gì hết, việc đi với Linh, khiến cô ta hẫ ÷ diện, còn giải thưởng thì nhờ có Linh mới kéo ÷c lên ÷ứng thứ nhất cùng hàng với trường khác, việc có mặt của cô ta khiến Linh khó chịu vô cùng...

Linh ÷ịnh lắ ÷ặng bỏ về thì...

- Gia huy, - tiếng NT ÷anh lại - cuộc chiến giữa cậu và tôi.

- ÷c, chấp nhận - Linh quay lại, cả khán ÷ài ÷ang hò reo bỗng im bặt vì họ nghĩ 1 mùi âm khí bốc lên ngàn ngút từ hai chàng trai hotboy, không thể hot hơn ÷c nữa. Họ ÷ang ÷ối ÷ầu nhau, nhìn nhau với 1 ánh mắt tóe lửa, khiến cho những ng xung quanh phải tản ra...sợ hãi

- Huy, không ÷c ÷âu! - Tiếng Như sợ hãi chạy lại ôm lấy Linh. - Cậu...

- Mình sẽ.. - Linh nhìn chằm chằm vào NT - ...thắng

- Mạnh mẽ thật - NT nói - vì có gì mà cậu muốn chiến với tôi.

- Thắng hèn nhất! - Linh trả lời, giọng ÷anh lại.

- Khoan ÷ã, hình như có gì hiểu lầm ở ÷ây! - Như bắt ÷ầu khóc.

- Thì ra vậy... - NT vẫn nhìn chằm chằm Linh

- Còn cậu? - Linh hỏi lại

- Một kẻ như cậu mà xứng ÷áng bảo vệ em cậu sao? - NT bực tức - trong khi tôi ÷ang tìm em cậu, em cậu bị bắt cóc rồi mà còn ÷ứng ÷ây.

- Thì sao? - mặt Linh lại lạnh băng.

Thì ra vì sợ ng ngoài ÷ị kiến nên mẹ cô ÷ã tung ra tin ÷ồn giả là Gia Linh bị bắt cóc. Linh ÷ã hiểu ra mọi vấn ÷ề khiến NT cau có.

- Thắng khôn! - NT tiến lại xách cổ áo Linh lên - mày có ÷áng làm anh không? Tao thấy nhớ bản khi mày mang khuôn mặt giống cô ấy...

Linh gạt nhẹ tay hắ ÷ ra, cô xô lại áo và nói:

- Tất cả ở lại, kể cả Như... ai mà ÷ám thò mặt ra, ÷ừng trách tôi. - Linh quay ÷i, mọi ng im thin thít.

NT cũng ÷i ra, giưòng như trận chiến này chỉ ÷ành cho NT và Gia Huy thôi chứ không liên quan tới ng ngoài. Thế nhưng, trận chiến ÷ã phải ÷ừng lại khi Linh thấy...

13. Chương 13: Bản Chất Thật

Lẽ ra cuộc chiến không cân sức giữa 2 ng sẽ bắt đầu nếu như Linh không trông thấy 1 cô gái mặc đồ đen xung quanh cô ta còn cả 1 đoàn ng ở phía sau, có lẽ là sắp có chuyện không hay xảy ra.

- A....Anh Gia Huy... - Tiếng ng con gái gọi lớn. – anh vẫn sống ỏe mà nhớn nhỡ ỏe cơ đấy!
 - C.. cô .. nói gì? – Linh ngạc nhiên tột độ, mặc dù mặt vẫn lạnh lùng, nhưng cô không thể giấu nổi sự ngạc nhiên tột độ mà nói lắp bắp...
 - Chuyện... - NT nhìn Linh và nhìn vào cô gái có mái tóc buông dài, đuôi mắt cô ta cao vút.- ..gì?
 - Thế mà em nghĩ em vẫn sẽ yêu anh trọn đời cơ đấy – Cô gái nói, và từ từ tiến lại – tuy nhiên lần trước anh lại sống sót ư? Để ba anh chết? Anh đúng là 1 đứa con bất hiếu rồi đấy? Anh nghĩ lần này có thể thoát khỏi em sao? Em yêu anh, em có thể nói hàng vạn câu như thế! Nhưng, anh lại từ chối em cơ đấy, thẳng thừng lun. Em tự hỏi em có gì làm anh buồn sao? Cổ phần công ty của ba em đã hết hạn, và nếu ba anh chết thì cái bản hợp đồng đó có thể làm lại, và công ty anh sẽ sa sút, đó là sự trả thù của em, nhưng ko những ko sa sút, anh vẫn còn sống...em sẽ 1 lần nữa giết anh, chúng ta cùng học chung lớp võ thuật mà nên em hiểu các chiêu thức của anh rõ như lòng bàn tay...anh lạnh lùng thật, nếu em ko có ỏe anh thì ko ai có ỏe anh hết.
 - Cô.. là Thảo Trang – Linh lắp bắp - ...Ng mà từng ỏe coi là tri kỷ?
 - Phải, anh vẫn nhớ em à.. – Cô gái cười nham hiểm – hớ hớ hớ... nhưng giờ anh nhỏ đi so với lần em gặp, hay do anh nằm trên giường bệnh nên nó khiến anh nhỏ đi?
 - Cô.. lắm nhảm cái gì vậy? – NT tiến tới thì bị Linh cản lại.
 - Ô, còn thằng nào kia? – Cô ta trơ trên hỏi – anh nên nhớ, cô em gái quý hiếm của anh đang bị ai bắt cóc nhá.
 - Ô, ai? – Linh mặt lạnh hơn cả tiền
 - Em nè, em bắt cóc cô em gái sinh đôi đáng yêu nè. – Cô ta cười, điệu cười vô cùng khả ố
 - Tôi nhớ, tôi không hề có ng em gái nào cả. – Linh nhẹ nhàng từ tốn giải thích.
 - Hả? – Cô gái như ng từ trên trời rơi xuống, và lấy lại ỏe tinh thần, cô ta phi như bay đến – nếu ko có thì e kiểm cho anh nha, nhưng giờ anh phải chết trc đã. Ha ha.
- Lúc này, chiếc dao phi như bay đang tiến lại phía Linh, cô chỉ còn biết né, thấy vậy NT vội phi đến cứu cô.
- Anh.. – Linh ngạc nhiên - ..làm cái gì vậy?
 - Tôi cứu cậu – NT nói – và cứu luôn Gia Linh.
 - Nhưng tôi đâu có bị bắt cóc? – Linh vẫn đứng im, mặt bình thản hết mức.
- Bỗng cô gái dừng tay, nhìn Linh ko chớp:
- Mày ko phải Gia Huy...đôi mắt mày... khác...
 - Giờ mới nhận ra thì muộn rồi. – Linh nhếch mép lên – anh tôi đang trong bệnh viện ý, vô đó mà tìm (chị này nói dối trắng trợn quá)
 - C..cái...gì?

Cả cô gái và NT đều nhìn Linh vs vẻ mặt lạ hết sức. Còn cô nàng mặt tỉnh bơ. Bỗng, con dao găm trong tay cô gái vụt đến và bằng vài đòn quyền cước cơ bản NT đã đá bay con dao găm ra và dẫn Linh trốn ra ngoài. Linh cứ chạy theo, khuôn mặt ko hề hoảng hốt, sợ sệt mà trái lại, lạnh hơn tiền. (quái vật)

- Nguy hiểm - NT dừng lại, thở phò phò, mà ko để ý Linh đằng sau đang như kẻ sắp chết đến nơi (híc, tại chị lười tập thể dục quá)

- S.. sa..sao...p...p...ph...ả...phải.... ch...ạ...y? - Linh hỏn hển nói ko ra hơi.

- Ha,..ha..ha- NT cười khi thấy khuôn mặt kém sắc trầm trọng của Linh và bật ra 1 tràng cười như pháo rang – giờ tôi lại đẹp trai hơn cậu.

- Đ... đô...đồ... khùn...khùng...! - Linh vẫn thở.

Đường như không thấy ai đuổi theo nên họ lại về kí túc, vừa vào phòng, NT hỏi thẳng

- Cô ta nói có ý gì ?

- Sao ? - Linh ko nhìn đáp

- C..cậu ...ko phải Gia huy! - NT vừa nhắc, vừa cố nhớ mọi chuyện vừa xảy ra

- ... - Linh ko biết có nên nói sự thật hay không

- Cậu trả lời đi ! - NT lên tiếng,

- Tôi cần về nhà ! - Linh phi nhanh ra ngoài, cô dự định về nói với mẹ và muốn lấy lại thân phận của mình trong khi NT thì mặt ngu hết sức.

Tối 8h

- Sao lại về đây ? - Bà mẹ hỏi.

- Đã xác định đc hung thủ ! - Linh lạnh lùng trả lời.

- Ai ! - Bà lạnh lùng hơn

- Tập đoàn điện tử, viễn thông - Linh nói

- Biết rồi ! - Bà đứng dậy,

- Làm con gái... - Linh ngập ngừng - ...đc chứ ?

- Tùy ! - Bà đi lên cầu thang.

(bó tay với 2 mẹ con nhà này)

Sáng hôm sau, 1 chiếc ô tô từ từ đậu trước cổng trường. Cả trường đổ dồn mắt về phía cửa xe ô tô, 1 cô gái bước ra, mặc chiếc váy đồng phục kẻ ca rô, chiếc áo sơ mi đã đc sơ vin cẩn thận, chiếc nơ xếp ngay ngắn, chiếc áo khoác cài cẩn thận, đôi giày búp bê màu hồng đáng yêu, chiếc chuông nhỏ ở khóa cặp thì thoảng khê đưa lên leng keng, mái tóc dài tung bay, đôi mắt đẹp sắc sảo và tinh tế cùng với hàng mi cao vút, nhìn trông cô như 1 thiên thần đc tạo riêng cho thượng đế. Và khuôn mặt cô suýt chút nữa là làm những đứa con gái trong trường ngất xỉu vì vô cùng giống Gia Huy, phải, cô là Gia Linh. Còn những tên con trai đứa thì học máu mũi, máu mồm, đứa nào đứa nấy cứ như chưa thấy gái bao giờ ý.

- Trời ơi, Gia Huy là con gái!

- Cáo già, dám giả trai lừa tụi mình

- Con nhóc đáng ghét....

Bao lời xỉa xối, móc máy đều nhằm vào Linh, cô thấy dễ chịu lạ thường, như vừa tìm lại chính mình không bằng ý. Và, điều gì đến cũng phải đến, NT nhìn cô không chớp mắt... cậu tiến lại.

- Gi..gia... - NT chăm chú 1 lúc - GIA HUY? Sao cậu lại giả trang thành con gái thế hả? (ngu vô đối)

Linh suýt té ngã, rõ ràng như ban ngày mà còn ngu thế, Linh bực mình, cô nghĩ “ng ta quay lại thân phận vì ai mà ngốc thế không biết”. Bỗng, cô đứng khựng lại, sao cô lại nghĩ thế, trong khi tên này từng bắt nạt cô kia mà? Khó hiểu.

Bắt đầu vào lớp, cô hiệu trưởng thông báo 1 tin khá quan trọng

- Em Lâm Gia Huy vì công việc đột xuất nên phải ra nước ngoài, và bây giờ chúng ta có thêm 1 học sinh mới, em Lâm Gia Linh, em gái sinh đôi của Huy.

Cả trường lúc này mới ào lên, con gái kẻ lấy lòng, ng nịnh bợ để Linh chiều cổ nói mấy câu với anh trai, còn con trai thì ngẩn có, thư tình có, xin số có, lấy lòng càng nhiều, mong lọt vào mắt xanh của Linh, nhưng cô đâu nào để ý. Vào lớp, cô vẫn lạnh lùng và khó gần nhưng đâu đó len lỏi trong tim cô là 1 tia nắng ấm áp.

- Ngồi cùng – Linh nói với anh chàng đang nghe tai phone bên cạnh (hí hí, anh hồng bít là chị Linh nhà ta ngồi cạnh, bít thì anh sướng không kịp nữa) này giờ anh ngồi trong lớp nên không để ý đến lời hiệu trưởng nói mà anh đang bực khi nghĩ Gia Huy dám đóng giả làm Gia Linh kìa.

Anh đang nghĩ ra 1 trò chơi thú vị để xử lí “Gia Huy”. Và không ngoài dự tính, Gia Linh khi đưa tay vào gầm bàn, mặt nàng tái mét lại khi thấy con nhện to ơi là to bầu ở trên tay. Linh lấy bình tĩnh và liếc mắt sang cái tên ngồi bên cạnh, hắn thì đang khùng khục cười, thôi, thế này thì không chấp nhận đc nữa rồi, không chịu nổi nữa luôn, Linh đứng phắt dậy, NT sẽ tưởng rằng nàng sẽ hét, sẽ la, cau có, sẽ sợ, sẽ van xin NT lấy hộ con nhện trên tay, nhưng không, Linh đứng dậy, và gơ cánh tay sang ngang cái đét, cả con nhện bẹp dí dính trên trán NT, cái chân nó còn khua khua giữa không trung nhìn đến là ghê ng, xong xuôi nàng ngồi xuống lấy tay xoa đầu NT (ôi, máu lạnh. Ghê cả ng)

- Trang trí cho cái đầu thêm đẹp

Thôi, ác ma đội lột ng chứ không phải vừa. (nàng Linh chùi tay vào tóc anh NT đó ạ). NT sau 3 phút, dây thần kinh mới nhận đc chỉ thị từ cái con nhện nằm chổng chơ trên trán, anh kêu thất thanh, khua khua để hất con nhện xuống,

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Cả lớp quay lại nhìn anh, và thế là anh vô tình đập vô cái lọ thủy tinh trong đựng, hàng chục con gián để làm thí nghiệm, thôi, phen này chắc chết, anh lặn lội ra đất vì bị gián bò lên ng... mà cái giống gián nó cũng hay thật đấy, bò là cầm đầu cầm cổ chạy, đuổi nó đi nó vẫn chạy về phía mình làm chàng hotboy nhà ta kinh hồn bạt vía, càng lùa càng bò đến gần, cuối cùng, Linh đành nhảy vào làm chiêu mỹ nhân cứu anh hùng, cầm cái chổi, quét quét, phẩy phẩy và lũ gián đã bò đi hết...lúc này NT trông ngu như bò lun ý (NT lườm 1 phút: viết thế ak? – t/g: xách dép chạy). và thế là chàng hậm hực trở về kí túc. Còn Linh, bề ngoài không thể hiện gì nhưng hôm nay quả đúng là thắng đậm luôn. Không cho ai cơ hội san bằng tỉ số. còn NT thì rửa thẳm trong bụng “tôi sẽ hạ đc cậu” (bó tay, ngu hết thuốc chữa).

14. Chương 14: Gặp Gỡ

Hết tiết học, Linh vội xuống cangtin mua đồ ăn,

- Thế là vui nhất rồi nhỉ ? – Như ba hoa - ...mình có thể chơi than nữa rồi.

- ... Umk – Linh ậm ừ.

- Khao nhé! – Như nháy mắt và chạy đi

1 lúc sau, Như quay lại và mang 1 đồng đồ ăn theo, xúc xích, hamburger, đùi gà chiên, nước cam, ... bao nhiêu đồ nữa, và không quên mua cho Linh 1 gói bim bim que bé tí. (tội than quá à)

- Con gái ăn ít – Như nháy mắt – giữ eo.

Linh cầm gói bim bim lên thì bất chợt,... Dung (cái con bé mà ngày trc đc cứu ý) chạy vội đến, hỏn hển.

- Chị Linh... ời,...em là... Dung... chị ...cứu...em !

Linh đứng phắt dậy thì tên Khải đang kêu ng, mấy tên nữa đang tiến tới chỗ cô, cô đứng ra trc 1 bước.

- Cô em, tránh ra !

- Vì sao ? – Linh nói

- Bọn anh phải bắt con bé đó – Khải nhìn Dung đang co rúm ng lại, rồi chực quay sang Linh nâng cằm Linh – hay bọn anh bắt em thay thế vậy ?

Chát... 1 tiếng tát chói tai vang lên, tên Khải bị ăn trọn năm đốt ngón tay của Linh, tên Khải tức nổ đom đóm mắt :

- Mày nghĩ mày có anh mày mà đc á ? Thằng anh mày cũng là kẻ vô dụng thôi !

Ồi thôi, thế này thì Linh nhà ta nóng mắt rồi, ngu rồi, bồng, Linh còn chưa kịp phản ứng gì đã nghe tiếng bộp. Tên Khải ngã xuống đất, Linh chột định thần lại thì, NT đang đứng đó, trc mặt Linh, bảo vệ Linh. Linh cảm thấy vui vui, nhưng mặt Linh lạnh băng..

- Anh – Tên Khải ko hiểu chuyện gì xảy ra

- Mày ngứa mồm thì để tao gãi cho, - NT dần giọng – dám nói bạn tao là kẻ vô dụng á ? xéo

Tiếng của NT vang lên khiến cho Khải giật mình quay đầu chạy. NT quay lại, mặt lạnh lùng nhìn Linh và tóm lấy cổ tay Linh lôi đi xềnh xệch mặc cho nàng khổ sở lết, bồng, Linh đứng khựng lại, NT quay qua nhìn Linh ánh mắt lạnh lùng xen lẫn sự khó chịu. Tự dưng cô nàng cười, (thôi rồi), nhếch mép 1 chút, khiến NT lúc này hiện rõ sự bối rối. Mắt Linh dán chặt vào NT và cô liếm mép...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

NT hét lên khi cô đưa miệng vào tay NT và... ngoạm 1 miếng, khiến anh ngay lập tức bỏ tay cô ra.

- Cậu làm gì thế hả ?

- Sao hả ? – Linh lạnh lùng

- Sao cắn tôi ?- NT cau có

- Vì cậu đụng vào ng tôi, tôi cấm rồi cơ mà. – Linh ngó lơ chỗ khác.

- Rốt cục cậu là gái hay trai ? –NT bực mình

- Em gái sinh đôi của Gia Huy, là tôi – Linh đồng dục vì giờ cô đâu cần nói dối.

- Chảy máu rồi ! – NT kêu tướng lên

- Đáng chết – Linh định bỏ vào thì NT vội giữ lại,

- cậu đã ở đâu trong suốt thời gian qua ?

- Ko liên quan !- Linh vào luôn

NT chỉ còn biết đứng ngẩn ngơ ở giữa sân trường, lòng hơi xao xuyến, ko lẽ cậu đã thực sự phải lòng cô gái đó ?

Linh đã đc sắp xếp ở 1 phòng khác, căn phòng của NT giờ đây trống trải, cậu luôn nghĩ mình thích Linh nhưng khi đứng trc Linh cậu lại nghĩ đến Huy, ko phải chứ ? Cậu bị đồng tính thật sao ? nhưng cậu cảm thấy con ng Huy ko đơn giản như cậu nghĩ, cậu nghĩ rằng Huy khá đặc biệt (híc là chị Linh chứ ai nữa mà chậm hiểu thế cha nội)

Linh đang đứng ở ban công, mái tóc nhẹ bay bay, Như cũng đứng bên cậu :

- Cậu cùng phòng...

- My. – Linh trả lời khi Như chưa kịp nói hết câu.

Mắt Linh nhìn xa xăm, phải, bạn cùng phòng của Linh là My, cô nàng đồng đánh và định quyến rũ cô, những hình ảnh ấy sao quên đc cơ chứ. Khởi nói cũng biết Linh đang tức đến mức nào, cô bực dọc, đi về phòng.

- A..Linh! – Điều bộ ngọt thấy ớn, ưỡn a ưỡn ẹo của nhỏ My làm Linh mắc ối lun

- Sao? – Linh lạnh lùng

- Chị là ng yêu của anh Huy đó! – My trơ trên, sao trên đời này lại có ng trơ trên đến vậy kia chứ? – nên chị chăm sóc em cũng đúng mà.

- Ai chị em gì với cô? – Linh cau có. – Tôi với Huy là sinh đôi nên bằng tuổi nha, ai ra trc tui tôi còn không biết nữa kia, vì anh là c.traí nên tôi gọi thế (lại chém rồi, anh Huy ra trc Linh 3 phút cơ)

- O,.. – My lung túng.

- Anh tôi chưa có ng yêu! – Linh đứng dậy đi vào phòng tắm – mà cô nên nhớ, anh tôi không thích loại ng trơ trên, ông ọ như cô, đến tôi còn buồn nôn ứa nước mắt ra nữa kia.

My cứng họng, không nói thêm câu nào. Tối hôm đó, Linh sang bên phòng Như, ngủ lại bên ấy. Nghĩ lại thì đã có bao nhiêu chuyện hiểu lầm diễn ra, mai lại đc nghỉ, mọi ng về hết còn mỗi mình cô và NT, cô chột thổ dài, tự hỏi “không biết NT giờ đang làm gì nhỉ?”, “O, sao lại nghĩ thế? Chẳng liên quan gì đến mình cơ mà”. Linh chột chìm vào giấc ngủ (tự hỏi, tự trả lời, tự kỉ ời).

Sáng hôm sau, mọi ng đã về hết, đúng như dự tính còn NT và Linh ở lại.

- Đi chơi đi! – NT dựa vào 1 bức tường và nhìn Linh đang chăm sóc cây hoa.

- ... - Linh ngẫm nghĩ giây lát và chột gật đầu.

1 ngày đẹp trời để đi dạo, NT đi bên cạnh cô, và chột dừng chân trc chạn xe buýt.

- Tôi có xe riêng, gọi ng tới đón! – NT rút chiếc phone ra.

Linh chột giữ lại.

- Đi bộ.

Linh cũng khá bất ngờ trc quyết định vừa đưa ra, cô vốn ghét vận động mà, giờ cô đưa ra đề nghị quái dị, có thể trời hôm nay đẹp quá chăng, 1 trận mưa đêm qua, đã khiến ặt đg lênh láng vệt nước, từng tia nắng ban mai chiếu xuống những giọt mưa đọng trên lá mong manh, những chú chim thi nhau ca hát, vui vẻ nô đùa, phải chăng phố xá nay cũng không đông đúc vì họ sợ phá hoại đến cảnh sắc thiên nhiên, 1 ng con gái đứng bên cạnh 1 ng con trai (GL và NT chứ ài). Ng con gái quay 1 vòng và đứng ra phía sau ng con trai, trong khi anh đang nhắm mắt hít lấy từng hương sắc cảnh sang sớm.

- 3...2...1 – Linh khê đếm.

Bỗng, kít, tiếng xe taxi phanh gấp. số nước còn đọng lại dưới lòng đường đã nhảy lên bờ cả, vào chỗ NT đang đứng, không kịp né tránh (đang nhắm mắt mà, biết gì đâu mà tránh?), anh ướt như chuột lột.. (giờ đã hiểu vì sao chị Linh ra sau anh NT đứng rồi). Ng lái xe xin lỗi rồi rít, anh giận điên, muốn ngửi hương hoa cỏ mà cho cả hương nước mưa vào lỗ mũi, còn Linh thì cứ nói không sao, không sao khiến anh còn muốn giận tới sôi ng, ng gì mà vô tâm, anh đã khổ như thế rồi mà còn không sao.

- Cậu biết chiếc xe đó chạy đến à? – NT hậm hực đi trước.

- Ủ.. – Linh mặt tỉnh bơ.

- Sao cậu có thể tránh 1 mình? – NT cau có

- Vậy ai che cho tôi! (sắc, vô tâm ko chịu đc) – Linh hồn nhiên.

- Ướt hết ng tôi rồi ! – NT bực dọc quay đi, lần này thì bỏ mặc Linh muốn theo gì thì theo, còn Linh, đã mò ra tận đây rồi còn ko theo nốt nên lèo đèo theo.

Dù ko quen theo ng khác nhưng rốt cục cô lại phải theo cái tên đáng ghét trời đánh này. Điểm dừng tiếp theo là trước quầy bán quần áo, NT vào đó thay đồ và ném hết đồ ướt vào thùng rác. (con nhà giàu). Họ lại định đi ăn, cũng gần trưa rồi, ko thể về trường nấu trong nhà bếp đc vì sau hôm chủ nhật ấy, bác làm bếp mới phát hiện ra căn bếp đc dọn dẹp sạch sẽ trc khi đi thì ôi thôi, xác 1 con gián nằm quay đơ giữa nhà, chai xì dầu đổ tung tóe, thứ gì nấu nấu (cà ri của chị Linh đó ạ) dính lên tường, còn bát đĩa thì nằm lạnh bành trên sàn, cô tắm rửa ‘bà mà bắt đc đứa nào thì bà băm vằm ra’. Và giờ, cái bếp đã khóa, Linh

có muốn trở tài cũng ko đc nên cô đành phải theo NT đi ăn. Sau khi vào nhà hàng, Linh chọn cơm rang... còn NT thì ăn đủ thứ như chưa từng ăn ý. Cậu đang nghĩ về Huy (Linh chứ ai, gốc thế)... Cậu nhớ Huy 'ko biết giờ này cậu ta đang làm gì nhỉ ? Ồ, sao mình phải quan tâm cậu ta, chả phải giờ mình đã có cô em gái bên cạnh rồi sao ? Và giờ này cậu ấy đang làm gì thì cũng có liên quan gì tới mình, chắc mình coi cậu ta là bạn thân thôi.'

Từng ý nghĩ dồn dập đến trong đầu NT, anh ko hiểu sao mình lại nhớ đến... 1 ng con trai ? Ko lẽ anh đã mắc bệnh đồng tính ? (bệnh gốc chứ)

15. Chương 15: Thân Phận Giả

Đang chén nốt bữa cơm thì... tiếng nhạc điện thoại vang lên _ mẹ Linh gọi.

- ... - Linh đưa máy lên tai nghe.

- Về - Mẹ Linh gào lên bên đường dây bên kia.

- ... - Linh tắt điện thoại và đút vào túi.

Cô đứng dậy, NT nhìn cô.

- Cậu định đi đâu... oàm - NT cắn miếng bít tết - Ồi... ủa,.. i... (tôi đưa đi)

- Ăn trc khi nói.. - Linh lạnh lùng trả lời, cô chột nhìn NT với khuôn mặt hiền dịu nhất có thể, khiến anh hơi bất ngờ. - ... chào cậu !

- Đợi đã... - NT đứng dậy với lấy tay Linh - ... tôi đưa cậu tới 1 nơi..

NT kéo tay Linh ra, cậu ấy gọi xe tới và bảo tên lái xe xuống xe, cậu tự lái.. Linh nhìn NT chăm chú, khổ nỗi, chăm chú ko phải nghĩa bóng, mà theo nghĩa đen với ánh mắt hình viên đạn vì cậu lái ẩu hết mức..

Cứ đến chỗ cần phanh thì cậu phi thẳng, lạng lách, đi ô tô mà còn thế, đằng sau xe cảnh sát hộ tống đại công tử nhà họ Trương... cậu cười thích thú trong khi Linh thì ... mặt tái mét.

- Hôm nay bọn họ đi chậm thế ! - Nói rồi NT gạt cần,

- Ê... đó là... - Linh chưa nói hết câu chiếc xe đã phóng gần như hết tốc lực - ... cái cần tăng số....

Cuối cùng cũng tới 1 vách núi, NT lái chiếc xe đập hết sức dõ, phanh hết tốc lực và dừng xe cái kít.

Linh xuống xe, cô chưa kịp hoàn hồn vì những gì vừa xảy ra... lại lấy lại đc vẻ lạnh lùng, cô nói.

- Cậu !

- Đẹp chứ - NT thảnh thơi đi về phía gần vách núi.

- Đưa tôi đến đây làm gì? - Linh hần học - tôi còn phải về

- Cậu giống anh cậu thật, - NT nhìn Linh - thế nhưng, có lẽ tôi thích cậu ấy rồi (sốc nặng)

"Cái gì? Anh ta đang tỏ tình với anh trai trước mặt mình ?". Linh siêu sốc, cô quay mặt..

- A... anh nói gì vậy ? - Linh lắp bắp

- Kì lạ, đầu tiên tôi nghĩ mình thích cô - NT cười khẩy - thế mà... tôi toàn nghĩ đến anh cậu !

- Ồ... thì anh... - Linh lắp bắp

- .. nhưng cô không nghĩ tôi là kẻ đồng tính chứ - NT nhìn Linh.

- Ồ.. thì anh tôi... - Linh nói tiếp - cũng nói anh là 1 kẻ kỳ lạ.

- Em còn định lừa tôi sao, Gia Linh - NT nhìn Linh chằm chằm - ...kiêm Gia Huy?

- Hả???? - Linh ngạc nhiên tột độ, không giữ nổi vẻ lạnh lùng nữa.

- Tôi biết từ lần đầu chạm mặt em, nhưng tôi hơi ngờ ngợ... vì em diễn quá đạt, mặc dù tôi hơi ngốc – NT lại cười - ... về con gái, nhưng lần đầu ngã vào ng em, tôi đã phát hiện... em là con gái, sau này, và sau này nữa... nhiều lần có cơ hội chạm vào em, tôi đã chắc chắn khẳng định em là con gái... lại còn cái hôm tôi gặp e ở quán bar nữa, ng ta bảo em vào 1 tiệm trang phục, rồi mất tích, tôi nghĩ em vào với tư cách Gia Linh nhưng ra với tư cách Gia Huy. Mà phải nói, em đóng giả thiệt là giống, tôi suýt chút nữa bị em lừa, phải vào trại tâm thần khi thích 1 ng con trai....

Linh im lặng... cô ko nói gì... NT lại nói tiếp...

- Mà công nhận, vòng 1 của em tuy mềm thật.... nhưng hơi màn hình ti vi thì phải... – NT xoa xoa cằm và gật gật - ... đúng, em chậm lớn thật... mà sao lại ko phát triển đc nhỉ?

NT vô tư nói mà ko hề để ý đến đằng sau anh, 1 màu máu lửa bóng ngùn ngụt... anh vẫn cứ so đo về vòng 1 của Linh mà ko biết mối nguy hiểm đang cận kề.

- Vậy.....hàaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa? – Linh gần giọng kéo dài khiến NT nhà ta bắt buộc phải chú ý.

Mặt nàng tối sầm,... NT lấp bắp

- Vì... đã chạm vào ngực em.... tôi thấy cần phải... có trách nhiệm...vì vậy tôi cần... phải...có trách nhiệm... bảo vệ.. em... mong em... làm bạn gái... tôi ...nhé ! (tỏ tình gì mà dở)

Linh, khuôn mặt tối sầm, tiến lại gần,

- Ủ ha... anh muốn tôi lại nấu cháo gián cho a ăn phải ko ?

- C..cháo...cháo ...gi...á...n ? – NT giật mình.

- Ủ...anh dám nhận xét về vòng 1 của ng phụ nữ thế hả ? – Linh trả lời – Có ngày anh vào bệnh viện nằm mau cho khỏe !

- O..a chỉ nói sự thật mà... – NT gãi đầu, gãi tai.

- Có lẽ... tôi phải từ chối... – Linh nhìn NT, ánh mắt buồn rầu.

- Sao... ? - NT tròn mắt.

- Tôi phải về, làm thân phận ng con trai để tiếp quản công ti ! – Linh quay đi

NT muốn nói rằng ko sao nhưng a không thể tin vào mình nữa...a chạy đến quay ng Linh lại, ôm cô, Linh sau 1 phút ngỡ ngàng cô liền đẩy anh ra nhưng không đc.

- Để tôi ôm em 1 chút đc không ? – NT nhắm mắt.

- C.. cái...gì ? – Linh nói – đc rồi !

Linh lại cười gian xảo (thôi rồi, anh NT cẩn thận), cô liếm mép qua lại, lần này phát ra tiếng soạt soạt. NT ngẩng mặt lên ngơ ngác hình như.... Và thế là..

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... – NT hét lên và thả Linh ra...

Nàng ta ngoạm 1 miếng vào vai anh... anh ôm vai và nhìn Linh

- Sao em vô lí thế ?

- Cầm! – Linh quay lại và bỏ đi.

Thế là hết cảnh lãng với chả mạn. NT nhăn nhó nhìn theo Linh.

- Mà công nhận, con ng nhìn mặt ngu như milu, thần kinh có thừa, trí thông minh thì thiếu, thiếu năng toàn phần như anh mà cũng đoán ra đc nhỉ? Tôi có lời khen đó – Linh quay ra nhìn NT.

- C.. cái...gì? – NT nhìn Linh trân trối – khen? Đó là khen? Nay có ngày em phải vào bệnh viện vì lời khen quái dị ấy đấy.

- Ủ... - Linh nhìn NT khuôn mặt như tối lại – Tôi rất thích nhìn thấy cảnh con trai với khuôn mặt bị bóp méo đi vì tức giận, vì những lời tôi nói thì tôi lại như hả dạ, và khi ai đó tức thì điều đó như là niềm vui của tôi vậy, đồng thời là sở thích nữa (quái vật à? Sở thích kì lạ)

- Vậy,.. – Sau 1 giây phút bần thần, NT lên giọng – tôi sẽ không tức đâu... ha ha..

- Thế mới vui – Linh nhìn NT chăm chú – con mèo trước khi ăn con chuột thì cần phải vờn con chuột đó trc đã rồi mèo mới ăn, con chuột nào càng khỏe thì khiến cho con mèo chơi càng vui, càng muốn ăn con chuột, cứ vùng vẫy trong sự tuyệt vọng vô bờ bến khi bị tôi vờn cho chóng mặt đi con chuột ạ! (khủng bố tinh thần)

Ôi, quái vật, NT bắt đầu lạnh sống lưng, anh kêu lên

- Thế này chết tôi rồi, vậy thì tôi không thể chạy thoát đc rồi

Linh lên xe và nhìn NT, ra ý “đi về thôi, đồ tự kỉ”. Anh lên xe, cô thắt chặt dây an toàn và... xe phi như tên lửa, còi cảnh sát, trực thăng cảnh sát đc huy động, đội cơ động vào sẵn vị trí khi trông thấy chiếc xe ô tô trắng đang đi đến...

- Đc hộ tống... sướng thế? – NT cười ha ha.

Khi về nhà Linh, cô không quên ném cho NT 1 ánh mắt như là : “không biết đi xe thì đừng có diễn”.

NT quay xe đi. Linh vào biệt thự. Cô ngạc nhiên khi những ng làm cô trở thành anh trai lại ở đây và chuẩn bị trang phục, bà quản gia mời cô vào trong và cô lại mang hình ảnh Gia Huy. Cô đc đưa vào gặp mẹ

- Làm gì? – Linh lạnh lung đối đáp. (làm thế này làm gì ý – kiệm lời)

- Thừa kế! – Mẹ nhìn Linh.

- Không muốn! – Linh quay ra chỗ khác.

- không thể không muốn đc nữa đâu con trai! – 1 ng đàn ông bước ra, khuôn mặt nhan hiểm. – con và ta sẽ cùng làm việc, con không thể để ta 1 mình thừa kế công ty đc

- C..ái gì? – Linh nhìn kẻ mới thêm phần góp vui vào gia đình – ai đây

- Cha con! – ng đàn ông nói – mẹ con sẽ lấy ta, nên ta sẽ là cha con.

- Anh Trần ! – Mẹ cô dịu dàng hẳn

Linh đã hiểu ra mọi chuyện, lí do mà cô ở đây, là để thừa kế, để làm ng thế chân bà để bà tìm hạnh phúc mới, còn ng đàn ông kia thì chỉ lo nhắm đến cái gia sản kếch xù mà chỉ cha cô đã khổ công gây dựng lên. (mẹ kiểu gì vậy ?)

Linh quay đi.

- Tốt nghiệp đã ! – Linh nói

- Để thằng bé tốt nghiệp đã anh ! – Mẹ cô lên tiếng

- Ủ... nhưng khi nào rảnh thì nó phải quay về làm việc ở công ti đó ! – Ông ta xoa xoa cằm mẹ cô.

Còn Linh, cô đang nghĩ gì trc cảnh tượng đồi bại kia, cô vẫn tiếp tục đi học, và có lẽ cô sẽ ko thể tìm đc hạnh phúc riêng ình đc nữa....điều đó khiến cô đau, vậy NT sẽ ra sao ? anh ấy mới tỏ tình với cô kia mà. Sao cô có thể từ chối khi mà chính cô cũng có tình cảm với anh ? nếu cô quay lại làm con trai, anh còn thích cô ko ? những điều ấy như đang đè nặng trong đầu cô, khiến khuôn mặt lạnh lùng nay còn lạnh lùng hơn...

16. Chương 16: Một Lần Nữa Làm Con Trai

Sáng, Linh đứng trc cổng trường, thở dài ngao ngán.. một lần nữa, bao ánh mắt soi mói lại sầm soi cô, cô đâm ra chán nản. Linh khoác chiếc cặp lên vai và bước vào trường. Đám học sinh nữ thì 1 lần nữa như vớ đc vàng, hò reo ầm ĩ, còn đám con trai thì ngó vào xe ô tô tìm Gia Linh. Nhưng tụi nó thất vọng, 1 lần nữa, Linh lại bị lũ con gái bầu xung quanh

- Anh Huy, em Gia Linh quý em lắm đó
- Anh Huy, e và Gia Linh thân nhau cực.
- Gia Linh muốn em là chị dâu của con bé lắm đó.

Cảm thấy cái lũ này thiếu năng hết mức, Linh thở dài rồi bước vào sân mặc cho tụi nó cãi nhau xem ai thân với Linh hơn, cô ko thèm mảy may nhìn chúng lấy 1 cái. Bỗng cô thể dục từ đâu chạy tới :

- Huy à, Linh đã nói cho cô nghe rồi, 1 ng trẻ như em ko ngờ lại có những suy nghĩ thiết thực đến vậy ! Hi Hi

Sau 1 hồi ngỡ ngàng Linh chợt nhớ, ngày trc cô ko phải tập thể dục là vì dùng vẻ lạnh lùng lấy lòng cô giáo, khiến cô chỉ nhờ Linh ngồi cho cô ngắm. Còn lúc là con gái, cô định bắt Linh chạy thì nàng thầm thì vào tai cô như thế này : ‘cô à, anh của em có nhờ em chuyển lời tới cô rằng, anh ấy rất ấn tượng với cách làm việc của cô, và nhan sắc của cô nữa, anh của em nhờ cô chăm sóc em và để mắt tới em’. Ôi thôi, cái mồm hại cái thân, đây là lúc Linh nghĩ rằng cô ko việc gì phải giả trai nữa. Giờ nghĩ lại thì ko biết mình đã lỡ mồm bao nhiêu lần nữa. (híc híc, tội thân quá à)

- Anh Huy ? – Tiếng Dung gọi khiến Linh quay lại. - Chị Linh ngầu lắm đó !
- ... – Linh ko nói gì hết, chỉ lẳng lặng đi ‘ngầu gì mà ngầu chứ ? chỉ là 1 cái tát thôi mà’
- Gia... – Như chen chúc trong đám đông vây quanh Linh và gọi - ...Huy ?

Như ko hiểu ra chuyện gì đang diễn ra, cô lấy can đảm chạy lại nhìn Linh trân trối, cô đã hiểu phần nào câu chuyện kia, cô buồn bã hỏi :

- Gia Linh đi rồi sao ?

Linh ko biết trả lời sao với Như, hơn nữa đang trước mặt đám đông, cô ko thể nói rằng cô lại đóng giả Gia Huy để tiếp quản công ti đc.

- E hèm.. – Tiếng NT lên giọng khiến bao cặp mắt quay ra nhìn NT

Ko khác Như là mấy, NT ngạc nhiên hết mức khi trông thấy Linh với bộ dạng kia, cậu nói :

- Sa... sao lạ..lại ? – NT nhìn Linh chăm chú.

Linh lạnh lùng bước thẳng, Linh ko muốn trả lời NT. Cô lên phòng của mình (cùng phòng NT ý)

- Sao ? – NT đóng cửa phòng . mắt nhìn Linh chăm chú – Sao ? nhớ phòng anh rùi à ?
- Cẩn thận cái mồm – Linh ko thèm liếc mắt 1 cái, NT đến gần Linh, nâng cằm Linh lên, cô cũng đứng thẳng lên (cảnh này quen quá, sắp diễn ra cảnh kiss đây mà)

Bốn con mắt nhìn nhau, Linh nhắm mắt đưa môi lên, NT cũng vậy, nhắm mắt đưa môi xuống, bỗng... cô nàng nhếch mép cười... (híc híc, chị ơi, đang lãng mạn mà). Khi môi chưa kịp chạm môi, thì đầu gối Linh đã hôn lên bụng của NT 1 cái chụt. Anh NT nhà ta chỉ còn nước nằm lăn xuống đất mà vùng vẫy, gọi đất, đất ko thừa, gọi trời trời ko hay. Đây, Gia Linh đây, chuyên đi phá cái cảnh lãng mạn thui. NT nhìn Linh với vẻ mặt đau khổ

- Ai bảo dám làm vậy – Linh lại quay lại xếp đồ đạc về chỗ cũ.
- A có sai gì chứ ? – NT kêu với vẻ đau khổ - chỉ muốn đc hôn em thôi mà...
- Muốn hônnnnnnnnn ? – Linh kéo dài câu nói, và quay lại tiến gần tới chỗ NT, cô lại nở nụ cười tinh quái.

Biết sắp có chuyện chẳng lành, NT bảo, giọng hơi van xin :

- Rồi, rồi, ko bao giờ, ko bao giờ đụng tới đại tiểu thư nhà họ Lâm nữa đc chưa ?
- Cẩn thận ng ngoài nhìn vào, ai kia sẽ thành kẻ đồng tính đó ! – Linh quay đi – hôm nay lại cúp học hả ?
- Giống em thôi, - NT đứng dậy, nhìn Linh – chiều nay chuẩn bị 1 số thứ, mai trường ta tổ chức đi du lịch chào mừng ngày mà em dành giải nhất về cho trường cái cuộc thi ấy. (trường học gì mà sướng thế ? du lịch suốt)
- ... – Linh im lặng và buột miệng hỏi, mặt ko có chút thái độ nào – Đi đâu ?
- Biển ! – NT trả lời

- Thật chứ ? – Linh quay phắt lại, nhìn NT, 2 mắt cô long lanh sáng lên mở tròn xoe, khuôn mặt lúc này ửng hồng, rõ ràng giống như 1 con búp bê, vô cùng đáng yêu.

Lúc ấy, NT đã thực sự đổ, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, chàng suýt ngất ra sàn nếu như ko kịp bám vào cái bàn gần đó, trông anh ko khác gì 1 con ng ngổ vậy.. nhận thấy thái độ quá khích của mình, Linh thẳng giọng :

- E hèm... – khuôn mặt lại lạnh lùng – vô bổ... !

Trong lòng cô bây giờ vui sướng ko tả siết, cô luôn ước muốn đc ra biển, luôn muốn đc nhìn ngắm cảnh hoàng hôn như trên ti vi ng ta thường làm. Hồi nhỏ, do ốm nặng nên Linh ko đi biển với gia đình đc, cô ko biết biển là gì cả nên đã hỏi anh, Huy cũng ko biết biển là gì, cậu đã hỏi rất nhiều ng và về kể với Linh tất cả những gì cậu đc nghe thấy. Những kí ức dần hiện về trong Linh, hình ảnh cô và anh cậu đang nói về biển :

« - Biển á ? biển là một hồ nước lớn, lớn bằng cả bầu trời, lớn đến mức mà con ng ko thấy đc đích đến, nơi đó giữ mọi ước mơ của mọi ng..

- Hồ nước lớn á ? em ko tin. Làm gì có hồ nước nào lớn bằng cả chân trời đc ! – Hình ảnh 1 cô bé 2 má ửng hồng, đôi mắt lúc nào cũng long lanh, đáng người nhỏ bé ngồi trên giường bệnh, mắt mở to nhìn anh trai.

- Ủ, đó là hồ nước muối ! – Một cậu bé với khuôn mặt y hệt ngồi bên cạnh, tay cậu còn vươn ra mô tả cho sinh động.

- Vậy chúng ta làm gì ở đó - mắt cô bé long lanh, môi nở nụ cười tươi,

- Chúng ta sẽ cùng té nước, chơi đùa, chơi bóng và khi chiều đến cùng ngắm hoàng hôn xuống, và sau đó sẽ cùng vẫy tay, và nói : tạm biệt, mai gặp lại nhé !

Cậu bé vừa hào hứng kể, vừa vui vẽ mô tả từng động tác, chạy, ném bóng, và vẫy tay tạm biệt khiến cô bé vô cùng thích thú...

- Anh sẽ cho em tới đó nhé ! – Tiếng cô bé lanh lảnh vang lên vô cùng đáng yêu, cô bé hai má ửng hồng.

- Nhưng tiểu Linh phải khỏe nha ! – Cậu nhóc xoa đầu đứa em bé nhỏ - anh sẽ dẫn đi chơi, chỉ 2 anh em mình thôi

- Thiệt nhá, anh nói thiệt nhá ! – Cô bé mắt sáng lên, trong veo – anh ko đc thất hứa đâu, lúc đó em và anh sẽ cùng thả điều ước xuống biển, khi điều ước bơi ra đến chân trời thì bà tiên sẽ thấy chúng ta là những đứa bé ngoan...

- Anh sẽ ko lấy vợ như ba đâu, anh sẽ chăm sóc em, sẽ cưng chiều em mãi mãi – cậu bé khẳng định và đưa ngón tay út ra hiệu cho cô em ngoắc tay, đó là 1 điều hứa chắc nịch giữa 2 anh em, ko gì có thể thay đổi đc...nhưng ko gì có thể thay đổi trừ tử thần, tử thần đã cướp mất anh cậu đi... »

Linh đi vào nhà tắm và hát thầm trong miệng :

« Kia con cào cào

Nó đậu bờ rào

Nó nhảy xuống hào

Bị bà mụ bắt.... »

Những câu hát vô nghĩa mà anh cô và cô đã sáng tác hồi nhỏ, cô ko quên nhưng cô chỉ hát khi có hai anh em ở 1 mình, lần đó cô đã ko thể đi với anh, mẹ cô đã tách rời 2 đứa, nửa kia của cô và cô lúc ấy mới 8 tuổi.. họ thật tàn nhẫn, nhưng cô và anh cô đã hứa sẽ ko khóc, cô sẽ luôn cười, để anh cô luôn ấm áp khi thấy nụ cười tỏa nắng vô tư ấy. Và khi anh cô mất, cô tự nhủ sẽ ko cười trc bất kể 1 ai khác, nụ cười ấy...chỉ dành cho anh cô mà thôi,... (t/g sục sịt).

Trong nhà tắm, Linh nhìn vào gương..cô nở nụ cười tươi, nếu nụ cười ấy mà lọt ra ngoài, NT mà thấy thì anh này đổ luôn ý... Suốt bao nhiêu năm giờ cô đã 18 tuổi, cô ko hề cười.. nhưng nay, khi nhìn vào gương cô chợt thấy hình ảnh của anh cô. Đó là cô, nhưng kiểu tóc, khuôn mặt giống y hệt, cô đã rất lâu ko nhìn vào gương, cô chỉ nhờ ng chăm sóc gương mặt mình chứ cô ko hề nhìn vào gương, từ khi xa anh, cô ko muốn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, vì cô sợ sẽ nhớ, sẽ khóc, và sẽ ko giữ đc lời hứa với anh là ko khóc.. nhưng hôm nay, cô trông vào gương thì thắm

- Anh à,... em lại cười cho anh xem nha, nửa kia của em, nụ cười chỉ dành cho anh, em... có lẽ đã yêu ai đó rồi, anh ko trách em chứ ? mai em đc đi biển đó, em 18 tuổi rồi, 10 năm ko đc gặp anh nhưng e ko hề nguôi ngoai nỗi nhớ anh, em ko khóc, tiểu Linh của em ngoan lắm phải ko anh ? cả ngày anh mất em ko dự lễ tang của anh, ko nhìn anh lần cuối nhưng em khẳng định rằng em có thể nhìn thấy anh qua hình ảnh của em... vì em và anh giống như đúc mà.. nghe mẹ nói, anh lạnh lùng lắm, nên e cố gắng lạnh lùng như anh nhưng ko đc. Điều mà hai anh em ta ko thực hiện đc, mai em sẽ làm tất. Em yêu anh nhiều lắm, anh trai của em, ng mà thương em nhất...

Bên ngoài, trong lúc chờ đợi cái nhà tắm đc sử dụng xong, NT đã nghe thấy tất cả... anh biết Linh đã chịu đựng sự cô đơn như thế nào, anh muốn che chở cho cô, muốn cô cười cho anh xem, anh trút nhẹ tiếng thở dài

- Nay, Trương Nghị Tường, đừng có mà nhìn lên ! – Linh hét ra.

- Yên tâm đi, tôi ko làm gì mà tôi ko thích – NT nhắm mắt, đi ra ngoài.

- Đó, anh thấy cậu ấy có trách nhiệm chưa ? cậu ấy có đáng tin ko ? – Linh lại thì thầm vào gương – đôi khi NT cũng có trách nhiệm nhỉ ?

Bỗng Linh giật mình, sao cô lại nói thế ? Cô đã yêu NT rồi chẳng, Linh chợt thờ ng ra, cô ko thể tin những lời mình vừa nói...

17. Chương 17: Cơ Ác Mộng Của Quá Khứ

Đêm hôm đó, mang niềm vui vào trong giấc mơ, cô chợt mơ thấy hình ảnh cô nhóc 8 tuổi lẻo đẻo theo anh trai, miệng luôn í ới gọi

- Anh Huy, đợi em với- Cô bé kêu to

- Em nhanh lên – Cậu nhóc nói. – ko thì quản gia phát hiện ra đấy

Một ngày đẹp trời, 2 anh em nhà họ Lâm trốn ra ngoài, G.Huy định đưa cô em gái của mình trốn ra biển chơi..

- Chúng ta sẽ làm mọi thứ ở biển nha anh! – Tiếng Linh lanh lảnh

- Umk, - cậu bé đồng ý – và tiểu Linh phải nghe lời anh nha.

- Vâng, -Cô bé cười tươi, điệu cười như thiên sứ...

Cô bé đã có những phút giây hạnh phúc với anh trai mình như thế đó, ngày ngày ca hát, vui vẻ, cô nghĩ chỉ cần có anh cô sẽ có tất cả, cô sẽ có mọi hạnh phúc trên thế giới này.

- Lâm Gia Huy – tiếng 1 ng phụ nữ vang lên – con định đi đâu ?

2 cô cậu bé sợ hãi định bỏ chạy nhưng đám vệ sĩ đã vây quanh họ, cậu bé đứng chắn phía trước, giơ tay ra định bảo vệ cô bé con, ng đàn bà tiến lại gần :

- Mày... – bà day nghiêng - ...mày, Gia Linh, mày có phải con tao ko ? mày biết thừa Gia Huy phải học hành để trở thành ng thừa kế tập đoàn này cơ mà sao mày lại dụ dỗ nó theo mấy trò vô bổ thế...

Bà ta túm lấy tóc của Linh, giật mạnh, miệng vẫn ko ngừng day nghiêng cô con gái ruột thịt.

- Hu.. hu.. mẹ ơi... đừng đừng... – Cô bé gào lên, tay nắm lấy bàn tay mẹ, đau đớn mong bà nhẹ tay.

- Bà bỏ tay tiểu Linh ra – Huy chạy lại xô bà ra thật mạnh – đừng chạm bàn tay bẩn thỉu của bà vào em tôi.

- Đấy, mày thấy điều tốt mà mày làm chưa ? – Bà ta day nghiêng – giờ thì con trai tao theo mày rồi đó, con khốn nạn – Bà buông tay ra khỏi tóc Linh, mái tóc mượt mà giờ đã rối tung lên.

- Nhưng con là con mẹ mà- Linh dụi mắt, khóc to hơn – con yêu mẹ, yêu anh nhiều lắm... con muốn ra biển, 1 lần thôi.

- Mày là con tao mà suốt ngày mày khiến cả gia đình bận tâm về mày à ? – Bà ta gào lên – ai bảo lần trước mày ốm liệt nên ko đi đc thì kệ mày chứ, hôm đó còn khiến G.Huy vì mày, đêm tối nó phải chạy đi tìm bác sĩ chữa ày đến mức kiệt sức... mày có biết ko ? hả ? hả ? G.Huy cũng muốn đi biển lắm chứ...nhưng vì mày..vì mày mà nó ko đc đi...

- Con xin lỗi...hức ...hức... – Linh đau đớn, tuyệt vọng. – tại con,...

- Bà im đi.. – Cậu bé nhìn bà ánh mắt thù hận – nếu bà ko bỏ rơi tiểu Linh thì làm sao em ốm nhiều thế ? Bà là 1 mụ rắn độc, tôi ko cho bà làm hại em tôi đâu...tôi ko cần bà – Cậu bé nắm chặt vào tay em.

- Đc – Bà ta phất tay, đám vệ sĩ bế Linh kéo Linh dứt ra khỏi bàn tay anh. – tao sẽ ày sang Mỹ, nghe chưa ? sang Mỹ, xem mày còn giở chứng đc nữa ko ?

- Tiểu Linh – Huy gào lên, lũ vệ sĩ giữ Huy lại – thả em tôi ra, anh sẽ bảo vệ em, hứa đấy, lời hứa danh dự của anh...hãy hứa luôn cười và chỉ khóc khi có anh bên cạnh.. hứa lời hứa danh dự...của em...

- Anh Huy – Linh giẫy giụa trong nước mắt – em sẽ cười, sẽ cười...em sẽ nhớ anh...

Cô bé cười tươi nhưng nước mắt vẫn chảy, ng anh trai cất tiếng hát :

« Kia con cào cào.. – Cô bé cũng hát trong tiếng nấc.

Nó đậu bờ rào

Nó nhảy xuống hào

Bị bà mụ bắt..... »

- Hát quái quỷ gì ? – Bà ta đến tát cho Linh 1 cái – Câm mồm...

- Câm bà đánh em tôi, tôi sẽ cho bà ăn lại cái tát đó – Cậu bé hét lên...

Bóng dáng cô bé khuất ra xa, cậu nhóc vội chạy theo nhưng ko kịp, cậu gọi tên cô bé và cậu bắt đầu khóc...

- Tiểu Linh , anh hứa, sẽ bảo vệ em....

Và từ xa cô bé nhìn lại...

- Anh Huy mạnh mẽ nhé, đừng khóc... anh mãi là ng mà em yêu nhất, anh đừng quên em nhé ! hức...

Trong suốt thời gian xa cách, Linh học thật chăm để đợi đến ngày cô đc gặp lại anh, cho tới 4 năm về trước, ông quản gia sang Mỹ có gửi lời nhắn của Gia Huy cho cô kèm theo bức ảnh cậu đã lớn

‘Tiểu Linh thân, em biết ko, bên Đài Loan có nhiều cảnh khác cực luôn, có nhiều chỗ cho anh em mình đi chơi cực, bà già vẫn thế, ba cũng khỏe, lời hứa của chúng ta e vẫn nhớ chứ ? đôi mắt em vẫn long lanh, trong sáng, nụ cười của em vẫn thế chứ, 2 má em vẫn ửng hồng khi nghe anh nói chuyện chứ ? anh thì vẫn thế nè, anh vẫn vui vẻ, sống tốt, anh ko cô đơn đâu, e cũng thế chứ ? khi anh nghĩ mình ko làm đc, thì anh lại nghĩ tới tiểu Linh của anh, nụ cười trong trẻo như thiên thần của em là anh quên hết mọi chuyện buồn, anh nhớ ngày trước em sang Hàn học thì phải, ng ở bên đó nói với anh, em còn quen cô bạn tên Như nữa nhỉ, anh cũng gặp cô bé ấy, cô ấy nói nhiều thật, cô ấy tưởng anh là em đó, vì chúng ta giống nhau quá mà... em hãy sống vui nhé. Gửi cho anh 1 tấm ảnh của em nếu có thể nhé, vì anh muốn trông thấy em, muốn nhớ tới em hàng ngày...anh muốn nói nhiều, thật nhiều nữa nhưng có lẽ ko đc nữa, bà già đó mà thấy anh viết thư cho em thế này bà ta sẽ ghét em mất...’

Linh đọc bức thư mà khuôn mặt ko biểu lộ cảm xúc gì. Ông quản gia cũng đọc đc.

- Chà, - Ông khẽ chép miệng - chỉ riêng với tiểu thư, cậu chủ mới vậy nhỉ ? Cậu chủ cô đơn lắm, cậu nói ít, tính tình trầm hẳn từ lúc cô đi, bà chủ bảo nếu cậu học tốt và nghe lời bà thì bà sẽ đưa tiểu thư về, cậu đã ngây thơ làm theo, nhưng bà chủ ko muốn cô về nữa, bà muốn cô mãi mãi xa cậu chủ, ông chủ thì ko có ý kiến gì rồi... cậu chủ làm gì cũng chỉ nói 1 chữ duy nhất và hiếm khi cậu chủ nói lắm, càng ít cười nữa, cậu luôn ko vui, hay nổi nóng, và ngang tàn lắm, cậu chủ chẳng quan tâm tới ai cả, trái tim cậu đóng băng rồi..

Linh ngược nhìn ông quản gia,...cô buồn khi nghe ông nói vậy..anh đã rất cô đơn, rất rất cô đơn... cô cũng vậy...và cô chỉ kịp đưa chiếc ảnh cho ông quản gia trc khi ông về mà chưa kịp viết thư gì cả, cô tự nhủ cô sẽ viết thư sau... và chờ ngày ông quản gia đến sẽ đưa bức thư cho anh..nhưng bức thư ấy chưa kịp đưa thì...

4 năm sau... Reng...

- T.iể.u ...th...ư ? - đường dây bên kia - Cậu chủ và ông chủ mất rồi, họ bị tai nạn xe, nghe đâu do cố tình, 1 chiếc xe contenor đã cố tình đè vào xe của cậu chủ ? Họ ko qua khỏi...

- ... - Linh vẫn lạnh lùng lắng nghe, điềm tĩnh nghe nốt ông quản gia nói

- Cậu chủ trc khi chết tay vẫn nắm chặt bức ảnh của cô và nói : ‘hãy cố cười lên nhé, tia nắng của anh, em mãi mãi là ng anh yêu nhất !’, đó là lời mà cậu chủ đã nói, đó là câu nói đầu tiên dài nhất suốt những năm ko gặp cô chủ... ánh mắt cậu chủ luyến tiếc lắm...bà chủ ko muốn cho cô chủ về, nên tôi gọi điện để báo tin...

Chiếc điện thoại đã rơi khỏi tay tự lúc nào...

- Em.. sẽ.. ko ... khóc.. lời hứa ...danh dự,... - nước mắt đã chảy, cô vội quệt ngang giọt nước mắt - ...chết tiệt...ko đc khóc...mình đã hứa sẽ ko khóc... sẽ cười... - Linh cười, nụ cười đau đớn, tuyệt vọng...- ...anh Huy...Gia Huy...em cô đơn lắm... đừng bỏ em...hu hu hu... - Linh gào tên anh mình trong tiếng nấc, cô khóc to lắm... - em.. ngoan lắm... nè..., sao ...anh ko giữ ...lời hứa ?... hức... hức... có anh là em có tất cả mà...ko có...anh...em.. chả.. còn.. gì nữa... 1 nửa ...của em... mất rồi... sao ? anh đã hứa rồi cơ mà... sao anh.. ko giữ lời... sao anh... bỏ em cô... đơn... ? - Linh tuyệt vọng, cô muốn đến bên anh mình ngay lập tức nhưng cô chợt khựng lại, cô biết, nếu cô ko nhìn thấy anh thì niềm tin anh cô còn sống sẽ thấp lè tè cô ngọn lửa hi vọng...anh cô chỉ ngủ thôi,..anh cô ko chết...Gia Huy - 1 nửa của cô ko chết...

Linh nín khóc, cô buồn bã bước tới bên chiếc giường, lau nước mắt...cô nhìn vào chiếc gương...nơi có khuôn mặt anh cô kia..nước mắt cô lại rơi, nước mắt của sự cô đơn,... trống trải...mất anh rồi...cô ko biết mình sống để chờ đợi cái gì nữa... cho đến ngày, mẹ cô gọi cô về...

Quay trở về hiện tại, Linh nấc lên đau đớn khi mơ thấy những hình ảnh ấy.. NT đã bên cô, ôm cô tự lúc nào...và giờ Linh mới tỉnh, chợt cô thấy vòng tay ấm áp của ai đó..

- Ko sao, ko sao, em đừng khóc.,... - NT ôm chặt cô vào lòng...

- C..á..i...g...ì ? - Linh lấp bắp

Cảm giác vừa mất hình tượng quá... Linh chợt lấy cùi trỏ thúc 1 cái trúng cằm NT, anh buông cô ra..ôm cằm lúi lại (lại thế nữa, quá đáng ghê)

- C..ậu.. - NT nhăn nhó - thấy cậu khóc nên tôi chỉ giúp cậu trấn an cơ mà.

- Cơ hội – Linh nhìn NT, những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt, cô lạnh lùng quay đi trùm chăn và ko quên ném cho NT mấy câu vô tình – biến thái, háo sắc...

Trong lòng cô tự nhủ ‘e ko cô đơn nữa anh nhỉ ? E luôn có ng ấy bên em’ . Còn NT thì đứng vờ khuôn mặt tội nghiệp nhìn Linh...(híc tội anh này ghê) ‘Em ghét anh thế sao ? anh làm gì sai nào ?’

18. Chương 18: Hoàng Hôn Của Biển

Sáng hôm ấy, Linh và NT dậy cùng 1 lúc và cùng vào nhà vệ sinh 1 lúc..

- Em.. – NT nhìn ánh mắt băng giá của Linh rồi nói - ..vào trước đi...

-... – Linh bước vào nhà tắm sau 1 hồi, cô bước ra. Ko thèm nhìn NT lấy 1 cái. (thực ra trong lòng chị ý vui lắm ý, càng đề nén niềm vui nhìn chị ý càng khủng cơ)

- A... - NT lắp bắp – xin lỗi...

-... – Linh cất đồ vào vali..

- Tại hôm qua thấy em khóc – NT giải thích – nên anh định làm em ko khóc nữa, ồn ào, mất giấc ngủ của anh...anh thế chưa làm gì hết,..

-.. – Linh nhìn NT dò xét – Sao phải xin lỗi ! – Giọng Linh hơi run run (vì vừa phải kìm nén cảm xúc quá khích, vừa nhớ lại chuyện hôm qua thấy mình hơi có lỗi nên chị ý nói hơi run tí)

- Vì anh đã ôm em – NT ko dám nhìn Linh (tội anh ý ghê)

- Ko sao – Linh buột miệng nói. (đang vui nên vậy, lúc ko vui thì ấy phát rồi)

2 ng họ lạch bạch khiêng đồ ra xe, Linh lại ngồi cạnh NT (ra muộn mà). Nhưng cô ko quan tâm, cô mong đc ra biển, mong đc nhìn ngắm những con ốc, mặt nc biển... tim cô đang tung tăng trong ngực vì vui sướng, cô muốn ra biển thật nhanh, thế mà mặt thì lạnh tanh lại cau có nữa chứ, nhìn vào ai cũng tưởng.. Linh đang bực mình khó chịu trong ng cơ..

- Đây, - NT lên tiếng – cái bộ mặt ‘tao ày chết’ của cậu là gì thế ?

- Gì ? – Linh quay lại tỉnh bơ.

- Cái vẻ mặt khó chịu của... – NT đang nói thì Như vội với lên, kéo áo NT thăm thì

- Cậu ấy đang vui đó, cậu ấy đang sốt ruột kìa...

NT nhìn Linh thì, mấy ngón tay Linh khẽ gõ lạch cạch lên kính, nhắm mắt rồi lại mở mắt, ko giống với vẻ ảm đạm như thường ngày nữa. NT cũng vui, cậu định nói

- Đây nhé, ở..

- Nói lắm – Linh cau có nhìn NT, vì mỗi lần cô sốt ruột lại mất kiên nhẫn và đâm ra cáu gắt,

- Ở biển.... – NT tiếp tục, Linh thì mắt ngó lơ nhưng tai thì căng ra hết sức - ... mà cậu ko muốn cho tôi nói thì thôi vậy !

- Nếu muốn... – Linh quay lại, giọng lí nhí – cậu có thể nói, tùy cậu, tôi sao cảm đc...

- Ở biển có sóng này,...- NT cười tươi - ...những cơn gió nhẹ mát lùa vào mái tóc, từng đợt sóng xô vào chân, khiến mát rượi, đi chân trần trên cát là vui nhất, cát mịn màng trải dài... nếu có may mắn bạn có thể bắt đc vài vỏ ốc biển, những con ốc biển khi úp lên tai thì có thể nghe đc tiếng sóng vỗ rì rào, thật vui tai. Biển mênh mông, rộng lớn lắm... to bằng bầu trời, trong và xanh như bầu trời, trải dài mênh mông vô bờ vô tận...

Bất chợt, NT nhìn sang Linh thì, 2 mắt to tròn long lanh, nhìn NT như có ý nói ‘giỏi quá, ngẫu quá’, 2 má ửng hồng khiến NT bối rối, đang trên xe mà Linh lại có thái độ bà kể cháu nghe như thế... NT cố đầu Linh 1 cái rồi nói nhỏ

- Gia Huy ơi, nhìn mặt cậu thì ai cũng nghĩ cậu là con gái rồi đó !

Linh im lặng mắt long lanh, bộ mặt đáng yêu hết mức (ko phải chị Linh cố tình đâu, tại háo hức quá ấy).
Linh nói

- Biển là nước muối...

- Ủ - NT khẽ gật đầu, trông Linh y như đứa trẻ con đáng yêu ỹ

- To bằng cả bầu trời. - Linh nói tiếp, (may mà nói bé)

- Ủ - NT lại gật.

- Có nhiều nước... - Linh háo hức mô tả

- Ủ - NT khẽ đồng ý..

- Biển rất đẹp.. - Linh long lanh nhìn NT. Thế này hết biết luôn, NT đổ ngay tại trận, cậu nhìn khuôn mặt ấy...tươi cười...và ừ nhẹ 1 tiếng.

Bỗng nhìn vào ánh mắt hiền dịu của NT, Linh chợt nhận ra mình đang quá lỗ, liền thẳng giọng quay đi.

- Chả có gì đặc biệt cả !

- Vậy tôi ko kể nữa. - NT nói như nhủ Linh.

- Nhưng tôi nghĩ.. - Linh quay lại - ..nên nói trc để tôi chuẩn bị tinh thần đi...đến cái nơi đó

Và suốt dọc đường, NT cứ kể, Linh cứ nghe, và thì thoảng Linh còn khẽ ngúc ngoắc cái đầu (y như trẻ con) khiến NT càng muốn kể..., và Linh nghe mãi ko biết chán..

Khi ô tô vừa dừng lại, mắt Linh sáng long lanh khi nhìn từ xa, khuất sau tán thông là biển, trải dài...sau khi đặt phòng ở khách sạn, Linh thay quần áo... quần jean, áo cộc tay, và đi dép lê. Trông nàng ta vô cùng cuốn hút, còn NT thì mặc áo sơ mi ko cài hết cúc, quần ngắn, giày thể thao (ăn mặc kì lạ)... và thế là đoàn ng cũng ra biển...

Bao tiếng xuýt xoa, tiếng cười đùa nhưng ko khiến Linh quan tâm, Linh ra biển, nhìn về chân trời xa ko có điểm dừng, mặt lạnh tanh, Linh quay lại, thực ra trong lòng cô bứt rứt ko yên, cô muốn đc ra nghịch nước, ra chơi đùa, nhặt vỏ ốc... nhưng cô lại sợ những ng kia nhìn cô rồi thế nọ thế kia...

Chiều hôm đó khuôn mặt cô từ ửng hồng, sang xám xịt, rồi đỏ gay vì bức tức... cô ko thềm ở lại, cô quay ng bỏ vào khách sạn, lên phòng đánh 1 giấc, mãi đến khi NT lên gọi cô mới dậy ăn cơm rồi lại nằm, mặc cho NT gọi thế nào cũng ko dậy nữa...cho đến khi hoàng hôn buông cô lại dậy và nhìn ánh ban mai đang từ từ ngả xuống,...

11h đêm hôm đó,

NT đang nằm ngủ, cô vội rón rén đến bên giường NT nằm, kéo chiếc vali dưới gầm giường NT ra và mở nắp, đồng thời kê sát cái vali vào mép giường chỉ để nắp thò ra.. Cô trèo hẳn lên giường NT mò mẫm (híc, sao mà giống đi ăn trộm quá à), bỗng, NT đang nằm thì vung tay ra ôm gọn Linh rồi kéo nàng nằm cái rụp, tay của anh thả ra khỏi giường, chỉ chờ có thể Linh khươ chân đóng cái va li lại và tay anh NT nhà ta bị kẹp giữa nắp và thân vali

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.... - NT với cái đèn pin để định thần xem cái gì dám làm anh đau trong khi anh đang cố tình ôm Linh (hí hí, cơ hội quá đây mà)

Thừa thời cơ, Linh cầm chiếc đèn pin phi ra cửa, cô muốn dạo trên biển buổi đêm..

Ra đến biển, gió xanh vi vu, Linh ra ngoài biển, để bàn chân trần trên cát, dùng chân té nước, dùng tay tung nước lên, hay ném vị mặn của nước biển..từ đằng sau, NT đã đứng bên cô từ lúc nào..

- Oa... ốc.. đẹp quá – NT cầm vỏ ốc vừa kiểm đc giờ lên

-... – Linh chạy lại định lấy con ốc nhưng NT giờ cao hơn và nói :

- Muốn lấy phải cho tôi hôn 1 cái

Linh nhắm mắt, trên gương mặt thoáng có nụ cười ẩn xuất hiện, để đề phòng, NT định sẽ hôn nhẹ 1 cái chụt rồi chạy nhưng cậu vẫn tính sai 1 bước, cậu còn chưa kịp hôn, khi 2 môi cách nhau 0,5 cm thì Linh giờ chân thúc đầu gối 1 cái huých và cướp trên giàn mướp cái vỏ ốc của NT, cậu chỉ còn biết ôm bụng

- Trời..oi.. – NT rên rỉ - Biết ngay mà...cậu toàn như thế !

Linh giờ con ốc lên, 2 má lại ửng hồng và ghé vào tai nghe, cái thứ sóng biển trong ấy, thật hay biết bao. Cô ôm cái vỏ ốc, tung tăng trên bờ biển dài. NT đi theo và chép miệng.

- Cái này – Linh quay lại ấp úng – cho tôi...

- Cậu vừa cướp đc mà – NT ngó lơ chỗ khác – nên coi như tôi bị cướp vậy.

- Cứ vậy mà làm – Linh lạnh lùng trả lời

1 lần nữa NT sock nặng vì thái độ quay phắt 180 độ của nàng, cậu thở dài ngao ngán, ko biết còn tiếp diễn bao lâu nữa đây, Linh tiến đến ghé sát vào tai cậu và nói

- Nên nhớ cậu là con chuột trong tay tôi, là bậc bầy tôi trung thành của tôi, nên tôi sẽ vờn đến khi nào cậu mệt lử ra thì tôi mới ăn, ngày nào còn thấy cậu bực tức, khuôn mặt đỏ gay ko làm gì đc là ngày đó tôi vui ko sao tả siết, vì vậy, con mồi của tôi à, cái gì của cậu sẽ là của tôi, nên ko thể nói tôi cướp của cậu đc... (trời ơi, khủng bố tinh thần thế này còn hơn cả bọn ném bom liều chết để khủng bố)

- ... – Sau 1 tràng bắn iên thanh đến kinh ngạc của Linh, NT á khẩu, ko nói đc cho dù chỉ là 1 câu, cậu có nói cũng đâu ko lại, cậu chỉ biết trân trân nhìn Linh lên phòng của mình.

Lúc tỉnh ra và lên phòng thì Linh đã ngủ tự khi nào, NT trèo lên giường của.... Linh ngủ ké. (híc, giường anh đâu ?)

Và Linh thức giấc, cô ko quen có ng ngủ chung giường, cô nhìn thấy NT, thôi, máu bốc lên não, khói bốc lên ngùn ngụt nhưng nàng ta nhẹ nhàng đặt 2 chân NT xuống trước và rước đầu NT xuống sau, NT nằm trọn gói dưới đất mà ko hề hay biết, Linh viết 1 mảnh giấy nhớ nho nhỏ dán ở đầu giường..

‘Dù tôi là chủ nhân của anh thì anh ko nên hạ thấp mình như thế, nằm dưới chân tôi vậy...ko cần ‘canh’ chủ đâu, tên biến thái’, cô cười nham hiểm rồi lên giường ngủ ngon lành.

Sáng đó cô dậy sớm hơn mọi ngày và đi ra ngoài ăn sáng, còn NT ko hiểu ngủ kiểu gì chui tọt vô gầm giường mà vẫn ngủ ngon lành... (sợ lun), sáng ra, anh ngốc đầu dậy theo thói quen tìm đồng hồ, thì va cái cốp rồ đau vào thành giường, anh nhăn nhó, sờ sờ, nắn nắn cái gì vừa tặng cho anh 1 cục u đau điếng..trời ơi, cái gầm giường yêu quý, lúc này đã tỉnh ngủ, anh vội phi ra khỏi gầm giường nhìn xung quanh, thì thấy mảnh giấy nhỏ... anh như tức sôi lên, 1 đại công tử như anh lại ngủ dưới gầm giường 1 đứa con gái. Cầm mảnh giấy anh phi như bay xuống chỗ mọi ng đang dùng bữa, anh thì cau có khó chịu còn mọi ng... khuôn mặt đầu tiên là ngơ ngác, ngơ ngàng và rồi ai nấy phì cười tập thể....

19. Chương 19: Hãm Hại

...NT xuống phòng ăn, anh đang bực tức, mặt đỏ gay như sắp đâm chết ng đến nơi rồi.. thì thái độ của mọi ng càng khiến anh ức chế hơn nữa,...ng thì bùm miệng cười, ng thì, quay mặt ra chỗ khác, khiến mặt anh đang đỏ vì tức bỗng chuyển sang đỏ vì ngượng.. anh nhìn mình từ trên xuống dưới, ko có gì mà, sao họ lại cười anh nhỉ ? anh cau có, nhăn nhó nhìn sang Linh, cô nàng đang ăn thì chỉ vào chiếc gương gần đó, anh quay ra nhìn thì ôi thôi, hình tượng đẹp đẽ của anh mất rồi còn đâu ? đầu anh vương toàn mạng nhện, mặt anh thì lấm tấm bụi bẩn,

- Ko biết hôm qua anh chui từ cái xó nào ra mà nhìn anh bê bối quá ? Hay hôm qua anh làm hot dog thử 1 lần – Như chế giễu

- C..ô ! – NT nhăn nhó, anh nhìn Linh, bực mình bỏ lên phòng.

Linh vẫn đang ăn, ko biểu lộ cảm xúc nào cả, trong lòng cô đang mừng thầm và cười ha hả xen chút bối rối lo rằng liệu anh có giận cô ko.

- Hôm qua xảy ra chuyện gì thế ? – Như háo hức.

- Ko.. – Linh đứng dậy quay trở về phòng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Đường dây bên kia, 1 ng đàn ông nói vang

- Gia Huy, nghe nói trường con đang nghỉ mát, con về đây ngay cùng ba tiếp quản công ti, bây giờ con về ngay chứ, ba cho ng đến đón con...

- ... – Linh mặt lạnh tanh, nhìn vào chiếc điện thoại - ...dọn đồ đã, tôi ra ngay, và... đừng nghĩ ông là bố tôi...

NT đang đi xuống, anh đã nghe thấy tất cả, (tai thính thế), Linh quay lên, anh lại chạm mặt cô..Cô lảng đi như anh là ng vô hình vậy..anh níu tay cô lại..

- Em định về à – NT nhìn Linh

- Ủ. – Linh rảo bước

- Anh có thể giúp gì cho em ko ? – NT nói

- Ko ! – Linh lại đi tiếp.

Linh thu dọn đồ đạc, cô bước ra ngoài, chiếc ô tô đã đỗ sẵn ngoài đó, Linh xách chiếc vali, cô bước lên xe, trc khi đi, cô quay lại ngẩng nhìn 1 lần như nuốt tiếc, biển đẹp, rộng mênh mông lắm... cô bước vào xe và khê trút 1 tiếng thở dài.. bỗng cô đặt tay mình vào tay ai đó, cô quay phắt lại...

- A..n...h – Linh ngạc nhiên hết mức.

- Sao? – Ng ấy là NT, anh đã lên xe tự khi nào, và quay lại nhìn Linh, với bộ dạng vờn vai rất tự nhiên, anh ngập dài – Oáp... về cùng bạn thân không đc sao?

- Đi ra.. – Dù rất vui nhưng cô không hiểu sao mình lại nói vậy. - ...ng đâu... lỗi hần ta ra ném ngoài đường...

- Cứ việc... -NT nhắm mắt – Nên nhớ tôi là con ai.. (hihi, nhìn mặt anh ý cáo ghê)

Linh tức nổ đom đóm mắt, suốt quãng đường về công ti, cô không tài nào tập trung suy nghĩ đc, cô cau có, không thể tập trung đc gì cả khi bên cạnh cô là cái ng đang nằm đánh 1 giấc ngon lành, ngáy ầm ầm kia... Cô cầm khăn giấy nhét vào mũi của NT 1 cách rất nhanh, đồng thời cầm khăn tống luôn vào mồm anh nhà ta, khó thở quá, không tài nào ngủ tiếp đc thì...

- A...a...ất...xì.....! – NT tỉnh giấc, anh bực dọc rút khăn và giấy ra, không cần hỏi cũng biết ai làm, anh nhìn Linh..

Linh nhìn anh mặt tỉnh bơ... cái ánh nhìn “tôi không làm gì sai” của cô khiến anh càng tức, híc, cứ chọc tiết anh thế có ngày anh đứt dây thần kinh mà chết mất thôi...

- C...cậu giỏi đấy! – NT quay đi

- Biết rồi! – Linh cũng quay mặt ra hướng khác, không thèm nhìn nhau lấy 1 cái.

Chiếc ô tô dừng trc 1 công ti lớn, Linh xỏ tay túi quần và bước vào, còn NT thì đi theo sau. (như nhà quê lênh tênh nhỉ)

- Ch... - Ông già hôm nọ ở với mẹ cô lên tiếng, ông ta ngừng lại khi trông thấy NT đằng sau - ...con dẫn bạn về hả?

- ... - Linh tránh ông ta đi thẳng lên phòng làm việc của ba. – Nhân viên riêng của tôi

Mặt ông già đó dường như không hài lòng khi thấy NT ở đây...ông ta nhìn NT với ánh mắt “khôn hồn thì mau rút” càng khiến cho NT cảm thấy thú vị hơn...mặc dù hơi ức chế vì Linh nói cậu là nhân viên của cô ấy...

Vì sợ NT khám phá ra sự thật về việc ông ta ăn xén cổ phần công ti khi ông trông thấy anh chăm chú dò xét từng kệ hàng lẫn sổ thu chi... và vì máu nhà nghề, ông linh cảm đc ng con trai này không đơn giản chút nào...

Giờ nghỉ trưa ngày hôm ấy, NT đến bên cạnh ông và nói:

- Ông chủ à, ông cũng giỏi nhỉ, tôi mà nói ông ăn xén những gần 300 triệu đô la thì ông khôn hồn đó, à, oan cho ông quá, 278 triệu đô la mà, muốn biết lẻ bao nhiêu thì hỏi tôi nhé, tôi nói kỹ lưỡng à nghe, thiếu gia sẽ không tha cho ông đâu...cẩn thận.

Ông ta toát mồ hôi hột khi nghe những lời đó, ông ta sợ hãi nhìn NT cười mỉm, đúng là thật không tầm thường mà, cậu ta có trí thông minh siêu phàm, mới nhìn liếc qua 1 cái mà đã có thể đoán đc ông ăn xén bao nhiêu cổ phần trong công ti, lại còn đưa ra số liệu khá cụ thể và chính xác tuyệt đối nữa chứ? Con ng này để lâu sẽ là 1 hiểm họa ngáng đường cho ông...

NT nhìn Linh, vỗ vai cô và bảo:

- Đi thôi, anh bạn, về thôi, ở đây hoài chán lắm.

- Im.. – Linh đi theo, và ko quên ném cho NT 1 cái nhìn vẻ như “thân nhau lắm ko bằng”.

Chiếc xe ô tô, đỗ trước cửa, NT đang chuẩn bị chui vào thì Linh kéo anh ra chui tọt vào ngồi chễm chệ và đóng cửa lại cái rầm.

- Tự đi bộ, - Linh ngó ra – Lên ngọn núi hôm trước...

- C...ái gì? - NT nhìn theo bóng chiếc xe ô tô khuất dần mà ko khỏi sốc.. – LÂM GIA HUY!!!!!!!!

Từ bên trong, ông già đó đã thấy xe của Linh đi mất...

- Chuẩn bị xe cho tôi... – Ông già nói..

- Vâng.

Đang chán nản tốt độ lại trông thấy ông Trần (là cái ông cùng ở với mẹ Linh ý) đi xe theo hướng Linh vừa đi, đoán trc có chuyện chẳng lành, NT phi lại gần đồn cảnh sát gần đó và nói:

- Chuộc xe.

- Dạ... cậu là..- 1 tên cảnh sát ái ngại nói

- Trương Nghị Tường – Cậu lừ mắt nhìn hấn, hấn vội chỉ về phía bảng khóa

Dù là cảnh sát đi nữa thì nghe đến uy danh đại công tử họ Trương thì ai nấy cũng 10 phần lo ngại. Và rồi cậu đến bên bảng khóa, vợ hết số chìa khóa ở đó và đi về phía gara. Ở đây, có tới 4 chiếc xe của NT lặn – lí do ư ?, vì tài đi xe ẩu quá mức nên xe cậu bắt buộc phải vào đây uống nước chè bù thay cậu, mặc dù chưa đâm ai nhưng 3 lần tông vào cột điện, 1 lần phi thẳng vào nhà dân, 1 lần phi luôn vào cột mốc chắn, hay lần đâm thẳng vào biển hiệu nhà ng ta, những chiến tích đó thì đáng lẽ ra cậu sẽ ko bao giờ đc lái xe nữa. (ghê thế ?). và vì thế mà mỗi đồn cảnh sát phải có 2,3 cái xe nhà họ Trương.. (khủng) – NT lại lái như điên phi ra ngoài theo hướng ngọn đồi hôm nọ mà tiến tới.. và rồi, như mọi lần hàng tá chiếc xe cảnh sát lùa theo, huy động cả trực thăng nữa chứ ! đường phố lúc nào cũng nhộn nhịp như thế.... đồng thời, cậu rút chiếc phone ra :

- Mấy thằng kia, điều động đám vệ sĩ theo chiếc Continental Flying Spur của tao. Đừng có nhầm với con Hyundai Elantra Coupe như lần trước nữa đây.

Chả là, xe NT đi ẩu, và cả việc đăng trí mà khiến ôi xe lại có 1 thiết bị theo dõi để tránh... mất vì bộ sưu tập xe của anh ko lặp lại 1 xe nào, nên hồng là bắt ng ta sửa cho bằng đc, cái sự nhầm lẫn mà nãy anh nhắc đến là, cái lần ấy, cũng con xe này, anh phi trên đường đồ luôn tại lẻ đường ngầm đồng cỏ thì bị xe cảnh sát cầu đi mất vì đồ xe trái lẽ. Anh nhờ đàn em tìm giúp thì tụi nó lại nhầm với con Hyundai Elantra Coupe

vì 2 con giống nhau quá và đưa anh lên tít trụ sở cảnh sát phía Đông, mà con Continental Flying Spur lại ở trụ cảnh sát phía Tây, khiến hôm đó anh đc phen vàng mắt vì tìm... ô tô. Và giờ nó nằm trong trụ sở cảnh sát trung tâm là vì 1 lần chán nản đâm bực xúc anh đã lái con xe ấy chạy quanh thành phố chọc tiết đám cảnh sát cho còi hú ầm, trực thăng, cơ động lùa theo khiến anh vui cười hả hê, (bỏ tay) và vô tình phi ngay vào biển hiệu 1 cách oanh liệt, đó là lần cuối cùng anh tông xe gần đây nhất, cách đây 2 tháng...

Tại ngọn đồi, Linh đang khoan khoái và bảo vệ sĩ lái xe chạy đi.. để cô đc yên tĩnh...thì yên tĩnh chẳng đc bao lâu... 1 chiếc xe từ từ tiến tới.. ông Trần bước ra, với thái độ mỉa mai...

- Yo ! Đại thiếu gia họ Lâm cũng có nhả hứng ở đây ư? Còn không mau theo ta về?

- Vì sao! – Linh lạnh lùng nhìn ông ta 1 cách khinh bỉ.

- Con không theo ta về thì ta bắt buộc sử dụng biện pháp mạnh với con đó. – Ông ta ra chỉ thị bảo bọn vệ sĩ tiến lại.

Brumm...brummm...tiếng xe của NT phi đến (oa, cắt đuôi cảnh sát rồi cơ đấy). Anh phi xuống xe...

- Để cậu ấy yên – NT cau có.

- 1 thằng nhãi – ông ta ra dấu cho bọn vệ sĩ, giữa anh và vệ sĩ bắt đầu có xô xát...

Linh vẫn đứng yên, cô lạnh lùng nhìn ông Trần, vẻ mặt đầy căm phẫn

- Nghe nói, Đại thiếu gia giỏi võ lắm mà... - Ông ta khích bác.. – sao giờ lại như con rùa rụt đầu rồi?

- Không liên quan, - Linh khinh bỉ - mình cậu ta có thể xử đẹp ông...

Bỗng, NT sụt chân 1 cái không kịp phản ứng cậu rơi ngay xuống vách đá, Linh bất ngờ đến tột độ..

- Xử đẹp à...? – Ông ta ngó theo nhưng không dám lại (nhát gan) – tài cán gì đâu cơ chứ?...

- Cú đi! ... - Linh quát, tay cô hất tay đám vệ sĩ ra.. – đứa nào lại đây, tao ắt việc, nên nhớ tao là ai...

- O... thiếu gia – Ông Trần vẫn khích bác.. – vì 1 tên....

- Cút... - Linh gằn giọng..

Bọn chúng bất đắc dĩ phải rời đi, Linh ngồi xuống trước vách đá, nhìn xuống như đang cố tìm kiếm, thì cô thấy 1 bàn tay đang cố vươn lên... là NT, anh chưa chết, trong phút giây đó, anh đã cố gắng bám vào vách đá để trèo lên...nhưng vách đá dựng đứng quá, anh sắp trụ không nổi, 1 bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh...

20. Chương 20: Tôi Thích Em

- N..g..h..ị...T..ư...ờ..n..g – Linh đang dùng hết sức bình sinh để kéo cậu, để giữ lấy NT.

- Gia... Linh – NT ngược lên nhìn Linh

Ng con gái ấy, ng con gái bé nhỏ ấy đang giơ tay giữ lấy cậu, 1 cơ hội nhỏ nhoi cô cũng vẫn phải giữ lấy cậu, nhất định không buông tay, vì lần đó, buông tay anh cô, cô đã mãi mãi không bao giờ gặp lại anh nữa, cô không muốn NT như thế, cô không muốn mất NT. Khuôn mặt cô đã ửng hồng, nhưng không phải ánh hồng khi cô đang vui vẻ, đang làm 1 đứa trẻ con mà là ửng hồng khi cô đang rất đau, 1 tay cô phải bám chặt xuống đám đá sắc nhọn để trụ vững... nếu không cả cô cũng sẽ bị lôi theo anh... tay cô sụt chảy máu khi cổ núu anh lại, cánh tay cô đã cọ sát rất mạnh vào vách đá khiến cho cô vô cùng đau đớn..

- Buông ra đồ ngốc...! – NT hét lên khi trông thấy Linh bị chảy máu tay, anh xót lắm..

- Không,...! – Linh lắc đầu rất mạnh - ..ko...tôi không để anh rơi,...vì ...anh đã cứu tôi... trách nhiệm là 1 đại tiểu thư.. nhà họ Lâm...tôi...không để anh ...rơi đâu... không, không phải vì tôi là con nhà họ Lâm... mà vì ...tôi là bạn thân nhất...của anh...tôi...không để ...cho anh...rơi đâu...

- Linh.. – NT nhìn cô và anh cố gắng bò lên nhưng không đc.

“Dù chỉ 1 chút, xin anh hãy cố lên, em đã đánh mất 1 ng em yêu thương nhất, lần này em sẽ không buông tay anh ra đâu... em sẽ nắm chắc, sẽ níu giữ anh bằng cả mạng sống này.. không để anh rơi xuống đâu..xin anh... đừng buông tay... Nghị Tường... em phải cướp anh ra khỏi bàn tay tử thần,...em không muốn anh rơi xuống đâu...” Linh nghĩ. Ng con gái ấy đang cố giành giật lấy NT ra khỏi bàn tay tử thần, cô lạnh lùng ư? Vô trách nhiệm ư? Không phải, cô rất yếu đuối, như 1 ly thủy tinh dễ vỡ, như miếng bọt biển dễ tan, rất cô đơn, rất đáng yêu... ng con gái như thế. Anh phải mang lại hạnh phúc cho cô ấy chứ, anh phải che chở cho cô ấy chứ...sao lại để cô ấy... vì anh mà bị xây sát thế kia? Sao lại để 1 giây phút yếu đuối đòi buông tay?

- T..ô..i...s...ẽ...l...ê...n...đ...ư...ợ...c – NT vừa nói, tay kia vừa bám chắc lên trên vách đá..bỗng anh trượt chân, cơ thể anh đã nặng giờ lại bị hực 1 cái khiến cho Linh bị trượt, cô vẫn cố bám chắc...

Giờ Linh không chỉ dùng 1 tay, cô quỳ hể xuống, dùng cả hai tay để tìm cách kéo anh lên, thế nhưng vô ích.. sức cô không thể kéo đc...những giọt mồ hôi của cô nhỏ xuống mặt anh, anh cảm nhận đc cô đang nỗ lực thế nào để kéo anh lên..

- Không...đc...rơi... - Linh hốt hốt – tôi.. không ...muốn...mất...anh..vì...anh...là... bạn tôi...

Từ đằng xa, xe cảnh sát đã đuổi tới nơi, họ lại gần chiếc xe ô tô của NT, dò xét, Linh hét to như người hết hơi

- Mấy... ng..kia..lại...đây...giúp...tôi....

Mấy anh cảnh sát đã nghe thấy, họ chạy vội lại giúp đỡ cậu con trai yếu đuối đang cố kéo 1 cậu con trai to lớn lên...mình Linh không kéo đc, nhưng mấy anh cảnh sát nhất định kéo đc, ...cô ngồi thừ ở dưới đất, 2 tay xây sát, xót lắm, nhưng NT đc cứu rồi, anh ấy không sao rồi...cô thở dài, đứng lên phủi quần áo, lấy lại vẻ lạnh lùng, cô nhìn NT, 1 ánh nhìn không mấy dễ chịu..

- Sao anh ngốc thế? – Linh phi lại cốc vào đầu NT 1 cái rõ đau - ...chưa từng thấy kẻ nào dốt như anh, sao lại ngã đc hả? anh không biết nguy hiểm à?

- Sao cậu đánh tôi – NT bất lực, chỉ biết nhăn nhó nhìn Linh...nhưng anh lại thấy vui vô cùng vì nhờ cô, anh đã không từ bỏ dễ dàng như thế!

- .. – Linh quay đi...về phía xe ô tô của NT trèo lên xe.

NT chạy lại xe và phi thẳng, đám công an lại 1 lần nữa tối tăm mặt mũi, lùa theo, hú còi rới rít.. (híc, tội mỗi chị Linh giờ chị chỉ muốn ném anh NT xuống hể vách núi để anh ý hết thói lái ẩu,..)

Sau 1 lúc lạng lách đánh võng, hực động hết đội cơ động, cảnh sát giao thông, trực thăng, cuối cùng công an đã đưa đc anh ý về nhà an toàn, (nhà a ý nhé... không phải nhà bố mẹ anh ý đâu, anh có nhà riêng nhưng ngại về).. NT bước vào nhà và hò...

- Trương Vũ Doanh – NT kêu to

- Àiiiiiii Đấyyyyyyyyyyy ? – Tiếng 1 đứa con gái vang lên, và tiếp sau đó... vài tiếng lạch bạch, thỉnh thoảng phi xuống nhà.. – Ô... anh Nghị Tường thân mến...

Trương Vũ Doanh, 17t, là em gái của Nghị Tường, đáng yêu, say mê Linh vô cùng, luôn nghe theo Linh, nhiều lúc còn nhờ anh trai mình làm mối cho cô bé và Linh...(tội nghiệp)

Bước xuống nhà là 1 cô bé tầm 17 tuổi, xinh xắn, và...

- A....anh Nghị Tường... em nhớ anh quá đi... - 1 cô bé khác, nhìn mặt tinh ranh hơn, trạc tuổi nhóc Doanh kêu lên - ...anh nhớ em hôn...em nhớ anh lắm nè!

Cô nhóc, ưỡn ẹo, nhìn NT chăm chú... và lúc này cô bé Vũ Doanh quay lại nhìn... Linh chăm chú...bỗng Linh giật mình khi trông thấy ánh mắt hình trái tim của nhóc đang chăm chú nhìn Linh... Vũ Doanh cũng thuộc hạng nghiêng nước nghiêng thành, con trai hotboy gặp qua nhiều rồi, và cô bé chưa từng gặp 1 ng nào như Linh... khuôn mặt trắng bóc, 2 mắt lạnh lùng không thèm nhìn Doanh, lại còn ăn mặc rất kiêu cách, rồi còn xỏ tay túi quần nữa,... thôi, không chịu nữa rồi, anh ý cute quá đi..

- Đây là .. – NT nói – anh Lâm Gia Huy...bạn anh, cậu ấy sẽ ở lại nhà chúng ta mấy hôm.

- Mấy hôm chứ 10 hôm cũng đc – Doanh vẫn nhìn chăm chú Linh không thèm chớp mắt lấy 1 cái

Cô nhóc kia... - Đại Tiểu Minh Uyên, 17t, con gái tập đoàn quảng cáo to nhất châu á... yêu Nghị Tường, ghét kiểu cách lạnh lùng và vẻ đẹp trai của Gia Huy vì cô bé nghĩ NT là ng đẹp trai nhất trên thế gian (mơ mộng)

Tối hôm đó, Linh sau khi nhận phòng và tắm xong, cô bước ra ngoài, thì giật mình vì cô bé Doanh đứng đó đưa chiếc khăn tắm cho Linh mắt vẫn dán vào Linh, hình ảnh của Linh còn cute hơn... tóc ướt, chiếc áo bên ngoài cột tay, bên trong dài tay, ... quần jean... Doanh không muốn rời xa mắt khỏi Linh nữa,...cô bé nghĩ rằng mình đã mắc phải vào thứ gọi là tiếng sét ái tình mất rồi..

Bữa cơm ngày hôm ấy, Linh và NT là 2 con ng khác nhau về giới tính nhưng lại có chung cảnh ngộ đc con gái ngắm...NT bực dọc

- Nhóc Uyên.. ăn mau rồi về đi

- Ừ .. không đâu – Con bé phụng phịu (thấy ghét) – em ở lại đây chơi với anh nha!

- Không cần!- NT quát, cậu vốn ghét mấy đứa con gái ông ọ, nếu con bé này không đc Doanh che chở thì cậu đã cho ng tổng cô ta ra khỏi cửa từ lâu rồi..

- Hu.. hu.. –Nhóc ta sụt sịt – anh ko thương em nữa sao? Em ngây thơ đáng yêu thế này (ọe, ọe)

- O...anh..- NT bối rối – em,...đừng khóc..

- Đừng lo – Linh gấp 1 miếng thịt bỏ vô miệng và chống cằm, mọi ng nhìn Linh chăm chú, .. – Nước mắt cá sấu thôi.

- Sao anh biết – Con bé tỉnh bơ, cái mặt đáng thương của nó lúc này biến đâu mất, thay vào đó là ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống Linh, khiến cô như mở cờ trong lòng, vui ko tả siết... – anh cẩn thận ko tôi cắt lưỡi anh đó..

- Cậu dám.. – Doanh lên giọng – tôi và cậu ko còn bạn bè gì nữa, dám đụng vào anh Huy của tôi à.. gan cậu to đấy nhí?

- Anh... Nghị..Tường – từng câu con bé nói là lại đu đưa, ông ọ, cậu quay sang nhìn Linh, Linh vẫn mãi ăn ko thèm nhìn cậu lấy 1 cái, cậu biết sắp có chuyện ko hay từ cái ánh mắt vô hồn kia....còn con nhóc vẫn đu đưa, nhí nhéo...NT bực lắm rồi..

- Vệ sĩ... – NT đập bàn đứng dậy, - Lôi con bé này ném ra ngoài đường đi

- O... –con bé ko biết chuyện gì vừa xảy ra...

Khi con bé vừa đc kéo ra, Linh đứng dậy lên phòng, con bé Doanh cũng chạy theo..Cô mở cửa bước vào...đóng cửa trước khi con bé Doanh kịp vào..NT cũng lạch bạch chạy lên theo...

- Gia Huy.. – Cậu đập cửa rầm rầm - ...Gia Huy à...

- ... - Linh trằm chằm rồi còn đâu...

- Cậu cho tôi vào..- NT khỏ sở - ...tôi có việc quan trọng

Và cuối cùng sau gần 1 tiếng nài nỉ, Linh cũng chịu mở cửa...

- Sao? – cô lạnh lùng nhìn NT.

NT xô cô vào phòng rồi đóng chặt cửa, cô ngồi lên giường, vắt chân chữ ngũ, gương mặt không thay đổi và nhìn NT..

- Tôi...với ...con bé... đó...ko.. có gì! – NT giải thích.

- Liên quan sao? – Linh nhìn NT..

- O.. –chợt, cậu thấy mình như tên ngốc khi không lại đi giải thích...- ờ thì không có gì... cậu ngủ đi

NT đang định quay đi, thì Linh nói

- Thật sự không có gì sao? – NT quay lại nhìn Linh, há hốc miệng... - ờ, tôi cũng không có quan tâm đâu...
- Không có gì! – NT cười.- hihi, cậu đang ghen à?
- C..á..i..g..ì? – Linh nhìn NT chăm chăm.. – Muốn chết sao?
- Ờ thì không ghen – NT cười xòa, - em yêu tôi rồi chứ gì... (kinh, thay đổi cả cách xưng hô cơ chứ?)
- Cá... - Linh đứng phắt dậy...
- Ồ... - NT luống cuống - ..thôi... đc rồi, đc rồi, em không yêu tôi, tôi yêu em đc ch... - Bỗng NT khựng lại,...
- Ồ...mình nói gì thế này....

Linh và NT nhìn nhau rồi quay mặt đi, NT bối rối...lúc này 2 trái tim đập lệch đi 1 nhịp..

- Ồ... tôi không có ý nói đâu nha..tôi... lỡ miệng (đúng ý trong lòng rùi mà còn chối)
- Ờ...không có gì... - Linh cũng hơi bối rối chút - ...cậu về phòng đi...mai đi học..
- Mai trường chưa về... - NT nhìn Linh và bước ra cửa – họ vẫn đc du lịch dài kì...
- ... - Linh lại thay đổi thái độ và ra đóng cửa phòng

Đêm hôm ấy hai ng bọn họ có chút trăn trở... có chút thoáng hạnh phúc trên gương mặt khi ngủ...hạnh phúc...vì họ đã tìm thấy hình ảnh nhau trong trái tim mỗi con ng...

21. Chương 21: Cuộc Hẹn..

Sáng hôm ấy, 1 ngày đẹp trời để dạo chơi...

- Anhnhhhhhh... tườngơi..... - Giọng con bé Doanh vang lên bên tai NT, khiến anh thức giấc, vợ vội cái đồng hồ...trời ơi,...mới có 5h sáng thì nó làm cái chết tiệt gì mà mở vào phòng anh sớm thế?
- Oáp.... – NT ngáp dài - ...sao?
- Giúp em... - Doanh kêu í ới - ...đi chơi với anh Huy nhe!
- Con bé cười tí...NT tròn 2 mắt tỉnh ngủ luôn..
- Không đc – Cậu quát – cậu ấy với anh nay có việc rồi.
- Chán thế - Doanh phụng phịu – em muốn đi chơi với anh ý
- Ánh mắt long lanh, bộ mặt cún con của Doanh khiến anh xiêu lòng
- Để anh hỏi cậu ấy đã – Bỗng NT nghiêm mặt – nhưng ko đc yêu cậu ấy quá đâu, vì ko tốt nếu em yêu cậu ấy, sẽ làm em tổn thương đấy, cậu ta lạnh lùng lắm.
- Kệ... – Cô bé hào hứng – anh cứ hỏi anh ý dùm em nha!

Sáng đó...

- E...hèm,...- NT đứng trước cửa phòng Linh khi cô vừa bước ra – hèm....hèm....e...ẹ...e...hèm..mmm
- Việc gì? – Linh mặt lạnh băng đi vào nhà vệ sinh, NT chỉ chờ có thế, cậu theo cô ấy và đứng ngoài nhà vệ sinh
- Em tôi...muốn đi chơi với cậu..
- ... – Linh mở cửa bước ra, lại lặng lẽ bước về phòng, đóng sầm cửa và buông 1 câu - ... ko?
- Xin cậu, ...- NT khỏ sở...- tôi trót hứa..

- Vậy đi mà làm – tiếng nói vọng ra...

- Nhưng...tôi là anh trai nó mà... – NT tiếp tục nài nỉ

Cậu đứng ngoài cửa phòng Linh nài nỉ mãi cho tới khi Linh mở cửa, cậu bước vào...

- Đi nha!... – NT nói

- Không... - Linh nhếch mép cười nham hiểm (úi)... cô giơ chiếc kéo cắt vải trên tay.. – cái này tôi mới mài...tôi muốn thử chỗ nào ta?

- Thôi, ...tôi không nhờ cậu nữa.. – NT mặt tái mét,...định chạy ra cửa..

- Ở đâu? – Linh trả lời,... - không thèm nhìn theo.. tay cắt chiếc kéo

- Ồ – NT quay lại..ko hiểu

- Em cậu... - Linh với chiếc áo - ..hẹn tôi ở đâu?

NT nở nụ cười tươi, và hôm ấy, Linh theo lời chỉ dẫn của NT đứng trước cửa 1 quán chè kem đợi..1 tiếng trôi qua, cô vẫn đứng, bao nhiêu cô gái đi qua, ánh mắt ngưỡng mộ... nhìn Linh không khiến cô bận tâm,...bỗng, NT từ đâu chạy đến...

- Cậu ngốc thế? – NT nói – chờ không đc thì về đi...sao còn cố chờ...

- ... - Linh đang rất bức, lần đầu hẹn hò lại với 1 đứa cùng giới đã bức rồi lại còn bị nó cho leo cây nữa chứ, ai mà chịu đc...

- Em tôi nó bảo là, nay cô giáo nó bắt nó phải chuẩn bị cho cuộc thi sắc đẹp gì gì ý,... - NT giải thích – tôi đã gửi tin nhắn cho cậu rồi mà...

Linh nhìn xuống chiếc điện thoại...hết sạch pin...đầu cô như muốn xì khói...bực tức dâng trào cô quay ngoắt 90 độ tung ngay 1 đòn cước vào chân NT, anh ôm chân kêu ầm lên...

- Sao cậu,...- NT nhăn nhó...

Linh tiếp tục đá... cứ nhằm cái ống đồng ở chân anh mà đá, khiến anh phải ngồi thụp xuống, xua xua tay,...xin rồi rít...1 lúc sau anh nguôi nguôi đau anh mới bực dọc đứng dậy..

- Tôi làm sai gì nào? – NT kêu - ..sao hử 1 chút là cậu đánh tôi tới tấp.?

Không nói thì thôi chứ nói lại càng làm cho Linh nổi máu , cô giơ chân định đá NT thêm mấy phát thì anh rút chân lại, đồng thời, cùng 1 thời điểm cô giậm xuống bàn chân anh rồi di di...khiến cho anh đau gần chết...hét tướng lên... không đá đc thì giậm vậy...miễn sao giờ cô đang tức...

- Cậu...- NT nhăn nhó, xuýt xoa.. – sao...trời ơi...

Linh bực dọc đi về phía nhà NT, cô muốn về nhà đọc sách, điên mất, NT chạy theo sau í ới.. lại còn chơi kiểu nắm tay giữ lại giữa chốn đông ng... hai thằng con trai mà cầm nắm tay nhau trên đường thì có ai nghĩ là bình thường không?

- Huy... - NT vẫn hồn nhiên hết mức...- cậu đừng giận nữa

- ... - Linh đứng lại – tránh ra..

- Mẹ ơi... - tiếng 1 cô bé vang lên – ...2 anh con trai cũng yêu nhau đc kìa...

- Đứng lại gần con ạ - bà mẹ dẫn con đi vội

- Thấy chưa? – Linh nhìn mặt NT lúc này ngu hết sức..

- Ồ.. - NT chợt nhận ra bao ánh mắt đang đổ dồn về phía anh khiến anh muốn đâm đầu xuống đất cho rồi..bỗng anh khoác vai Linh và nói... - anh bạn thân...tội mình đi nhậu...

Khỏi phải nói, 1 cùi trở hun luôn 1 cái vào cái bụng rất chi là yêu quý của NT, khiến cậu lại ôm bụng, cậu nhìn Linh khuất xa...

Về đến nhà...bà quản gia vội chạy lại..

- Thiếu gia... chiếc xe mới chuộc về của thiếu gia đã sửa xong rồi, thật kì lạ là lần này hỏng ít hơn đó ạ...kì tích..

- Vậy... - NT nhìn vào trong nhà, phía mà Linh đang ngồi - ...ta thử luôn thôi..

Khỏi nói, NT chạy vào nhà và kéo Linh phi ra ngoài, bắt Linh vào trong xe, mặc dù không muốn nhưng cô rõ ràng yếu hơn NT, cô đành phải chui vào, thắt chặt dây an toàn...híc, sao lại thế này...

- Ta đi trên công an tiếp... - NT hò lên..

- Vào... - Linh bực dọc quát..

NT như ko nghe thấy, kéo cần gạt lên vàphóng, cậu nhìn vào đồng hồ và xe bon bon chạy, cậu bật đài lên nghe rõ đc bản tin trực tiếp...

‘Đại thiếu gia nhà họ Trương hôm nay lại 1 lần nữa khuấy động thành phố, xe cảnh sát, xe cơ động và các loại trực thăng đều đã đc huy động, liệu hôm nay chàng công tử này sẽ đâm vào đâu đây ?’ . Rõ thấy chuyện này như cơm bữa..Linh nghe mà nổi cả da gà...thế nhưng mặt cô vẫn lạnh băng, quay đi..

Kétttttttttttt.....chiếc xe phanh gấp, Linh chưa kịp hoàn hồn thì...NT kéo cô ra khỏi xe..

- Cho cô thấy...thiên đường của tôi... - NT cười - thiên đường này tuyệt đẹp...

Linh choáng ngợp trước vẻ đẹp của nơi này...khuất sau rừng thông là 1 mỏm đá..có rào cản...có thể trông ra.. cây cối, chim chóc..xa xa...thành phố nhộn nhịp...phía bên kia... là biển..long lanh màu ngọc...

- Đẹp chứ - NT đưa 1 lon nước cho cô

- Tầm thường - Linh giật lon nước từ tay NT và quay lại xe.. (thích lắm đó ạ nhưng giả bộ thôi)

- Lúc ấy... - NT cúi xuống- cậu nghĩ gì ? tay cậu ko sao chứ ?

- Ko... - Linh nhìn xuống 2 bàn tay xót xát và giấu ra đằng sau...

- Để tôi xem - NT nói, cậu...giật lấy tay cô và nhìn như ko tin nổi vào mắt mình nữa..2 bàn tay cô sưng lên, đỏ ối là đỏ...cánh tay bị trầy xước thì đc dán băng nhưng dán rất ẩu (Linh vốn ko giỏi mấy cái này) - sao cậu ngốc thế ? Đau thì cứ nói là đau, sao cậu lại giấu...nhỡ bị nhiễm trùng thì sao...

- Kệ.. - Linh rút tay lại và nhìn NT với khuôn mặt đều đều.. - hay..anh yêu tôi rồi...

- O... - NT quay phắt đi,... - ko...ko...b...

- Hả ? - Linh nhìn NT chăm chú

- Ko bao giờ tôi thích 1 ng con gái màn hình phẳng như cô né ! - NT gào lên... - đúng.... màn hình của cô quá phẳng...sao lại thế nhỉ..

NT lại vô tư ngẫm nghĩ đoán số đo vòng 1 của Linh mà ko hề cảm nhận đc đằng sau là ánh mắt sắc lạnh đến giết ng của Linh (híc, lúc anh NT ngu sao mà ngu quá thế luôn)...

- này..số đo vòng 1 của cậu là bao nhiêu thế ?có tới 30 ko ? - NT vừa nói vừa quay lại, cậu đã nhìn ra sự thay đổi điệu kì có thể tiến cậu lên Tây Thiên làm bạn với Phật tổ như lai ấy.

- Chưa tới 20 đâu - Linh trả lời.. - màn hình phẳng thì chỉ có bằng 0 thôi...phẳng lắm mà..

- T..thế...à... ! - NT cười ái ngại...- ờ... mình biết rồi..bằng 0..bằng 0

- LẠI CÒN BẰNG 0 NỮA - Linh hét lên - TRƯỞNG NGHỊ TƯỜNG....ANH CHẾT ĐI...

Linh phi tới phang tới tấp thì...hoàng hôn đã buông xuống tự lúc nào, NT và Linh cùng quay ra ngắm hoàng hôn, 1 buổi chiều hoàng hôn tuyệt đẹp, từng giọt nắng long lanh còn sót lại hắt xuống mặt biển xa xa, nhìn biển như 1 dải lụa pha lê tuyệt đẹp, thành phố bắt đầu lên đèn...những ánh đèn lung linh...huyền ảo...

Từ phía xa xa đằng sau 2 ng họ.. có 1 kẻ...đang theo dõi họ...nhìn chăm chú..hắn - tay vệ sĩ của ông Trần đã trông thấy, đã theo dõi cô từ rất lâu, và giờ,..trong đầu hắn thực sự có chút kì lạ, liệu có thật con ng kia

là Gia Huy....ko, 2 ng đàn ông sao có thể thân mật ngồi ngắm cảnh hoàng hôn buông thế kia ? Hấn đã ko thể nghe đc cuộc nói chuyện giữa 2 ng bọn họ, khoảng cách xa quá...hấn ko nghe đc, chỉ biết rằng ở đằng xa kia có 2 ng đang ngắm hoàng hôn và cùng uống với nhau những lon nước ngọt thôi...

Còn ông Trần ư, ông ta đâu còn quyền gì nữa nhỉ ? Dám cho ng đẩy đại công tử nhà họ Trương xuống vách núi thì công nhận gan ông này to bằng trời,...và dù ko muốn thừa nhận thì uy thế nhà NT cũng hơn hẳn Linh... ông ta lập tức bị đuổi, ko phải 1 tội mà những 2 tội cơ nhá : ăn bớt ăn xén của công ti, và đặc tội với đại công tử họ Trương nữa chứ... thế nhưng, ng ông ta nhắm vào bây giờ lại là Linh..vì dù thâm thù đại hận gì với NT đi nữa đến công an còn chả dám đụng, nói gì đến ông..nên ko dây vào..

22. Chương 22: Tâm Sự...

Sáng hôm sau... Linh vác chiếc vali phi xuống nhà, cô cầm theo mẫu bánh mì và cốc bộ tới trường...dù gì thì cô cũng đã nhận đc thông tin rằng hôm nay trường học lại bắt đầu học sau kì nghỉ dài hạn 3 ngày...Đang đi thì... píp píp...tiếng còi xe tuyết lên khiến Linh nhìn theo, trong chiếc xe ô tô, bóng dáng quen thuộc ấy hiện ra...

Ờ thì NT chứ còn ai nữa, và cả cô nhóc Doanh ấy nữa...

- A...anh Huy – nhóc cười tươi - ...em nhớ anh lắm nè (ơ, mới ra khỏi nhà kêu nhớ)... cùng đi học đi anh...em nghĩ bạn anh thích anh nhiều lắm...em muốn xem khi em đi với ng nổi tiếng sẽ thế nào...

- ... – Linh lên xe và nhìn ra hôm nay ko phải NT cầm lái vì còn phải đưa Doanh đến trường học của cô bé
Chiếc xe dừng lại ở cổng trường, Linh và NT bước xuống xe..

- Ui...anh huy...- ko nói cũng biết-sao anh lại về...biển đẹp vậy mà...

- tụi em đi tắm biển nhưng không thấy anh

- anh về trước à ?

- sao anh lại thế ?

- Đây mấy cô kia – Doanh cầm cẩu – cầm không đc đựng vào anh Huy của tôi

- Con nhóc nào thế này ? – 1 cô lên tiếng – mạnh mẽ nhỉ ?

- Tôi là... - Doanh đồng dạng – Trương Vũ Doanh ...

- Mặc kệ con nhỏ đó...- đám con gái nhao nhao - ...anh Huy....

- Dám ngó lơ tôi à ... mấy con mụ già kia – Doanh cáu tiết hét lên - anh Huy là vị hôn phu của tôi...

Cả đám con gái đang xôn xao bỗng im bật, ko im sao đc khi ngay cả Linh cũng ngạc nhiên cơ mà..

- Cái...gì...mày dám gọi chị là mụ già ư – cả lũ tiến gần về phía Doanh

- phải... – Doanh tiếp lời - ..mụ già..già như cóc ghẻ, cóc khô...nhìn như cái bánh bao cứ nghĩ mình là ngôi sao,..

- Gia.....Huy.....- 1 giọng nói lạnh lạnh như mọi hôm cất lên, là Như -nhớ cậu quá.

- Đây... lại thêm mụ già nữa – Doanh lăm bắm, và nhóc ngạc nhiên hết mức khi thấy...Như tay đang ôm cổ của Huy, và Huy cũng ôm lại (ko chỉ mình nhóc thôi đâu, lũ yêu quái đang nghiêng răng ken két kia).

- tiểu thư...lên xe – tiếng ông quản gia làm cắt ngang suy nghĩ của Doanh, cô bé hậm hực lên xe...ko quên ném cho anh trai cái nhìn ‘đầy thiện cảm’....

- Trong vài ngày nữa...e sẽ chuyển qua đây học...giám sát anh G.Huy...anh lo liệu mà sắp xếp cho em...

Nhìn ánh mắt cô em gái NT ko khỏi giật mình sợ hãi..

Hôm ấy, mình NT bị Linh ngó lơ, cô và Như lại ngồi trong cangtin, và Như đã để ý vết thương trên tay Linh,...Như hỏi, nhưng Linh ko nói...cô cũng biết còn lâu Linh mới nói nên sau tiết học ngày hôm đó..Như tiến vào lớp của Linh đồng dặc...

- Trương Nghị Tường, tôi có việc cần đòi công bằng với anh..

- Chuyện gì... – NT nhìn Như.. – ô, ko lẽ cô định xin ch....

- Đi ra đây. – Như cau có ngắt lời anh..

NT miễn cưỡng bước ra khỏi ghế, anh bực dọc theo cô nhóc lên sân thượng

- Tôi hỏi anh... – Như nhìn NT chằm chằm - ...vì sao...Linh bị thương

‘cái gì ? Linh ? cô ta biết thân phận thật của Linh ?’ – NT nhìn Như dò xét

- Tôi không có hứng thú gì với anh đâu nha – Như vẫn nói - ...tôi không biết đã xảy ra chuyện gì...nhưng anh nên hiểu cho...Linh không như những ng con gái khác,...cô ấy không mạnh mẽ như anh thấy...anh cũng biết đc G.Huy chính là G.Linh đúng không ? anh cô ấy chết rồi... - NT tròn mắt- ...hồi còn học bên Hàn,...tôi và cô ấy là bạn thân...cô ấy bị chia tách với gia đình từ nhỏ...Linh sống để chờ đợi... ngày gặp đc 1 nửa của mình...nhưng anh ấy chết rồi...cô ấy đau đớn lắm..hôm nay...tôi trông thấy vết xước trên tay cô ấy...anh biết rằng,...cô ấy sợ đau lắm không...không biết làm sao cô ấy lại có những vết xước đó...cô ấy đã chịu đau...

- T..tôi xin...lỗi – NT thấy mình cần phải xin lỗi Như – tại tôi bị ngã xuống vách núi...cô ấy đã kéo tôi lên

- Mạng sống của anh, lúc đó rất quan trọng, cô ấy ko muốn mất anh trai rồi giờ mất anh, cô ấy luôn nuối tiếc vì đã buông tay anh trai mình...- Như gật gù

- Sao cô biết ? – NT hỏi thẳng

- Anh có tin đc ko ? – Như nói – Linh đã từng tâm sự...với tôi...anh có nghĩ rằng...tôi yêu Linh ko ? tôi yêu cái hình bóng của G.Huy trong đó, tôi yêu hình ảnh mạnh mẽ của G.Huy, nhưng sao tôi có thể bỏ lơ hình ảnh ng con gái yếu đuối bị đám nữ sinh bắt nạt miệng luôn gọi tên nửa kia của mình ?

- L..Linh đã từng bị,..bắt nạt – NT nheo lại, anh ko tin vào lời Như vừa nói

- Cô ấy ko biết võ...- Như nói- anh biết chứ ? cô ấy, yếu đuối lắm...việc kéo anh lên là ngoài khả năng chịu đựng của cô ấy nhưng cô vẫn cố thì cũng biết cô ấy ko muốn mất anh... thôi, anh hãy tự suy nghĩ đi – Như bước xuống cầu thang - ...cầm anh, ko đc làm Linh phải khóc...

NT nhìn theo bóng Như, lòng anh xốn xang.. ‘em đã cứu anh như thế sao ? đau lắm ư ?thực sự anh ko hiểu..1 ng yếu đuối như em...sao lại trở nên lạnh lùng quá !’

Tối đó, NT vào phòng, im lặng...Linh đọc sách, im lặng...

NT đi tắm....im lặng... Linh ăn cơm....im..lặng (nắn 2 anh chị này quá)

- N..g...h...ị...T...ư...ờ...n..g – Linh đặt cuốn sách xuống và la lên...

- Oi... - NT có vẻ giật mình.. – sao

- Việc gì ? – Linh nói – muốn nói gì sao ?

Đúng là Linh có khác, cô ấy biết NT có tâm sự...

- G.Linh – NT nhìn cô chăm chú – tôi muốn biết em đang nghĩ gì ?

- Muốn biếttttttttttttttttttt – Linh kéo dài chữ cuối và đứng dậy, lòng NT bất an – tên biến thái nhà anh cũng biết quan tâm tới ng khác đó à nha ! Khen đó

- Hả... - NT há hốc mồm - ..khen ư ?...đó là khen sao ? khen thật ư ? ôi, điên mất...khen quá mà...huhu....

Linh tiến tới vỗ 1 cái bốp vào NT khiến anh khụy xuống, cô ghé mặt sát vào NT và nói :

- Tôi nghĩ gì không cần anh quan tâm

- Vậy.. – NT đứng dậy – vì sao lúc đó...em lại giữ lấy tôi...

- ... - Linh quay đi, cô không nói, NT quay về phía cửa - ...lúc đó...vs 1 tư cách...

- Vứt cái tư cách sang 1 bên đi – NT câu thực sự, anh quát - ...tôi đang hỏi tình cảm của em là gì khi em cứu tôi kia..

- ... - Linh nhìn NT, lần thứ 3 anh hung dữ với cô như vậy - ...chả là gì... (chị Linh nói dối trắng trợn quá ak)

- Vậy...à – NT khẽ trút 1 tiếng thở dài.. – tối nay tôi qua chỗ thằng Khải với thằng Minh chơi cờ....

- Ko tiễn – Linh mắt nhìn vào cuốn sách...

NT đi rồi, anh ấy đi rồi, thực sự lúc ấy Linh muốn nói Linh không muốn mất NT, Linh không muốn NT chết, nhưng cô không nói đc, rốt cục cô lại làm cho NT buồn bã, bỏ đi...cô rất muốn chạy ra cửa, hét thật to, gọi tên NT lại...nhưng không đc, cô không thể gọi...cô sợ nhìn thấy anh ra đi, rời xa cô như anh cô đã đi mãi mãi...nhưng cô không nói đc, cô không thể nói...cô không đc yếu đuối dù chỉ 1 phút giây...

- 5...4...3...2...1... - Linh nhẹ nhàng đếm

Cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, NT bước vào, quả không ngoài dự tính của cô, NT đã quay lại, trong lòng Linh khẽ cười 1 nụ cười âm áp nhưng ngoài mặt thì lạnh tanh (t/g cụt hứng). NT nhìn cô và nói :

- Có lẽ tôi đã quá đề ỉnh, tôi nghĩ... em đã thích tôi...

- ... - ‘phải, em đã thích anh...rất nhiều...’. Linh mắt dán vào cuốn sách...giả vờ ko thèm để ý lời NT nói...

- ... Nhưng, tôi đã nhầm – NT nghe lại - ... em vô tình hơn tôi tưởng..

- ... – ‘ko, ko phải thế, em cũng thích anh..ko, em yêu anh...rất nhiều...’

- ... Em có quyền im lặng – NT nhìn Linh, nhưng anh ko nhận ra dưới lớp tóc dày, 2 mắt cô đã rưng rưng..- và tôi sẽ buông tay

Nói rồi, NT quay mặt ra cửa và đóng cánh cửa lại...lúc này, trong phòng, chỉ còn lại mình G.Linh..nước mắt cô đã chảy ngược vào trong...cô đang tự nhủ sẽ ko khóc trước bất kì ai ngoài anh trai cô, nhưng khi nhìn thấy 1 lần nữa NT quay đi, cô chột với theo...nhưng đã quá muộn.. ‘chết tiệt. Cái cơ thể ngu ngốc, cái miệng ngốc nghếch..sao lại ko nghe lời...sao lại nói những lời ngu xuẩn và ngốc nghếch...lòng tự trọng có là gì..sự xấu hổ có là gì khi anh đã quay đi chứ ? Tại sao lại thế, mình muốn đc bên anh..rất muốn...” Linh đã tự nhủ rằng, cô sẽ nói hết nếu anh quay lại...

Cánh cửa mở...Linh vội đứng dậy

- Nghị T... – Linh ngập ngừng khi thấy ng bước vào ko phải anh- ...Như...

- Cậu lại gây rắc rối rồi chứ gì ? – Như nhìn dò xét.. – cậu làm anh ấy buồn rồi...

- Ừm – Linh ngồi xuống -

- Cậu ko định để anh đi đấy chứ ? – Như khẽ nói.

- Đi đâu – Linh ngạc nhiên

- Cậu rất yếu đuối đấy – Như cười - ...cậu biết ko ?

- ... – Mắt Linh nhìn cuốn sách..

- Cậu ko muốn khóc trước ai cả - Như nghiêm mặt - ..đó là sai lầm lớn, hãy khóc khi còn có thể đc khóc bên cạnh ng mình yêu thương... ngốc ạ...nếu như 1 lần nữa ...cậu lại mất ng con trai đó,...cậu sẽ thế nào...đừng để mọi chuyện lại diễn ra như ngày trước...cậu sẽ mất ng đó đấy...

- ... - ‘mất ư ? không trùng hợp thế chứ ? mình đã mất anh Huy...sao ông trời có thể lấy đi cả NT nữa..ko có chuyện ấy đâu..anh ý ko thể mất đc...anh sẽ luôn bên mình mà..”

- Mình về đây...hãy suy nghĩ kĩ nha – Như nháy mắt...và đi..căn phòng lại trở nên yên tĩnh..

Tiếng chuông điện thoại reo...Linh liếc mắt...số lạ...

- ... - Linh đưa máy lên nghe...
- Con gái – 1 tiếng nói vang lên, ông Trần - ...con khỏe chứ...nghe nè, ta biết con không muốn nói chuyện với ta nhưng con muốn hỏi tên Nghị Tường ấy...
- Linh tắt máy khi nghe đến giọng ông ta nhưng cô chợt nghe thoáng qua.. NT ? Ông ta sao biết NT...Cô vội gọi lại....
- Ông chủ - 1 tên vệ sĩ lên tiếng – cậu ta..
- Từ từ - Ông Trần ngồi chễm chệ - ...3..2...1..
- Reng...ông ta khoan thai cầm chiếc điện thoại lên nghe..
- Nghị Tường... - Linh hét lên -.. NT làm sao hả, ông làm gì cậu ta ?
- Đúng như ta dự đoán.. – Ông ta cười đắc thắng -...cậu ta quan trọng nhỉ ? Cậu ta đang trong tay ta nè...
- Ông đừng mơ - Linh không tin - ..cậu ta ko khờ đến chỗ của ông đâu...
- O.. – Ông Trần gian xảo -.. nhưng ta chỉ cần nói..G.Huy đang trong tay ta thì cậu ta đến ngay còn gì..
- Ông... - Linh cau có.. - Ở đâu..
- Phía nhà kho sau khu ổ chuột ý...ha ha. – kết thúc bằng điệu cười khả ố, ông ta nói tiếp -. ..hãy đến nếu con còn muốn thấy nó...

23. Chương 23: Bắt Cóc..

Trời tối, ...Linh phi ra ngoài,... Dung đã thấy cô, con bé chạy lại theo Linh..

- Anh Huy...anh về rồi à...
- .. – Linh vẫn đi, cô đang rất lo lắng cho NT..
- Hôm trước có ng nói với em rằng anh NT và anh nắm tay nhau đi trên đường... – Dung nói, ánh mắt có ý dò xét...
- Thì sao ? – Linh vẫn đi ra phía cổng trường
- Vậy ra đó là thật – Dung kinh ngạc tột độ. – Sao lại thế dc..
- Tôi bị gay – Linh không thèm nhìn, mà chính xác, cô đang nói cái gì, cô cũng chẳng biết nữa, trong đầu Linh chỉ có mỗi hình ảnh NT..
- O... – Dung khựng lại - ..a...a...đang đi đâu đấy?
- ... - Linh đứng sững lại - ...cô biết NT đi đâu không?
- ...O...-Dung nói – nãy em thấy, anh ý có lên xe với mấy ng đàn ông rồi...họ đi ô tô đen..anh ý có chống cự nhưng bị bọn họ bắt lên xe rồi..
- ... - Dung chưa kịp nói hết câu Linh đã bỏ đi. - ..nói với Như, tôi đi cứu NT...khỏi tay ông Trần...
- ..hình như.. – Dung chưa kịp nói hết, Linh đã khuất bóng rồi...
- 10h tối, tại nhà kho..
- 1 bóng dáng thấp thoáng từ xa..là G.Linh...cô đang đi cứu NT.. “NT, anh đợi em nhé, em không để mất anh như em đã từng mất anh Huy đâu..em sẽ không để anh đi mất đâu..chờ em đến cứu”
- Ông Trần... - Linh phi thẳng vào hét lớn– ra đây

- Ô.. - Ông ta đi ra, đám vệ sĩ đã vây quanh cô - ..con trai

- Tôi ko phải con trai ông - Linh nhìn quanh - NT đâu ?

- Tôi có nói...giữ cậu ta sao - nói rồi, ông ta phát tay ra hiệu đám vệ sĩ bắt cô, biết mình đã mắc bẫy, Linh cố dấy dựa nhưng ko thể đc...cô bực dọc...nhìn ông ta với ánh mắt căm phẫn..

- NT đâu.. - Linh hét - nói mau..

- Xin lỗi - Ông nói, tiến lại gần Linh hơn nữa - .. ta đã nói dối...ha ha..

Sau tiếng cười của ông, là hàng loạt tiếng cười của bọn vệ sĩ...Linh nhìn chúng, nhưng chúng đã trối cô lại

- Con à - Ông ta vỗ mặt Linh - ...cậu ta là con trai nhà họ Trương đấy...ai dám đụng vào..với lại ta ko nghĩ con lại bị mắc lừa dễ thế đấy..con trai của nhà họ Lâm ngu quá trời...

- Câm mồm - Linh mắt tóe lửa. - ..ko đc chứ..

- Haizz.. - Ông ta khẽ thở dài - giờ có đc con rồi...ta sẽ xin 1 khoảng tiền chuộc khổng lồ từ mẹ con..rồi trốn ra nước ngoài..con ko thấy hiếu kì sao ? vì sao ta lại làm thế ấy..mẹ con đã cho ta tiếp quản.....

- Tôi ko cần hỏi - Linh nhìn ông ta với ánh mắt căm phẫn. - bà ta giao công ty cho ông vì ông là ng duy nhất đến bên bà ta...già quá rồi...đơn giản bà ta muốn ngoại tình...còn ông thì muốn tiền...thế là đã đáp ứng nhu cầu cho cả hai.....nhưng bà ta cũng là 1 con cáo già.....bà ta sợ khi ông có công ty rồi sẽ vứt bà ta ra xó nên đã gọi tôi về...để tiếp quản công ty.....ông đã coi tôi như cái gai trong mắt...ông nghĩ có thể thôn tính cái công ty kéch xù này.....nhưng ông ko ngờ bà ta còn có con trai đúng ko ? nhưng do sự cố đó...ông đã bị nhà họ Trương ép buộc phải từ bỏ nhà họ Lâm.....làm kẻ ko chốn nương thân nên ông mới đến bước đường này.....ông dự định lấy tiền chuộc xong rồi ông giết tôi luôn chứ gì ?

- Ko hổ danh là con cái nhà họ Lâm - Ông ta gật gù. -nhưng trước khi làm vậy, ta muốn xác minh.....liệu con có thật là con trai Lâm Gia Huy ko...

Nói rồi..ông ta tiến về phía Linh một cách từ từ, xoa xoa 2 bàn tay..... còn Linh đang hoang mang nhưng ánh mắt vẫn thật lạnh lùng...

Lại nói về NT...anh bị ba anh bắt về để chuẩn bị hôn lễ với con một nhà danh giá nào đó...anh trong cơn đau khổ vì bị Linh cự tuyệt đâm ra chán nản..ng con gái kia cứ bám theo anh ko ngớt..anh cũng chẳng bận tâm đuổi cô ta mà trong đầu anh lúc này chỉ còn mỗi hình ảnh của Gia Linh - ng con gái anh yêu...

Tại trường :

- Như...như - tiếng Doanh hét to, trong khi cô vừa trông thấy Như

- Chuyện gì thế Doanh ? - Như hỏi...

- Anh Huy...đi cứu anh NT - Doanh nói - ...khỏi tay ông Trần, mình thấy lạ lắm...rõ ràng anh NT đi với ng của ba anh ấy mà (đây là điều mà Doanh chưa kịp nói hết)..

- Chết rồi - Như cố gọi cho NT...

NT ko thèm nghe máy trong khi Như đang gọi hơn chục cuộc...và cuối cùng...ng con gái đi cùng NT phải nghe máy vì quá phiền trong khi anh nhà ta đang nằm lim dim ở bãi cỏ bên cạnh...

- A..- cô gái nghe điện thoại...

- NT đâu - tiếng Như quát lên, to, đến NT còn nghe rõ, chưa để cô nhóc kịp trả lời thì.. - ...ở đó có ai tên là ông Trần không ? G.Linh có đến chỗ cậu ấy không ?

Nghe đến đây, NT vội bật dậy...giật điện thoại từ tay cô gái

- Cô ấy có đến chỗ cậu không ? - Như lo lắng hỏi

- G.Linh ? - NT trả lời, hơi sốt ruột.. - cô ấy ko có đây..sao thế ?

- Cô ấy nói đến cứu cậu khỏi ông Trần..- Như sốt ruột - ...xem chừng Linh đang mắc bẫy của ai đó...nghe này.. Trương Nghị Tường..nếu Linh gặp bất cứ chuyện gì, tôi ko tha thứ cho cậu đâu.. cô ấy yêu cậu, luôn luôn yêu cậu, ko muốn mất cậu...hãy lo liệu đi...

- . . . Cô yên tâm..nếu cô ấy mà có chuyện gì... – NT hứa chắc nịch - ..tôi cũng sẽ ko để mình sống mà gặp lại cậu nữa đâu...

NT phi nhanh xuống gara..lấy đại chiếc xe ô tô... cậu phi như điên lên trước sự ngạc nhiên của...ba cậu và cô gái...đồng thời cậu lấy phone dò tọa độ và gọi cho bọn đàn em

- Mấy thằng kia – NT gần giọng trong điện thoại – có việc cho bọn mày làm đây...dò từng cái nhà kho một ở sau khu ổ chuột của chúng mày cho tao...tìm ko ra lão già Trần thì chúng mày tự xử cho gọn hết đi cho rồi...tao sẽ cho từng đứa 1 chúng bay chết ko có đất chôn...

NT gấp điện thoại..lắm bầm ‘...nếu cô ấy có mệnh hệ gì’

Đám đàn em NT nhao nhao...

- Anh Tường nay lại nhúng tay vào giang hồ rồi...

- Không phải anh đã giải nghệ rồi sao

- Có lẽ nay cấp bách quá...

- Nghe theo thôi...

Phải, NT từng cầm đầu cho trùm xã hội đen lớn ở thành phố này..ko ai dám lên tiếng khi nghe đến thiếu gia nhà họ Trương, nhưng anh không muốn theo... cái trò chơi quay vòng mạng sống này nữa.. anh muốn yên vị vì nếu không cha anh sẽ bắt anh tiếp quản công ti...đó là điều mà anh ghét nhất..

Còn ở 1 nơi nào đó, Như nhìn lên bầu trời ‘Anh Huy, em đã làm tròn lời hứa của em với anh, em đã chăm sóc Linh thật tốt, còn kiếm cho cô ấy 1 ng con trai tốt nữa... em đã hoàn thành nhiệm vụ rồi..’

Bóng hình 1 ng con trai hiện lên trong tâm trí của Như

« - Gia Linh..mình tưởng cậu về Mĩ từ mấy hôm trước rồi..

- Linh ? – Ng con trai lên tiếng..

- Ô .. cậu là con trai à ? – Như thắc mắc – Giống Gia Linh ghê.....à, cô ấy có nói cô ấy có 1 ng anh trai.....chắc là cậu.....G.Linh nhớ cậu.....nhưng cô ấy không khóc đâu nha.....cô ấy chờ đợi ngày đc gặp cậu...

Và thế là từ ấy.. ngày nào Huy cũng dành thời gian gặp Như để nghe cô kể chuyện về Linh...anh ko nói..nhưng mình cô nói, cô cũng thấy hạnh phúc và Như đã yêu anh như thế đó...cho đến khi Huy về Đài Loan..cô cũng về...và ngày anh gặp tai nạn, cô cũng đến thăm..anh chỉ nói 1 chữ duy nhất..

- Linh...

Như đã biết ..cô sẽ chăm sóc cho Linh, sẽ luôn thương yêu Linh, vì anh đã giao phó cho cô... đến chết, trái tim của anh cũng chỉ dành cho Linh... cô đã thầm cảm ơn Linh vì đã cho cô 1 cơ hội gặp đc ng con trai để cô yêu, cô nhớ... »

‘Linh ơi, phải sống nhé, bạn là ánh mặt trời nhỏ của anh Huy, chỉ có bạn mới có thể xua tan lạnh lẽo nơi trái tim anh ấy thôi...vì..khi nhắc đến bạn... anh ấy đã cười...nụ cười ấy thật hiền...và điều này mình có thể chắc chắn chỉ riêng bạn và mình mới thấy đc....’

24. Chương 24: Giải Cứu

NT phi như điên trên đường quốc lộ, còi cảnh sát, máy bay, cơ động hú vang, ai cũng nhận thấy đại thiếu gia ko phải đùa như mọi hôm vì mọi hôm anh có vòng vài vòng qua vòng tròn chuyển hướng trên đường

quốc lộ để trêu đùa cảnh sát nhưng nay anh chỉ theo 1 hướng khiến lũ cảnh sát như đề cao cảnh giác và huy động rất nhiều ng hơn nữa...

- Chúng mày tìm ra chưa ? – NT hét lên trong điện thoại

- Dạ...bọn em đang cố tìm..ở đây hơn 5...

- Câm hết mồm chúng mày đi đừng lí do ko tao cắt lưỡi– NT gằn giọng.. - ..tao mà đến đến nơi mà chúng mày chưa tìm đc thì tao giết từng đứa một...

- Dạ...

Khu ổ chuột nằm ngoài thành phố, thuộc địa phận của bọn khác nhưng NT đã thu phục đc và lấy khu ổ chuột này làm căn cứ cho bọn đàn em của anh ở để tránh ánh mắt dòm ngó của bọn cảnh sát...đằng sau có tới tận hơn 50 cái nhà kho, nếu muốn tìm thì ko phải dễ...nhưng cũng ko quá khó với bọn đàn em của NT đông như 1 đội quân... nhưng cũng cần thời gian..

Tiếng chuông điện thoại NT vang lên...

- Bọn chó chúng mày tìm ra chưa ? – NT gào lên như 1 con mãnh thú..

- Bọn nó ở trong cái nhà kho số 37, anh ạ, tụi em vào trước nhé

- Câm mạnh động, nghe tao nói, tản ra, trong đó còn có con tin... và nếu chúng mày mạnh động thì con tin sẽ bị nguy hiểm nên tao cấm chúng mày...câm rõ chưa ? Mình tao giải quyết...

NT nhìn vào gương, lũ công an đang ở phía sau...rất gần

- Nào.. hãy theo tao và cho tao biết chúng mày có thể làm đc những gì, lũ cớm..nhanh lên đi...

NT rô ga phi nhanh hết tốc lực, anh phi qua khu ổ chuột để đến bãi đỗ trước cửa nhà kho, lũ tay chân của anh trông thấy xe anh liền chạy theo sau...

- Trông lũ cớm cho tao – NT hét..

Anh phi thẳng vào sân trc của nhà kho số 37..

Trong kia là ông Trần đã trối Linh lên sau 1 trận đòn như tử khiến Linh hết sức, ông ta trối 2 tay Linh và treo lơ lửng giữa trần nhà, điệu cười khả ố..

- Sao hả ? Cậu chủ yếu thể hả ? tao muốn xem mày là con trai hay con gái nào ?

Brummm.... Cả lũ trong nhà kho hoang mang...

- Tiếng gì ý nhĩ

- không biết..

- kệ nó đi...

Brummmmmmmmm.....

- Ông chủ, nghe như tiếng xe..

- Ra xem đi chứ đứng đây à? – Ông Trần ra lệnh

Khi cánh cửa vừa mở ra, thì, một chiếc xe ô tô bạc phi thẳng vào trong đám 2 thẳng ngã rũ rượi,..đám nát cả cửa...lúc này, Linh mới nheo mắt nhìn ... ‘xe bạc à, ai đó đang đến cứu mình thì phải...NT, là NT...không tin đc mình đi cứu anh ta thì giờ anh ta lại cứu mình, sự thật trở trêu....’

Chiếc xe vẫn im không nhúc nhích...NT đang ngồi im trong xe...quan sát..lẽ ra anh định sẽ đợi bọn kia mở cửa thì phanh lại và bước ra khỏi xe xử đẹp từng thẳng, ai ngờ đâu, anh đập nhầm cái tăng ga chứ không phải là phanh, nên nó đã rô ga phi thẳng vào nhà kho không kịp suy nghĩ... chứ anh có cố ý đâu, tuy nhiên anh cũng phải tự thú nhận ban nãy mình ngầu thật (đến lúc này mà còn tự sướng).. anh rút phone ra nháy cho bọn đàn em báo chúng không dây vào vì có thể lũ công an sẽ tóm gọn cả ổ, và bảo tụi nó đi sơ tán..

‘hắn ta làm gì mà không cứu mình?’ Linh nghĩ...

- Ông chủ...

- chắc thằng cha nào say ý mà...lôi ra đánh bầm dập...

Cả lũ đàn em của ông Trần từ từ tiến đến, đưa cầm tuýp, đưa cầm dao chém lia lịa nhiều nhất vào xe anh. Anh ngồi trong xe và đếm..

- 1..2..3..4..5..

Còn ông Trần đang từng bước tiến về phía Linh, ông ra lệnh cho bọn kia..

- Kiểm tra xem nó là con trai hay con gái...

Phăng...rầm...2 tiếng động phát ra cùng 1 lúc...3 chiếc cúc áo sơ mi của Linh bị đứt phăng, đồng thời cánh cửa xe ô tô của NT cũng bay ra... cả lũ còn đồ tránh ra..NT bước ra, anh mở cốp xe lấy ra cây côn bạc..và nhìn lũ còn đồ...cười nhẹ...rồi anh chỉ khúc côn vào mặt từng thằng và nói...

- Chúng mày... cho 1- tao trả 10...

Cái lũ kia không biết trời cao đất dày là gì chứ cứ chọc tiết NT là anh cho chúng nó thắng thiên, lên bàn thờ ngồi ngắm gà khỏa thân hết 1 lượt..cả lũ sau 1 hồi bần thần thì nghe tiếng ông Trần ra hiệu

- Lên

Thế là từng tốp phi lên, chuyện gì chứ riêng đánh nhau thì kinh nghiệm của anh có thừa, anh cầm khúc côn múa 1 hồi và đập từng thằng chan chất...

- Chúng mày...mắc sai lầm...lớn rồi...tao cho ...chúng mày...biết..đây là,...địa bàn..của tao...kia là...ng của..tao...chúng mày...dám động vào...những thứ của...tao...tao cho chúng mày chết...

Anh vừa nói, vừa phang tới tấp, về mặt anh lúc này hung dữ hơn bao giờ hết, nhìn anh như đang muốn thiêu chết ng đến nơi rồi...cả lũ khi nghe đến địa bàn thì...gì thì gì..chúng nó thừa biết đây là địa bàn của Trương Nghị Tường... chứ chúng nó ngu gì đâu mà không biết, nếu vậy thì cái thằng đang múa côn lia lịa kia là NT rồi...

Cả lũ biết mình đang mắc phải sai lầm lớn liền dừng lại, tản hết ra xa, cúi gằm mặt không dám nhìn nếu tụi nó còn muốn sống..NT lừ lừ tiến lại nhìn nắm cúc áo trong tay thằng tay chân của ông Trần dần lên

- Mấy cái!

- Dạ.. –giọng run run

- Tao hỏi mày cầm mấy cái... - NT quát..

- B..ba...ba ạ - thằng này lúc này sợ thật rồi vội quỳ xuống -...anh ơi, em

- Câm – NT nói và phang liên tiếp ba phát vào bên vai đang cầm cúc của thằng đó... khiến cho xương bả vai của thằng đó nghe ọc cả tiếng răng rắc..

Lúc này, ông Trần sợ quá bèn cầm con dao trong tay chặt phăng dây thừng treo Linh lơ lửng, khiến cô ngã xuống... huych...ông ta xách cô lên và dí con dao vào cổ cô rồi hét..

- Lùi lại.. lùi..lùi...

- Chó cùng dứt giậu... – NT lùi lại, mắt liếc về phía Linh.

- Đặt côn xuống... – Ông ta la lên...

NT làm theo, đặt khúc côn xuống và đứng dậy.

- Trương Nghị Tường, cuối cùng mày cũng có ngày này..tao ày biết...chúng mày đâu xông lên – ông Trần gào lên

Nhưng cả lũ tụi nó sợ NT hơn cả ông Trần, tụi nó theo phe anh ý hết rồi còn đâu ? Ông ta nhìn mà nổ đom đóm mắt ra lệnh..

- Mấy thằng kia..tao nuôi ong tay áo chúng mày à...

Bụng...huych...Ông Trần ngã bổ ngửa về phía sau...ông ta mãi lo về phía trước, lo NT mà đâu nghĩ rằng Linh cũng đâu yếu đuối gì, 1 phát cùi trỏ khiến ông ko định thần đc gì nữa thì Linh xoay ng đập 1 phát vào bụng khiến ông ta lảo đảo ra đất, NT thừa thời cơ phi đến cầm cây côn và dí sát vào cổ ông ta đồng thời lấy chân dậm vào tay ông ta khiến cho ông ta phải thả con dao ra..

- Muốn biết tôi là nam hay nữ à.. – Linh ngồi xuống ghé sát vào tai ông ta nói- ...tôi là con gái...là Lâm Gia Linh.....Lâm Gia Huy là anh sinh đôi với tôi, nhưng anh đã chết rồi...bà già nhà tôi biết có kẻ hãm hại anh và ba tôi nên bà ta bắt tôi phải giả anh trai vì nếu kẻ đó mà biết anh còn sống thì bà sẽ an toàn ôm cái công ty kếch xù đó, nhưng nếu ko có tôi thì ng sẽ bị ám sát tiếp theo chính là bà ta..tôi và anh tôi chỉ là vật thể thân...lí do tôi vẫn sống đến ngày hôm nay là... tôi luôn bên cạnh NT, nên chúng ko dám đụng đến...đúng ko ông Trần...ng tình của mẹ tôi...kẻ đã thuê ng ám sát anh tôi.....

- Giỏi...giỏi – ông ta thở hổn hển

NT cầm khúc côn đánh 1 cái bốp vào đầu ông ta, nhưng ông ta ko chết, anh muốn cho công an đến để xử ông ta, anh và Linh quay đi...anh khoác chiếc áo cho Linh...

- Mượn – Mặt Linh lạnh tanh, tay chìa ra

- Không.. – NT nói – đây là bảo bối của anh, từng vào sinh ra tử với anh..

- Đưa – Linh trợn mắt

NT ngoan ngoãn làm theo, và cô chăm chú nhìn khúc côn..NT lườm bàu

- Mượn đồ mà như du côn cướp đồ vậy, em bá đạo quá đấy..

- Nói gì – Linh nhìn NT, mặt đều đều - ..ko phải tôi đã nói, đồ của anh cũng là của tôi rồi sao?

- Nhưng ít ra cũng phải cho ng ta 1 nụ hôn đã chứ.. – NT lườm bàu...

- Muốn hôn?

Linh nhếch mép cười nhạt (úi thôi,...) và bốp...cái côn bị cô ném tương ngay trúng đầu NT, anh ôm đầu lồm cồm nhặt khúc côn..nhìn Linh..cô vẫn lạnh băng và nói

- Ai bảo tới cứu ng ta mượn..đó là..

- CẨN THẬN... - NT hét lên và phi đến ôm lấy Linh đồng thời lúc đó 1 tiếng ...đoàng chói tai vang lên...NT đã ngã xuống trước sự chứng kiến của Linh....rất nhanh...

25. Chương 25: Ranh Giới Giữa Sự Sống Và Cái Chết

- Nghì...Tuồng... - Linh hét lên, lần đầu cô không giữ đc vẻ giá băng, lần đầu cô không giữ đc vẻ bình tĩnh, 2 mắt cô mở tròn...

- Em bắt cần quá đấy..- NT cười nhạt

NT vẫn ôm cô, và từ từ ngã xuống bên Linh, anh nhìn Linh chăm chú..

- Đây... này.. – Linh nhìn, từng giọt máu đỏ tươi đang nhỏ xuống đất, NT đã bị trúng đạn

Phát đạn đó, anh đã lãnh thay cho cô, anh nguyện chết thay cô, vậy tại sao đến lời yêu anh cô còn ko dám nói chứ? Anh đang từ từ nhắm mắt...Ông Trần cười ngẩn ngơ, công an đã xông vào và bắt gọn bọn bắt cóc...

- Đây...này...Nghì Tuồng..tỉnh đi, mở mắt ra nhìn em... – Giọt nước mắt đầu tiên sau bao nhiêu năm kìm nén đã nhỏ giọt, cô ko thể kìm nén được nữa – nhìn em đi...

- Em khóc ư? – NT mắt nhắm nghiền, nói

- Tại ai...tại ai mà em mới khóc... Như nói đúng.... thời gian có hạn...em lẽ ra phải làm những thứ mà em có thể làm...vậy mà em luôn do dự....giờ muộn mất rồi...huhu...tỉnh đi...em ko muốn mất anh..em ko muốn mất anh thêm lần nào nữa...em đã mất G.Huy...đã quá đủ nỗi đau rồi, anh còn muốn em chịu sao nỗi nỗi đau này đây?...sao anh ko để em chịu viên đạn đó?... tại sao anh ngốc quá vậy...cái đầu anh để trang trí thôi ư?...sao anh ngốc quá vậy...em ko muốn anh chết,...em yêu anh..nhiều lắm....em ko thể để anh chết... Nghị Tường...em sai rồi...lẽ ra em ko nên làm anh tổn thương...nhìn em đi...xin anh...mở mắt ra nhìn em đi...em ko muốn anh ngủ...em muốn nhìn thấy nụ cười của anh 1 lần nữa....

- G.Linh... – NT chỉ kịp nhắc tên cô, anh đã ngất đi vì mất nhiều máu

- Ng gì chứ? Đần ông gì chứ? – Linh khóc to lên - ..anh ko đc ngủ, em ko cho anh ngủ, anh phải dậy, xin anh, vì em 1 lần này nữa thôi, em ko muốn mất anh...sao ai cũng bỏ rơi em vậy? Em ko đáng có 1 hạnh phúc nho nhỏ ư? Nếu ng lẽ ra phải chết là em mới đúng chứ, tại sao...anh Huy,...anh chết rồi...anh cũng muốn bỏ rơi em sao...

Chiếc xe cứu thương đã đưa NT đến bệnh viện, trường học cũng đã đc báo về việc của NT... Linh đứng ngoài hành lang...nước mắt cô đã nhoe...NT vẫn đang trong cơn nguy kịch, viên đạn chèn vào 1 động mạch gần tim, việc lấy ra là rất khó, nếu ko cẩn thận, NT sẽ mất mạng... Linh đang suy sụp, 1 bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Linh:

- Mình đã nói mà- Như khê nói...nước mắt như rừng rừng - ...anh Huy, đã chết, mà mình chưa có cơ hội nói lời yêu anh ấy...mình ko muốn bạn cũng như thế..

- Muộn rồi...thật sự muộn rồi – Linh lại thổn thức - .. mình ko kịp nói với anh ấy...mình đã khiến anh ấy buồn...phát đạn đó...lẽ ra phải là của mình...lẽ ra...lẽ ra...huhu

- Phải...phát đạn đó phải là của cậu – Như nhìn Linh - ...đáng lẽ ng chết phải là cậu, NT đã làm sai gì, anh ấy có liên quan gì đến cậu mà phải hứng chịu như thế....nhưng anh ấy đã cướp lấy cậu ra từ tay tử thần và....

- Thế thôi ư? – Linh gào lên - ...sao anh ấy phải trả giá bằng mạng sống của mình...

- Vì cậu ấy có quyền lựa chọn – Như hét - ...trong giây phút đó....cậu ấy đã chọn cứu cậu...cậu ấy đã chọn giữ lại mạng sống cho cậu...hi sinh vì cậu...cũng như cậu đã lựa chọn làm tổn thương cậu ấy....thay vì nói yêu cậu ấy....

Linh ngồi sụp xuống..lẽ ra Linh phải nói yêu anh sớm hơn,..lẽ ra cô phải làm thật nhiều việc cùng anh khi cô còn có thể...thế nhưng, những gì anh nhận đc chỉ là sự đau đớn...cô sẽ lại cô đơn...1 lần nữa ư? Nhìn ng mình yêu bỏ đi...cô sẽ để anh đi như thế sao?

Bác sĩ đã từ phòng phẫu thuật đi ra...1 ca phẫu thuật thất bại, nghe lời từ ông bác sĩ...Linh như sụp đổ hoàn toàn...nụ cười của anh...lúc anh ngây thơ nói về cô..lúc anh quan tâm cô...tất cả...kết thúc rồi sao? Tất cả...đã sụp đổ..giấc mơ bên anh mãi mãi đã vỡ vụn rồi sao...từng mảnh vỡ như cửa sâu vào trái tim cô thêm nữa..anh đã bỏ cô đi..1 con ng nữa...đã ra đi...

Ranh giới ấy...của sự sống và cái chết...thật mong manh và anh ko thể vượt qua...anh đã đi thật sao...anh đã rời xa cô thật ư? 1 lần nữa cô nhìn ng con trai ấy bỏ đi...bao nhiêu câu hỏi dồn dập đang dồn đến với Linh...cô ko biết làm thế nào... cô sống để chờ đợi,..ngày đc gặp G.Huy....và khi anh chết, cô đã suy sụp...nhưng gặp anh...NT đã cho cô can đảm để cô tiếp tục sống nhưng sao..ngắn ngủi quá..giờ ông trời lại mang anh đi...có quá tàn nhẫn ko?

Ko, cô đáng bị vậy...cô đã làm tổn thương NT, cô đã khiến anh buồn...cô ko đáng để có anh...vậy sao ng chết ko phải là cô....

- Nghị Tường...sao em vẫn còn trên đời...sao.. – Linh suy sụp hoàn toàn

- Ng nhà của bệnh nhân Trương Nghị Tường... – tiếng cô y tá vang lên - ..ở đâu?

- ... – Linh đứng dậy, mắt đỏ hoe....nhìn cô y tá..

- Là cậu à? – Cô y tá nhìn ‘úi, đẹp trai quá’ - ...bệnh nhân Nghị Tường đã chuyển sang phòng bệnh 102 rồi...

-... - Linh ngạc nhiên, cô muốn phi nhanh tới bên Nghị Tường. - ...sao...bác sĩ...-cô ghen lại.. - ...bảo anh ấy...đã...

- Đó là bệnh nhân khác mà - cô y tá hồn nhiên - ...cậu ấy đc chuyển qua bên khoa hô hấp vì lấy đạn xong...

Cô y tá chưa kịp nói xong thì Linh đã quay phắt đi, mặt hầm hầm như thịt bầm bủn chả...nhìn mặt cô ai cũng tưởng tượng thằng nào vừa đắc tội với cô đang nằm còng queo trong 1 cái xó xỉnh nào đó khiến họ chột rùng mình...thực ra Linh đang rất vui, NT không chết, cô sẽ chạy ngay đến với anh ấy và nói cô yêu anh ấy...

Đứng trước cửa phòng 102...cô không dám vào...nhỡ..trong đó lại là 1 sự nhầm lẫn như lúc này..cô sẽ mừng hụt thì sao...Một bàn tay khẽ đẩy cửa bước vào...

- Anh là.. - cô gái nói (con bé hôn thê của NT ý) - ...bạn anh NT à..

- ... - Linh đã chắc chắn sau cánh cửa kia, NT đang nằm đợi cô, cô ngồi xuống, từ xa để nhìn NT ngủ, bình thường, cô có để tâm đâu, nhưng nay, cô muốn ngắm anh thêm nữa, anh đẹp trai thật...cô chăm chú nhìn mà cái mặt Linh cứ như muốn chạy ngay lại bóp cổ anh đến nơi khiến cô bé kia lo lắng...

- Anh ...không sao chứ? - ‘úi, anh ý là ai mà đẹp trai thế kia’

- Không..- Linh mắt dán vào NT và quay ra..- ...cô là...

- Em là...Diệu Linh ..vị hôn thê tương lai của anh Tường..

‘C..cái gì ? hôn thê ? Mình ko nghe lầm đó chứ ? cô ta là vị hôn thê, hừ, NT anh mau dậy ngay cho tôi, giỏi lắm...đã có hôn thê rồi cơ à..giỏi...giỏi...trong khi tôi lo cho anh...khóc hết nước mắt vì anh khi tưởng anh đã chết...còn anh ...nằm ko mà cũng tán tỉnh con gái nhà ng ta đc...sao anh ko chết quách đi cho rồi..hả...hả..tên NT ngốc nghếch kia ? Lại còn Diệu Linh nữa chứ. Cũng tên Linh cơ đấy. Bực mình thật, ôi, tức chết mà...’

Dường như hỏa khí đang bốc ra ngùn ngụt từ ng của Linh, cô bé kia ko dám nán thêm nữa, nhanh chân ko thì chết..Linh cầm quả táo lên và..phăm phăm phăm...cô cầm dao chém táo...chứ ko gọt nữa...1 lúc sau..trái táo thành 1 đồng trên đĩa...chả biết nên gọi là đồng gì nữa..

- Linh... Linh... - NT đang mê man...

‘Ồ..đến ngủ mê còn gọi tên đứa khác nữa...bực mình...mình ngồi ngay cạnh mà không gọi... (đâu..anh gọi tên chị mà)...rồi, thích gọi thì cho gọi...’. Lúc này, mặt Linh y như thịt bầm xông khói..cứ như chờ lúc NT dậy là phi đến luôn, tư thế đã chuẩn bị sẵn rồi...

Mấy tiếng sau..cái sát khí của chị Linh không những không giảm mà còn tăng ngút trời ...vì sốt ruột, và cuối cùng...anh NT cũng tỉnh...thế nhưng trc khí thái cao ngút trời của chị Linh, anh chẳng dám mở mắt ra luôn...cứ ti hí, thi thoảng nhìn hé chị ý xem đã nguôi giận chưa?

- Dậy đc chưa - Linh nhìn, ánh mắt sát khí đằng đằng...nhìn NT chăm chăm...

- ..biết không ngủ đc nữa..NT mở mắt.. - ôi, đây là đâu nhỉ, thèm ăn hoa quả ghê...

- Trên bàn... - Linh gần giọng khiến NT khẽ giật mình...híc, anh nhìn lên bàn thì ối giời ời, cái đồng gì nằm lù lù trên đĩa thế kia? - ...c..cái...gì... đây?

- Táo.. - Linh nhìn NT không chớp mắt..

- Ăn đc không? - NT nhìn Linh ái ngại..

- Không ăn tôi để đấy làm gì? - Linh hằn học..

NT không biết ai, cái gì, thứ gì, ng nào dám chọc giận Linh đến như thế, làm anh phải chịu vạ lây.. (anh là kẻ gián tiếp gây ra ý)

- Nay..-NT dò xét.. - ai chọc tức em vậy?

- Anh NT..anh tỉnh rồi sao? - Tiếng con bé Diệu Linh vang lên.. - em gọt quả táo cho anh ăn nha, ơ, anh đang ăn cái đồng gì vậy - nghe đến đây, Linh bốc hỏa như muốn thiêu rụi luôn cả bệnh viện - không ăn thế

đc đâu, anh đang bệnh, đưa đây, a, cái này chắc là anh kia gọt à? Con trai bắt tài trong mấy cái này thật đấy, thôi, để em gọt cho dễ ăn...

Thôi, quả này cái bệnh viện này ra tro luôn, NT nhìn Linh và đã hiểu phần nào câu chuyện khiến nàng ta tức giận.. NT nhìn con nhóc kia..rồi lại nhìn Linh ‘úi, mẹ ơi, chọc vô tổ kiến lửa rùi’

‘hừ, lại còn liếc mắt đưa tình với con nhỏ nữa...cay cú’, Linh ngồi im, bất động. NT biết thừa, đằng sau im lặng là có giông tố. Anh hất nhẹ cô bé ra...hỏi

- O...Huy này...

- Về đây! – Linh đứng phắt dậy, hỏa khí ngút trời giờ đã chuyển sang tử hàn khí lạnh thấu xương tủy khiến NT khê rùng mình.. – 2 vợ chồng cứ tiếp tục.

Linh đóng cửa cái rầm.. ‘thôi, thế này tiêu mình rồi, Linh giận mất rồi, hiểu lầm nữa, trớ trêu thay, thôi, cuộc đời mình chấm dứt tại đây luôn...huhu’ NT khóc thầm bên trong...

26. Chương 26: Hiểu Lầm

2 tuần trôi qua kể từ ngày anh bị thương, Linh không đến thăm anh nữa, tất nhiên không phải vì cô ghét anh, không yêu anh mà là vì cô sợ nhìn cảnh ng khác chăm sóc anh mà không phải là cô (biết chăm sóc đâu, chị mà chăm sóc, anh ý nặng hơn thì có..). Nghĩ mà thấy bức, cô gái kia từ đâu chui ra thế không biết, làm Linh hậm hực suốt hai tuần, nửa tháng chứ phải ít à... còn anh, ngày nào anh cũng chờ cô đến, mà cô không đến...anh nghĩ chắc Linh giận anh thật rồi,..trc khi bất tỉnh, anh đã nghe thấy cô nói cô yêu anh, không biết có đúng không nhỉ, nhưng yêu phải tin nhau chứ..mà kể ra cô không tin cũng đúng, từ trước tới giờ đã lần nào anh chịu tỏ tình đằng hoàng đâu, mà có muốn thì nhìn nụ cười chết ng của Linh anh cũng nào dám nói đc gì nữa...lần này ra viện anh quyết tâm sẽ tỏ tình với Linh thật hoành tráng, khiến cho cô ấy không đồng ý không đc, nhưng trước hết cần giải quyết cái con bé Diệu Linh này đã...

Cuối tuần, chuẩn bị xuất viện, anh vừa ra đến cổng viện thì thấy, Như và Doanh đang lúi lúi, kéo kéo 1 cô nào đó, nhìn mãi mới ra, là G.Linh...anh vừa mừng, vừa sợ...hôm nay, cô ấy đã trở về với thân phận thật sự, cô mặc chiếc váy trắng, đôi giày búp bê màu hồng nhạt, mái tóc dài, trông cô không khác gì thiên thần, chỉ thiếu mỗi đôi cánh còn khuôn mặt thì lạnh lùng quá...

- Các em đến đón anh à ! – NT hỏi.

- Họ thôi, tôi tiện đường – Linh cầm cẩu khi nhìn con bé cũng tên Linh kia

- Vẫn giận anh à? – NT dò hỏi

- ... - Linh quay đi. Thôi, thế này là vẫn giận rồi, giờ phải làm sao cho cô hết giận đây,..

- Đừng giận... - NT đến gần Linh, đang sẵn cơn tức, anh lại tiến gần thế này, khoảng cách quá lí tưởng để Linh trút giận rồi còn gì, và không ngoài dự đoán, anh ăn trọn cú sút của Linh vào bụng - ... anh đang bị thương mà...khụ...khụ...khụ..

- Về thôi.. – Linh quay đi...

Bỗng, 1 phát bốp...1 bàn tay ai đó vừa giáng cho Linh 1 cái tát nảy lửa, Linh chơ chọi giữa khoảng không và ngã phịch xuống đất...lúc định thần lại thì đó là con Diệu Linh...nó đã tát Linh...cô đứng dậy, không phải hỏa khí, không phải hàn khí, mà là tử khí bốc lên ngàn ngút..

- Đừng tưởng cô có anh trai đẹp trai mà cô làm kiêu nhá – Con bé nói lớn

- 2 vợ chồng nhà người đc lắm..- Linh không nói thêm...

Linh bỏ về trong tiếng gọi của NT...

- Anh giỏi – Như nói - ...đã có hôn thê...mà còn...tôi đánh giá anh cao quá...nghe đây, phát tát này... - Như quay sang, tát 1 cái không kém vào mặt của D.Linh... - như ng ta thường nói đấy, có vay có trả...

Như bỏ đi và không quên ném cho NT 1 câu rằng cô sẽ không để cho Linh động lòng với anh thêm 1 lần nào nữa đâu.

NT từ lúc nhìn Linh bị tát tới giờ, đứng chết trân, trong đầu anh chỉ có đúng duy nhất 1 dòng chữ mà Như đã từng nói với anh

- Cô ấy đã từng bị bắt nạt..

Anh thần thờ... Diệu Linh lay anh...gọi ...gọi với ánh mắt “đòi công bằng cho em”

- Anh Tường...a..

NT nắm lấy bàn tay cô, mắt anh, không phải là đôi mắt như thường ngày, nó như ánh mắt của 1 con hổ khát mồi, anh nắm chặt như muốn bóp tay cô ra làm cháo vấy...

- A...em đau...đừng bóp tay em – D.Linh kêu lên

Bốp...1 cái tát như trời giáng giáng thẳng xuống mặt D.Linh, cô ta nằm chổng chơ giữa mặt đất, trên mặt còn hằn sâu những nét lằn của bàn tay thô bạo kia..cô hoảng loạn tột độ mà không biết vì sao mình bị đánh 1 cách thô bạo như vậy, NT của thường ngày không còn nữa mà thay vào đó đang là NT tức giận tột độ, chỉ muốn xông đến bóp chết cô cho rồi...

- Không...ai...đc đụng vào..ng con gái..tao yêu...- NT nghiêng mặt nhìn cô ta - ...như ng ta nói,...có vay có trả...riêng tao...nhận 1 trả 10...đừng tưởng..mày là con gái...tao không dám...đánh...

NT đang chực giơ tay lên, nhỏ Linh sợ hãi tột độ, 1 cái tát đã làm cho cô đau, xót như vậy thì 10 cái, cô sẽ không ra dáng ng nữa à...

- Dừng... - Linh kêu lên, bên cạnh Linh là Như và Doanh, có lẽ bọn họ đã nói chuyện, Linh mặt lạnh băng tiến về phía NT nhìn anh chăm chú, anh cũng nhìn cô, 4 ánh mắt chạm nhau nhưng không hề có sự đồng cảm mà ở mắt anh hiện lên 1 con mãnh thú, còn ở mắt cô là sự vô cảm...và ánh mắt vô cảm ấy đã chiến thắng, ánh mắt anh đã dụ đi, anh không bực nữa,..mà anh muốn ôm lấy cô..bồng cô quay đi... - ...sống tốt...

Lời nói ấy khiến anh như rơi từ 9 tầng mây cao xuống...cô bỏ anh đi ư? Sao cô lại làm thế..? anh không hiểu...và anh cứ đứng đấy nhìn Linh quay đi...

Sáng hôm sau, Linh uể oải bước đến trước gương, lâu không soi gương, giờ nhìn lại, cô cũng xinh đó chứ, cơ mà sao cứ bị nói là con trai khi cô cắt tóc ngắn thế nhỉ? Không lẽ...là vì đôi mắt cô lạnh lùng quá...hay...tại...cái ngực cô màn hình siêu phẳng, cô đã nhớ ng rồi...lại còn vác màn hình siêu phẳng này nữa chứ, ai cũng nghĩ cô dễ bị bắt nạt...bỗng, cô lại nhớ tới NT: ‘công nhận ngực cô nhỏ thật..ko biết số đo vòng 1 là mấy?...đã đc 30 chưa...’ . Linh cười ngắn ngợ...nhưng nghĩ lại thì, hỏa khí lại bốc lên khi cô nói yêu hấn...mà hấn có nói yêu cô đâu bao giờ chứ? Cứ như cô đã tỏ tình trước vậy, ôi, ngại quá đi mất, giờ cô phải làm sao...cô đã lo cho hấn như thế, mà hấn lại thích ng con gái khác, hôn thê nữa chứ...cô tự nhủ thầm nếu lần sau cô mà còn gặp lại, không cho hấn 1 trận thì cô không phải là ...LÂM GIA LINH...

- Linh, bây giờ mẹ cho con 2 lựa chọn...- Tiếng mẹ cô cất lên... - 1 là lấy chồng, mẹ có đám này, họ muốn hỏi cưới con...2 là không đồng ý thì quay về Mĩ...mẹ sẽ không có đứa con gái nào như con...

- Về Mĩ... - Linh buột miệng rồi phi lên nhà.

- Mày.. - Mẹ cô không tin nổi vào mắt mình nữa.. - mày biết đây là mối thông gia tốt không? 1 mối làm ăn từ trên trời rơi xuống đấy..

Linh lên phòng, không thèm nghe..ừ thì đi, cô cũng chả muốn cưới cái tên chết tiệt gì mẹ nói, cô cũng chả có hứng thú khi ở lại Đài Loan, sang Mĩ, cô lại học lại...cô cũng chả muốn ở đây lâu, nghĩ đến NT, cô thấy ghét...

Chiều hôm đó, Linh tới trường và thu dọn đồ đạc...cô nhìn quanh căn phòng thì..

- Quả thật cậu đã yêu hấn rồi – Như lên tiếng...

- Không có chuyện đó – Linh quay ngoắt...

- Nghĩ kĩ đi Linh, tôi không muốn xa cậu – Như nài nỉ - ...NT thì sao? Trên đời này chỉ có mỗi tên đó thôi sao?

- Chẳng liên quan gì tới tôi, tôi đi đây – Linh mặt lạnh băng tiến về phía cửa và quay đi

- Chị Linh... - Doanh hét và thở hổn hển, hình như cô biết nay Linh sẽ đi, cô tới để tiễn Linh

- Doanh à. – Linh quay lại - ...Huy chính là mình, mình xin lỗi vì đã lừa bạn..

- Không.. – Doanh lắc đầu nguây nguây, - ...Linh là ai đi nữa, em sẽ luôn gọi chị 1 tiếng anh, chị...vì Linh đã cứu em..em là ng của Linh rồi...dù thế nào...trông chị rất ngầu...em thích chị ở điểm ấy...cho em theo chị nha!

Lúc này, Linh thấy cô nhóc lấy ra từ đằng sau 1 chiếc va li nhỏ, Linh khẽ gạt đầu...và cô cùng nhóc đi, cô sẽ đi chuyến máy bay đêm, để không ai biết rằng cô sẽ đi...để những chiếc đèn pha trên máy bay sáng lung linh như ngôi sao kia sẽ thu hút sự chú ý của ng đó...phần nào...hôm nay,...cô không gặp đc NT, anh đã về nhà...chắc lại đang chuẩn bị cho lễ cưới chứ gì...? NT chết tiệt, đợi đấy tôi sẽ có 1 ng chồng tốt hơn anh vạn lần à xem.. Linh chợt nghĩ...

Như kéo nhỏ Doanh lại

- Cấm gọi cho NT rằng Linh đi rồi chưa..

- Nhưng – Doanh ấp úng..

- Không nhưng.... – Như nghiêm mặt..

Doanh ngậm ngùi đi theo...

6h tối, tại sân bay...

Linh quay lại như đang tìm kiếm 1 ai đó, và rồi, chuyến bay cũng sắp cất cánh,... không thấy bóng dáng anh...cô lại chợt dạ...cô quay đi...hình như cô nghe thấy tiếng còi xe ô tô, tiếng xe công an đang chạy...cô chợt mỉm cười nhẹ ‘không thể nào’

- L...â...m...học...học...G...i...a...học...học...L...i...n...h...học...học...- từ phía sau, 1 chàng trai mồ hôi ướt đẫm, thở không ra hơi...nhìn anh bê bối không chịu đc, anh là NT, quần áo ngủ mặc nguyên, chân đất....

Linh quay phắt lại...nhìn NT...Doanh cũng cười vui vẻ...Linh rất vui, ánh mắt này y như cô lần đầu ra biển...2 má cô ửng hồng, và có phồng lên có chút giận dỗi, nhưng đôi mắt trong veo kia đang long lanh ánh lên những tia nhìn vô cùng đáng yêu...bỗng, chợt nhận ra, mình đang trong tình trạng mà xung quanh, mọi ánh mắt hình trái tim đang đổ dồn, mà lạ ở 1 chỗ,...không phải chỉ riêng đàn ông mà cả trẻ nhỏ, ng già và cả phụ nữ nữa...vì trông cô giống y như con búp bê Barbie vậy, NT đứng chết trân, ngẩn ngơ nhìn Linh...

- Về đi...- Linh lại lấy lại vẻ lạnh lùng...nói ‘cái miệng chết tiệt, sao mà ngu ngốc thế?’

Chợt nhận ra tử khí đang ngùn ngụt, NT méo mó...

- Em...tha thứ cho a,....

NT chưa nói hết câu thì... Linh đã phi như bay đến thụi, huých, bụp, chát...liên tục...NT chỉ còn biết đỡ đòn...nói thật, ...các đòn của Linh chỉ là muối đốt inox thôi...nếu đánh vào lưng...hay chân tay...đường này..cô cứ nhè bụng mà thụi, anh chỉ có nước ôm bụng..

- Hả dạ rồi.. – Linh thở hồng hộc

- Hết giận rồi hả em... - NT méo mếu

- ...đi đc rồi – Linh quay mặt...

- O.....

Cô quay đi trước sự ngạc nhiên tốt độ của bao con ng nhìn cô sợ hãi (ai mượn đánh đá quá), và NT đang nhìn cô...mặt méo xẹo...bỗng anh đứng thẳng dậy, lấy lại phong độ của 1 tên nam nhi...và....tiến đến phía Linh, toàn sân bay im lặng...

27. Chương 27: Hãy Cưới Anh Em Nhé!

NT tiến đến Linh, giữ tay Linh lại...

- Em là vị hôn thê của anh rồi còn gì...sao vợ lại nỡ bỏ chồng như thế...ba anh đã hỏi xin cưới em từ mẹ em và mẹ em cũng đã đồng ý rồi đó nhé...em không đc chạy đâu...không thì anh phải trói em lại trình ba mẹ thôi...

Linh quay lại...nhìn NT vẻ như ‘anh đang lừa tôi à’ thì nhận đc ánh mắt nghiêm túc từ phía anh...không lẽ cái mối thông gia tốt đẹp mà mẹ nói là nhà này sao...

- À...ngày hôm đó...anh đã tát con bé đó nhĩ... - Linh hất tay, mặt lạnh băng - ...và do xót con nên ông già đó không nỡ để con gái ông ta rơi vào tay 1 kẻ vũ phu như anh..nên hôn ước giữa anh và ng con gái đó bị gián đoạn chứ gì..và anh đã xin cha anh hỏi cưới tôi...

- Quả không hổ danh là G.Linh – NT cười – em vẫn thật là thông minh...lần này em nói hết 9s (t/g: choáng, NT nhà ta cũng để ý sao? NT: tất nhiên... t/g: việc của em mà. NT: tao thích,.. t/g: du côn. NT: bọn mày đâu...t/g ; mất dép)

- Hả ?????????????? – Linh giật mình... (chị ui anh ấy cướp việc của em rồi...)

NT nhìn Linh...anh vội quỳ xuống dưới chân Linh, rút trong túi ra 1 hộp nhỏ...

- Lâm Gia Linh...hãy cưới anh....um..um..um

Linh vội bịt mồm NT lại, ko cho nói nốt...(đấy, toàn phá cảnh lãng mạn thôi)...NT, mãi mới dấy dựa ra đc..anh thở để không khí bay vào..còn Linh nhìn xung quanh, bao ánh mắt đang đổ dồn phía cô...nếu thế này thì cô ko nói nhận lời thì không đúng nhưng nói nhận lời thì mọi ng đều biết tổng là cô yêu anh ý à (trời, bó tay với suy nghĩ của chị này)...

- Em...làm...gì thế ? – NT gắt...mãi anh mới có can đảm mà...

- Mất mặt quá... - Linh nhăn nhó.- với lại...anh là kẻ vũ phu, tôi ko lấy ng vũ phu...

- Có em là vũ thê thì có... – NT cãi...

Đã vậy thì...NT đứng phắt lên...bế thốc Linh lên vai...và hét lớn...

- Vợ à...em lại đi sao...anh không cho đi....cưới anh em nhé...tất cả mọi ng ở đây đều có quyền đến dự...lễ cưới của con trai cả nhà họ Trương...

Đúng là chỉ có mỗi cách làm theo tính cách của Linh, Linh thì bị treo ngược, anh vẫn vắt cô lên vai phăm phăm bước ra ngoài...cô đầm rồi dấy mà không có cách nào làm đc gì...

Ra ngoài, cảnh tượng đầu tiên là,... 1 chiếc xe màu bạc nát hết phần đầu...cửa kính ở sân bay bể hết, bao nhiêu công an đang xúm lại đóng đồ nát...dọn dẹp...gì chứ dọn dẹp đồng này, ai cũng có kinh nghiệm cả rồi...chả là nay anh ý đang ngồi ở nhà xơi nguyên bộ đồ ngủ...thì mẹ Linh gọi điện là hủy hôn ước vì Linh bay sang Mĩ...ở cái thành phố nhỏ bé này thì có đến tận chục cái máy bay lặn...và việc tìm thì không dễ dàng, nhưng anh phi như bay ra ngoài và anh phi thẳng đến sân bay nơi có Linh, (tí nữa anh ý sẽ phải thú nhận vì sao anh ý lại biết Linh ở đâu nha)...lên chiếc xe ô tô iu dẫu và phi như điên trên đường quốc lộ...đám công an hốt hoảng phi theo...và 4 lần đâm vào dải phân cách..1 lần tông vào cái biển công trường đang thi công.. 2 lần phi lên vỉa hè...và cuối cùng đáp 1 phát cái rầm vào cửa kính của sân bay... thế thì bỏ thẳng xe nào chịu đc mà nguyên vẹn...NT, rút chiếc phone ra...

- Tụi mày vác con Vàng từ đồn ra cho tao...

Linh xám mặt, gì chứ cứ thử nhìn cái cảnh tượng con xe anh dừng đang nằm hi sinh xung quanh toàn mảnh kính vỡ kia.. mà nó còn là con xe vào sinh ra tử của NT mà còn chả biết quý thì lấy đâu...cô còn chưa nghĩ đến thì cô trông thấy chiếc xe ô tô màu Vàng đã đến và đỗ chễm chệ trước mặt NT. Híc...cô không muốn đi xe đâu...

NT nhét cô vào trong xe, mặc cho Linh cố vùng vẫy chạy ra, Doanh cũng chui vào xe nốt...

- Hãy ...nghĩ kỹ... - Linh gần giọng, cố nén xúc động - ...chết như chơi...

- Yên tâm - NT...gạt cần và chiếc xe phi vèo ngang với tốc độ ánh sáng...- ...úi, nhằm cần số...

- Hả ? - Linh quay ra - tôi giết anh...

- Từ từ... - NT cười hiền - ...con xe này... chưa đi bao giờ...

- Thế sao nó ở trong đồn.. - Linh hỏi...

- Vì nó ... - Chiếc xe vọt hẳn lên nhanh hơn,...- ...có chế độ tự động lái...

- - Linh choáng toàn tập rồi hét lên... - nếu vậy sao anh còn...đi nó...hết xe rồi à ?

- Không... - NT quay ra -đi thử lần cho biết....

Đến nước này Linh chịu thua NT luôn, cô cay cú...quay sang....thì rầm...chiếc xe đang lao với tốc độ ánh sáng và không có ý muốn dừng lại... phía sau có chiếc ô tô đen nãy cố ý đâm vào con Vàng của NT...

- Chết tiệt, lại mụ dì ghẻ ám sát ta đây....

Nói rồi... NT phóng vài đường cơ bản phi về đến nhà...lũ cảnh sát cũng hoàn hồn...Linh bước ra khỏi xe thì hồn lảng lảng, Doanh phải đỡ cô mặc dù Doanh cũng đang rất choáng...(tội nghiệp)...1 lúc sau,...NT kéo cô vào nhà...cô vội khựng lại và hỏi :

- Sao anh biết tôi ở sân bay ? Sao anh biết tôi ở nhà kho ?...

- Muốn biết lắm sao ? - NT nhìn Linh ý nói 'ko biết tốt hơn' thì nhận đc cái ánh nhìn chăm chú của Linh...anh đành miễn cưỡng.. - Ờ..thì..em ko đc câu khi tôi nói đâu...

- Ủm - Linh nói

- Thật nhá ! - NT cười.. - Quân tử nhất ngôn...

-... Tứ mã nan truy.. - Linh tiếp lời..

-...Ờ thì...cái lần cuối anh ôm em ý.. - NT giải thích,...- anh có gắn 1 thiết bị theo dõi siêu nhỏ vào sau gáy em...để biết em đang ở đâu...

- - Linh bắt đầu máu sôi lên đến 90 độ C, đủ lược chín NT rồi đấy - anh...giỏi ha, trùm siêu khủng bố hả?

- không... - NT chưa kịp nói hết đã...

BINH, BỤP, CHÁT, HỤ...1 đồng tạt âm, Linh cho NT nằm quay 1 đồng ra đất ôm bụng...

- Em không giữ lời hứa - NT nhấn nhó

- Tôi không phải là 'quân tử' - Linh hét - nên giờ tôi không thèm đánh mà tôi giết anh luôn...

- Bớ ng..có kẻ ám...sát chồng chưa cưới - NT la lên trong khi vẫn nằm đất.

- Đây thì ám sát này...ám sát này... - Linh cầm vali phang NT tới tấp...Doanh phải ngăn lại thì cô mới dừng..

- Sao em lại như thế... - NT meo máo..

- Ai mượn anh theo dõi tôi - Linh câu..

- Nếu không...anh mất em rồi... - NT quát...

Ờ thì không đánh nữa...chuyển sang đá và đâm vậy, Linh đá túi bụi vào chân NT, vừa lúc đó, bóng 1 ng phụ nữ đi tới, và lên tiếng...

- Yo! NT nhà ta phúc lớn mạng lớn nhể ?

- Mụ ghê... - NT đứng phắt dậy...lấy lại phong độ - Ơ,..hơ..hơ...ám sát ko thành rồi cưng ạ...

- Cưng. ? – Mụ ta bực dọc.. – mày đc đấy. Dám gọi ta như thế, giỏi. Tao sẽ nói với cha mày...

- Nói rằng...bà ám sát con vợ tôi chẳng ? – Tiếng ba của NT vang lên.. - ...giờ tôi hiểu sao thằng bé lại ghét tôi đến vậy...ba xin lỗi con trai...ba nghĩ con chỉ biết ăn chơi lêu lổng nên...đã đón ng này về làm mẹ con...nhưng... – ông Trương quay sang nhìn Linh - ...đây chắc chắn là đứa con dâu của ta rồi...ha ha...còn bà...gối đồ mà cút...con trai yêu quý của tôi ko thể giao cho bà nữa...

- C..cái gì ! – chuyện đến quá đột ngột, bà ta giật mình – có lẽ do hiểu lầm...

- Tôi cho bà 3 giây.. – Ông Trương lên giọng – 3...2...1...cút

Ng đàn bà tội lỗi đầy mình ấy bèn lẳng lặng ra về...Linh nhìn NT rồi quay đi...bố con anh ta đáng sợ như nhau..

- G.Linh...nếu con đã đến rồi thì vào chơi đi – Ông Trương lên tiếng

Ừ thì muốn vào thật đấy nhưng nghĩ lại cái sự man rợ trong tiếng quát của ông ta thì Linh còn phải suy xét đã...híc, cuối cùng cái lí trí của cô đã thất bại sự sợ hãi, cô ngoan ngoãn bước vào...

- Ta nghe nói, con đánh NT ko thương tiếc – Ông Trương nhìn Linh nghiêm mặt..

- ... – Linh ko nói, mà biết nói gì bây giờ..híc, ko lẽ bảo là vâng đúng rồi ạ thì có mà bị ông ấy cho ngủm củ tỏi...đỡ chạt đất...mà nói ko, ko phải thì ông cho là mình nói dối trắng trợn quá...nhân chứng vật chứng rành rành..khi nãy còn đánh nhau ầm ĩ ngoài kia...ông ko biết mới cho ông là thần kinh có vấn đề nặng...

- O...Linh.. – NT nhìn ông Trương ái ngại...- ..cô ấy

- Im ngay – ông đập bàn lườm NT và quay ra nói với Linh rất nhẹ nhàng... - ...con biết ta sẽ trừng phạt kẻ nào dám làm tổn hại con ta ko ?...con biết danh thế nhà ta ko ? nếu con muốn ở lại làm con dâu ta thì phải ngoan ngoãn nghe lời NT đi..

Lúc này...Linh ko chịu nổi nữa rồi,...ông ta nói thế hàm ý là cô đang bám theo NT, hàm ý là anh ta con nhà gia giáo còn cô thì ko mà..tức chết mất..huhu..Linh nhìn ông ta sắc lẹm...mùi lạnh toát bốc ra ngùn ngụt

- Nếu ko...thì sao... ?

‘Ồi mẹ ơi...cô ấy có biết mình đang nói chuyện với ai ko ? 1 ng có thể lực nhất nước mà cô ấy trả lời như thế...G.Linh ơi G.Linh đứng trên đời này chỉ mình em...anh phục em sát đất...’ NT choáng và còn xém cút nữa ngã bổ ngửa ra đất..

- Ha...ha...ha... – Ông Trương cười vang... – ta thích con lắm...thích con lắm...ha ha ha....con giỏi thật, ta còn vô phép với thằng này mà con lại trị đc nó...ha ha ha...nói ta biết con làm cách nào đi...ha ha ha...nãy ta thấy con đánh nó...rất đặc biệt...tôi ko phải quân tử...ko thèm đánh mà giết anh luôn...ha ha ha...lâu rồi ta mới có đc trận cười như vậy..ha ha ha...dù con có ko muốn làm con dâu ta thì ta cũng sẽ nhận con làm con nuôi....

- O,...ko...cô ấy là con dâu – NT luống cuống...

- Ha...ha...ha... – Ông Trương lại cười.. – NT nó sao mặt mày xanh mét, mắt bình tĩnh thế kia...ha ha ha...ko thể ngờ...ha ha ha ...con cũng có ngày này...

- Ông già kia ? – NT hét lên tương ngay cái gối vào đầu ba -ông cười đủ chưa ? ông đc đấy, xem tôi...

Bỗng NT quay sang Linh...1 ánh mắt sắc lẹm mùi lạnh toát...đầu đang bốc lửa ngùn ngụt...2 tay nắm chặt...ông già kia đang có ý trêu ngươi cô ư...ko thể chịu đc mà...2 cha con họ Trương thì đã ngừng mọi hoạt động quay ra nhìn Linh..ko khỏi giật mình....

- C..con...dâu – Ông Trương lấp bắp

- Con chào 2 ng con về... - Linh cười tươi...nụ cười như muốn giết ng...khiến NT và ông Trương khê rùng mình...Linh đứng phắt dậy và đi ra đến cửa thì quay lại ko quên tặng ôi ng 1 cái lườm mà bình hoa cũng phải vỡ..

28. Chương 28: Kể Thứ Ba..

Linh về nhà mà mặt buồn rười rượi, cô đứng trước gương hồi lâu và tập....cười...cô đã ko cười quá lâu rồi...chờ ngày G.Huy đến...cô sẽ cười thật tươi nhưng ko thể đc...cô sẽ giành nụ cười này cho NT..thì...

- Cô chủ...có ng tên...Khánh Vinh đến tìm cô chủ ?

- Thăng cha nào đến muộn vậy ? – Linh hậm hực và xuống cầu thang...

Cô đi xuống và...ối trời ơi...1 chàng bạch mã hoàng tử đang đứng dưới nhà...chàng mặc bộ vest thật lịch lãm màu trắng...đầu tóc chải gọn gàng chứ ko như ai đó lúc nào cũng để rối tung (nói anh NT ý)..

- ... – Linh nhìn thẳng vào mắt anh ta thấy thoáng có chút bối rối và anh lại lấy bình tĩnh...

- Em...là... – Chàng bạch mã hoàng tử lên tiếng - ...Gia Linh ?

- ... – 1 lần nữa, anh chàng lại bối rối...(chị ý giỏi khủng bố tinh thần ng khác ghê)...

- Tôi là.. Bạch Khánh Vinh...(có nhầm ko ? bạch mã hoàng tử họ bạch, trùng hợp à ?) ... tôi đến đây xin hỏi cưới em...

Bạch Khánh Vinh – kẻ thù ko đội trời chung của nhà họ Trương...tên này từng thề NT có thứ gì thì hẳn phải có bằng đc...vì hồi nhỏ 2 ng là bạn thân...xong rồi vì NT làm hỏng con ngựa gỗ của hắn nên thù đến giờ...

- Tiến khách... – Linh lạnh băng, quay đi...

- Khoan đã... – KV nói.. – em ko nên lạnh lùng như thế chứ ?

- Ha,...ha... – nụ cười bất diệt của...NT.. – cậu sao có thể lấy lòng vợ chưa cưới của tôi với cái câu nói đó...sao ?

- – Linh lườm NT 1 cái khiến anh im bất...- vậy...tôi là vợ chưa cưới của anh sao ? tôi nhận lời anh sao ?

Cô ko hiểu vì sao cô lại nói thế, mặc dù cô cũng thừa nhận cô là vợ anh..huhu...vậy mà...lại làm anh tổn thương ư ? Nhưng ko...anh bình thần tiến đến chỗ cô và nói

- Hôm nọ ng đã thốt lên...em yêu anh...ko muốn mất anh là ai nhỉ ?

- Vậy ư ??????? – Linh kéo dài rồi nhìn NT với ánh mắt giết ng,...

NT cũng biết ánh mắt đó bèn cười cười và quay ra chỗ khác, tên kia như khó chịu liền xen vào và chịu chung số phận với NT nhà ta...

Sau 2 tiếng lườm nguýt, móc máy nhau cuối cùng, cô cũng đuối đc 2 tên mặt dày đi và đc ngủ 1 giấc ngon lành hết mức..

Thế nhưng sáng hôm sau..

- Cô ấy và tôi cùng vào sinh ra tử, cậu ko đc dành – Tiếng 1 ng con trai hét lên giận giữ..

- Ha...- 1 ng con trai khác thốt lên - ...nhưng cậu ko thấy tôi cuốn hút hơn cậu à ? Tôi tài năng hơn nữa...

- Cậu đừng có mà xen vào...trc giờ tôi có cái gì cậu đều đòi cho bằng đc còn gì ?

- Vậy 10 năm trc, kẻ nào làm hỏng mất món đồ chơi mà tôi yêu thích nhất hả ?

- Thì tôi đã xin lỗi cậu rồi còn gì ? Sao cậu thù dai thế...cái gì tôi cũng nhường cậu đc...trừ G.Linh...

Trời ạ...cái quái gì dưới sân nhà Linh thế kia. ? 2 thằng con trai đang đứng cãi nhau....1 là NT còn thằng cha mặc đồ trắng nhìn như ma kia là ai nhỉ ? Linh quên rồi...với lại hẳn chẳng có gì nổi bật để cô nhớ nữa..nhưng sao lại đứng cãi nhau trước nhà cô thế kia ? hết trò rồi hay sao ? bực mình thật, mới sáng sớm đã ko cho ai ngủ ngáy gì cả...

Chả là sáng sớm, NT đến thăm Linh thì bất chợt gặp tên KV này thế là vừa gặp nhau đã đấu võ mồm kịch liệt và nãy giờ chưa phân thắng bại...Linh xuống dưới nhà và ra khỏi cửa, cô ko thèm liếc nhìn 2 tên ngốc đang đấu khẩu với nhau...

- G.Linh... – tôi đến đưa em đến trường. KV lên tiếng trước.

- Nay nghỉ... – Linh đáp gọn lỏn còn ko thèm nhìn.

- Vậy em đi đâu thế ? – NT đi theo..

- Đi dạo – Linh vẫn cầm cúi đi..

NT cười gượng 1 cái, sao mà khó chiều thế...

Linh đi ra đường, 2 tên con trai lẻo đẻo đi theo sau..và Linh nhíu mày...mặt lạnh băng...khó chịu..

- Anh kể chuyện cho em nghe nhé... - NT lên tiếng,.. - ...1 câu chuyện ma,..

Chuyện NT kể khá là rùng rợn, đại khái là có 1 cô gái yêu đơn phương 1 chàng trai, và ép chàng trai cưới cô ta, vào ngày cưới, cô gái thấy chàng trai đang ôm hôn 1 ng con gái khác, cô gái kia thấy vậy tức giận định đâm chết kẻ thứ ba và chàng trai đó muốn bảo vệ cô ng tình của mình thì tung đòn cước và thế là con dao kia đã bị bẻ ngược và đâm vào trúng cô gái, thế nhưng chưa dừng lại ở đó...cô gái vẫn tiến lại cho đến khi cô ng yêu của chàng trai cầm chiếc ghế phang cho cô gái kia chết hẳn và cả hai cùng chạy trốn...vậy mà...họ sống ko đc yên thân khi ngày đêm cô gái về ám họ...rồi kể cả họ đã chạy sang nước ngoài thì vẫn ko thoát khỏi cơn ác mộng đó...cô ng yêu bị hoảng loạn, điên rồ và phải vào trại tâm thần..thế nhưng đến 1 hôm..cô ta đã bị chết 1 cách bí ẩn, còn chàng trai trong ngôi nhà trống vắng thì thoảng nghe tiếng khóc rú gào...và chàng cũng đã chết 1 cách bí hiểm...

- Ha ha ha – Tiếng Linh ở đằng sau..khiến 2 chàng trai đi trước giật mình

- E...em cười gì chứ ! – NT phân bua.. mà Linh có cười đâu..cô nói 3 chữ ha ha ha..đó chứ mặt cô vẫn lạnh băng ko thể hiện 1 cảm xúc khiến cho KV hơi sợ sệt..

- Tôi thấy anh kể câu chuyện cười nhảm chán quá nên tôi cười cho lấy lệ chứ sao ? Ko cười anh lại bảo tôi vô tâm – Linh nhún vai

- Trời, câu chuyện ma đáng sợ thế mà em lại bảo là chuyện cười.. – KV vẫn run run khi nghĩ lại..

- Ra là chuyện ma... – Linh gạt gù.. – thế thì phải... chết tôi rồi, sợ thế chứ nhỉ ?

Linh nói thế nhưng mặt vẫn lạnh băng ko biểu hiện 1 cái gì khác khiến cho hai chàng trai suýt té ngã ra đất... ‘Linh ơi, nhiều lúc anh tự hỏi ko biết em có phải là ng ko thể ?’ .2 cái đầu, 2 ng ghét nhau nhưng đều có chung suy nghĩ như vậy, (t/g cũng nghĩ thế)...

Linh quay sang KV và nói:

- Tôi có quen anh không nhỉ

Linh nói khiến hấn suýt té ngã...mặt cô không biểu lộ điều gì thì chứng tỏ cô nói thật rồi, hấn lúng túng còn NT thì bật cười ha hả...và bị Linh đá 1 phát vào cái ống đồng thân yêu và chỉ biết đứng đó ôm chân nhăn nhó..

- Sao cậu cứ theo chúng tôi mãi vậy? – Linh lại hỏi, trời ơi, không biết Linh thật hay đùa mà sao cô ấy đáng trí quá..

- Ờ ..tôi là.. Bạch – KV lí nhí và lắp bắp..ko nói nên câu..

- Ko cần giới thiệu, ko vào đc bộ nhớ của tôi đâu – Linh quay đi tỉnh bơ như thường.. - ..tên kia, đi ăn thôi..

Tên KV đứng như trời trồng, khuôn mặt méo xệch vì lần đầu tiên hấn mất mặt đến như vậy... và thế là, hấn phải đứng yên nhìn hai ng họ đi vì có muốn cũng ko chen vào đc... NT lò cò đi theo mà không hiểu, đi đc 1 đoạn thì, Linh quay lại nói..mặt đã giãn ra..

- Cái tên đó, em ko thích..ai bảo hấn nhỏ nhen ghê, lại còn ra dáng ta đây là đại trượng phu, nghe câu chuyện con con đó cũng sợ...

NT há hốc mồm..kinh ngạc...Linh kéo anh vào 1 quán cơm bình dân hết mức..cô gọi ra 2 đĩa mì xào và...cứ thế là rắc bột ớt lia lịa...còn NT, nhìn cô chép miệng...và...cái lọ bột ớt kia bị rút cái nắp ra và...bao nhiêu ớt trong lọ đổ ra hết...Linh nhìn cái đĩa mì ngao ngán còn mọi ng đang ăn xung quanh đều dừng lại và nhìn...cô

chăm chú, họ còn kháo nhau rằng cô sẽ đổi đĩa khác hay cô ko ăn nữa..còn NT thì anh nghĩ cái đĩa cay xè kia sẽ phải vào miệng mình... Nhưng tất cả đều đoán lầm. Linh sau 1 phút chẹp miệng thì trộn trộn và đưa lên miệng ...ăn trong sự thán phục của bao con mắt đang đổ dồn, còn NT, anh cũng phục cô sát đất...và sau khi ăn xong...anh đưa cô vào một quán bar khá đẹp, lãng mạn với tiếng nhạc du dương...thế là...anh đã cầu hôn cô...

Cầu hôn ở nơi vắng ng mới ko sợ bị cô từ chối, Linh nhận chiếc nhẫn và nói :

- Cái nhẫn này... xấu thậm tệ,..nhìn qua cũng biết là đặt làm...công nhận cái đầu rồng tuếch của anh ko làm đc cái gì hơn vậy đc hay sao ý... là 1 ng ko có mắt thẩm mĩ...hình như hồi nhỏ anh bị đúp mĩ thuật hả ? hay đến giờ học mĩ thuật là cô ốm liệt giường...nhưng kể ra cũng có chân tình..tôi có lời khen đó..

- K..h..e..n ? – NT ko tin nổi vào mắt mình nữa...- khen là đây sao ? đầu rồng tuếch, đúp mĩ thuật, ko có mắt thẩm mĩ...đc..sau khi cưới chúng ta sẽ có 1 ngôi nhà bên bờ biển,...ngày...ngày...

Anh bỗng thấy Linh thay đổi thái độ ngay lập tức, 2 má ửng hồng, lúc này khuôn mặt ấy trở nên đáng yêu vô cùng, đôi môi khẽ cười nhẹ...và anh nhận ra đó là nụ cười đầu tiên trong bao năm qua,...nụ cười hạnh phúc, anh đã đem lại hạnh phúc cho ng con gái ấy...và Linh cũng đồng ý yêu anh....

Thế là lễ cưới cũng diễn ra sau khi 2 bọn họ thi xong tốt nghiệp...tuy nhiên vào ngày cưới...mọi thứ lộn xộn diễn ra...và rắc rối cứ bám lấy NT, còn Linh...cô ấy vẫn thản nhiên như thường...

29. Chương 29: Lễ Cưới...

Hôm đó, vào ngày cưới của Linh và NT, cô đã háo hức biết bao khi nghĩ đến cảnh bãi biển đầy nắng và gió đang chờ đón cô... nghĩ đến đó khiến nụ cười trên gương mặt cô thanh thoát lên hẳn, lúc này...từ sau bức rèm,..con bé Doanh nhìn cô với ánh mắt ko mấy thiện cảm...

- Chị lừa tôi.. – Nó nhìn Linh dò xét...

- ... - Linh nhìn nó, mong có sự tha thứ...

- Tôi đã đặt tình cảm mình vào chị, vậy mà chị lại lấy 1 ng đã chết ra để đùa giỡn với ng đang sống ư ?

- ... – Linh cúi mặt xuống...ko nói gì

- Nè – Doanh quay mặt đi - ...cho chị...đây là con đẻ mền...là thứ mà...mang lại may mắn cho ng khác...chúc chị hạnh phúc...

Linh cầm con đẻ trên tay...không biết làm gì tiếp theo..Doanh đã bỏ đi, mặt nhóc buồn rười rượi, cơ mà....ko lẽ Linh phải cầm con đẻ suốt cả buổi cưới,..cô bối rối...thì có ng đi vào ko may ngã vào cô và con đẻ bất ngờ rơi ra..nhảy đi mất...Linh chạy vụt ra tìm con đẻ (thông minh dễ sợ, nó chạy rồi thì thôi đi)...thế là Linh phi ra phía sau nhà thờ...sắp đến lúc làm lễ cưới rồi mà ko thấy con đẻ thì chắc đen cả đời, mà cô thì ko muốn đen đầu (ngây thơ dễ sợ...)...

Linh mặc giống y như 1 nàng công chúa vậy..mái tóc thẳng đc uốn xoắn và xếp ra đằng trước còn có 1 chiếc vương miện đội lệch nhỏ xinh, chiếc váy cưới đến đầu gối và 2 dây nơ ở đằng sau thắt rất cẩn thận và to khiến cho ai cũng cảm tưởng nó giống như đôi cánh cùng với dây nơ kéo dài gần 10 mét... 1 bộ váy rất đặc biệt...lễ ra đi cùng với giày cao gót mới đúng chứ nhưng Linh lại đi với đôi giày búp bê nhỏ xinh...khiến cô càng trông giống 1 cô nàng búp bê di động...và giờ búp bê của chúng ta đang bò trườn trên bãi cỏ bắt đé...thế còn chàng hoàng tử của chúng ta thì sao ?

Cùng lúc đó...NT mặc 1 bộ vest trắng, có cài hoa hồng trước ngực trông rất lãng tử...đôi giày màu đen và mái tóc đc chải chuốt rất gọn gàng... nhìn anh trông y như chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy..

- Ngụy to... - 1 ng bước vào phòng thay đồ của NT 1 cách hốt hoảng...

- Có chuyện gì – Lãng tử ngày hôm nay khá lạnh lùng...(cho hợp bộ quần áo ý mà)
- Cô...cô dâu....mất tích rồi...
- CÁI GÌ ? – NT hét lớn...

Anh vội vàng tìm chiếc phone và ko quên dặn ng làm phải tìm bằng đc cô dâu và bảo ban nhạc kéo dài thời gian...trên chiếc phone hiện ra dấu chấm đỏ đỏ... đang ởsân bay

- Trời ạ, sao cô ấy lại ra sân bay ?....

NT điện cho bọn đàn em ra sân bay định chặn cô lại và thế là 1 buổi nhốn nháo rầm rộ lên...phía trong nhà thờ,...

Còn nàng công chúa thì đã tháo hẳn giày ra, hăng tiết phi thăng lên đôi cỏ lồi cồm bắt con đé đang nhảy tách tách...Linh vốn hiếu thắng từ bé mà nên ko bắt đc cô ko cam tâm...vậy mà cô ko biết bạch mã hoàng tử của cô đang...lo sợ trong kia ư ?

Sau 2 tiếng thì... bọn đàn em nói...cái tín hiệu đó ở trên áo của Dung...khiến NT choáng, nếu thiết bị theo dõi trên áo Dung thì...Linh đang ở đâu ? Và sao nó lại ở chỗ Dung ?....Sau 1 lúc bực bội tức giận đang định tuyên bố hủy đám cưới thì anh bỗng nhìn thấy cái gì lù lù 1 đồng màu trắng trên bãi cỏ thế kia..nhấp nha nhấp nhồm lại còn lò dò...đang điên tiết muốn táng thẳng nào cứ nhấp nha nhấp nhồm làm anh bực cả mình kia...và anh hùng hổ tiến lại gần....

- G...i...a...L...i...n...h ? – NT đơ ng – em đang...làm gì thế ?

- Bắt đé - Linh hồn nhiên trả lời với nụ cười khá tươi.

Bắt đé ư ? sao cô ấy có thể hồn nhiên mà nói thế đc trong khi 2 tiếng qua anh đã tìm cô khổ sở ra sao...nóng tiết, NT chạy lại túm tay Linh mà giật mạnh...trong khi Linh vừa bắt đc con đé và với cú lắc mạnh của NT, con đé trong tay cô lại đc dịp trốn thoát...Lúc này Doanh cũng chạy tới và hơi bất ngờ trước cô chị dâu...Nụ cười trên môi Linh dần biến mất và thay vào đó, ánh mắt lạnh lùng quay trở lại...

- Em có biết mọi ng đang đợi em như thế nào ko ? anh suýt hủy lễ cưới đi rồi... ?chỉ vì bắt đé thôi ư ? em vô...

- Anh Tư.... – Doanh ái ngại xen vào khi thấy NT mắng Linh 1 tràng như thế..

- Im đi... – NT mắt nóng lên - ...còn 30 phút xem có...

- Hủy đi – NT quay xuống nhìn Linh, và anh chợt nhận ra mặt Linh đã tối sầm lại...nụ cười trên môi cô cũng mất...cô ko hiểu vì sao anh lại cáu với cô, vì cô muốn may mắn đến với đám cưới thôi ư ? – con đé đó....Doanh đã cho tôi... (chị ý cáu rùi đấy)... quà cưới bằng cả tấm lòng, với sự may mắn...ko bỏ đc...nếu ko may mắn nữa...thì hủy đi...

Linh đi vào trong, NT đơ toàn tập...Như tiến lại gần (chị này làm phù dâu đấy)

- Này..cậu có thấy trên môi Linh là gì ko ? Là nụ cười đó, nụ cười khi nghĩ rằng đám cưới ấy sẽ may mắn...cô ấy sẽ hạnh phúc...thế mà...

Như bỏ lửng câu nói và đi về phía phòng thay đồ của Linh...NT sau 1 lúc ngẩn ng thì lúc này anh mới giãn ra...nhìn theo...khi này cô ấy đã cười...ko phải anh cười cô ấy là để làm cho cô ấy hạnh phúc sao ? vậy mà chưa cưới nhau...chưa thành vợ thành chồng mà anh đã dập tắt đi niềm hạnh phúc mới đc nhen nhóm trong cô ấy... ? NT quay lại ra lệnh..

- Tìm bằng đc con đé đó..

Và hơn chục bóng dáng nhấp nha nhấp nhồm tìm đé...con đé này có phúc mà ko biết hưởng, đc cả công chúa và hoàng tử yêu quý thế kia...và sau 15 phút (đứng là nhiều ng có khác), đã bắt đc con đé...anh vội phi vào phòng thay đồ của Linh, cô đang ngồi buồn bã...ng đăm mồi hôi và ít bùn đất, anh đã tìm ra con đé...thở hổn hển...

- T...ì...m...đ...ư...ợ...c...r...ồ...i

Bỗng...phốc, NT chưa kịp nhìn ra nó là chuyện gì thì, Linh đã lao đến ôm cổ anh...môi nở nụ cười tươi, hai má ửng hồng...

- Nào...nào...tìm đc rồi thì tốt nhưng còn 15 phút nữa là bắt đầu...quần áo chú rể bản thể này...sao có thể dự đc...mau đi thay cái mới đi...

Và...cả phòng thay đồ lại 1 lần nữa luống cuống tìm quần áo thay thế...mà Linh cũng bắt đé có bị bản váy dâu sao NT lại làm bản hết cả đc nhỉ... (hậu đậu ý)

Sau 1 lúc hốt hoảng, cuối cùng cũng chuẩn bị xong...

Trên thánh điện lúc ấy...sau khi tuyên bố 2 ng là vợ chồng...NT ghé vào tai Linh thì thầm

- Giờ anh đc phép hôn em rồi chứ ?

- Đc thôi... – Mặt Linh gian gian...NT hơi sững lại thì..Linh nhào đến và đặt trước môi NT....1 nụ hôn

Sau khi tiếp khách anh liền đưa cô về nhà mới...tất nhiên anh ko đc phép lái xe...ngôi nhà gần biển, 1 ngôi nhà lãng mạn và tuyệt đẹp..Linh cười vui vẻ, nụ cười ấy...thật ấm áp...cô dang tay và kéo NT ra gần biển hơn...vậy là từ nay...cô có thể ngày ngày ra biển rồi....

- Luôn bên em và đừng buông tay em...anh nhé !

Bóng 1 ng con gái và 1 ng con trai đứng tựa vào nhau trên bãi biển thật hạnh phúc...

THE END...

Ngoại truyện

2 năm sau khi cưới, NT vật lộn với công việc tiếp quản công ti, và việc sát nhập 2 công ty vào với nhau...và 1 năm sau đó họ lại tất bật với 2 đứa trẻ.....sinh đôi...giống nhau như đúc.....1 gái và 1 trai...đứa con gái là chị và tên nhóc là em....ko biết con gái họ giống ai mà bạo như hổ, con gì dọa cũng ko sợ... còn nhóc em...thìhổ báo phải biết nhưng mà kém con chị...ở khoản sợ con vật.... Mấy năm sau...khi tụi trẻ đã lớn...tụi nó giống ai mà suốt ngày cãi nhau, chạnh chọc suốt ngày lại còn nghĩ cách để chọc nhau nữa chứ.... còn đồ y như.....mẹ chúng ý....

- Nhanh lên – NT giục..

- Quần gia đâu ? – Linh hỏi, trong khi tụi trẻ nhảy tưng tưng,,

- Lên xe ko thì ko kịp, máy bay sắp cất cánh rồi.... – NT hò,..

- Nhưng, bao năm qua tài lái xe của anh đâu có khá khẩm lên chút nào đâu ? – Linh ái ngại...

Và rồi cô cũng đưa các con lên xe.....

1 lần nữa, còi cảnh sát hú ầm, đội cơ động vào vị trí,..trục thẳng lượn bên trên bầu trời....bên ngoài đã ồn vậy rồi...bên trong xe thì....

- Nhanh lên.....nhanh lên.... Ba ơi....nhanh đi.....còn vui hơn đi tàu lượn siêu tốc nữa....

Lũ trẻ càng lúc càng giục khiến ba nó càng lúc càng phi nhanh....(tụi nó giống ai vậy kìa ?)

- Ủ ha...phải quây tưng bừng cho lũ công an vui với nữa chứ...

Và thế là cứ hét, cứ đuổi, cứ vui...vì ko nhanh ko đc...ngày tiễn Như...bạn thân nhất của Linh về Hàn Quốc.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-hotboy-version-2>